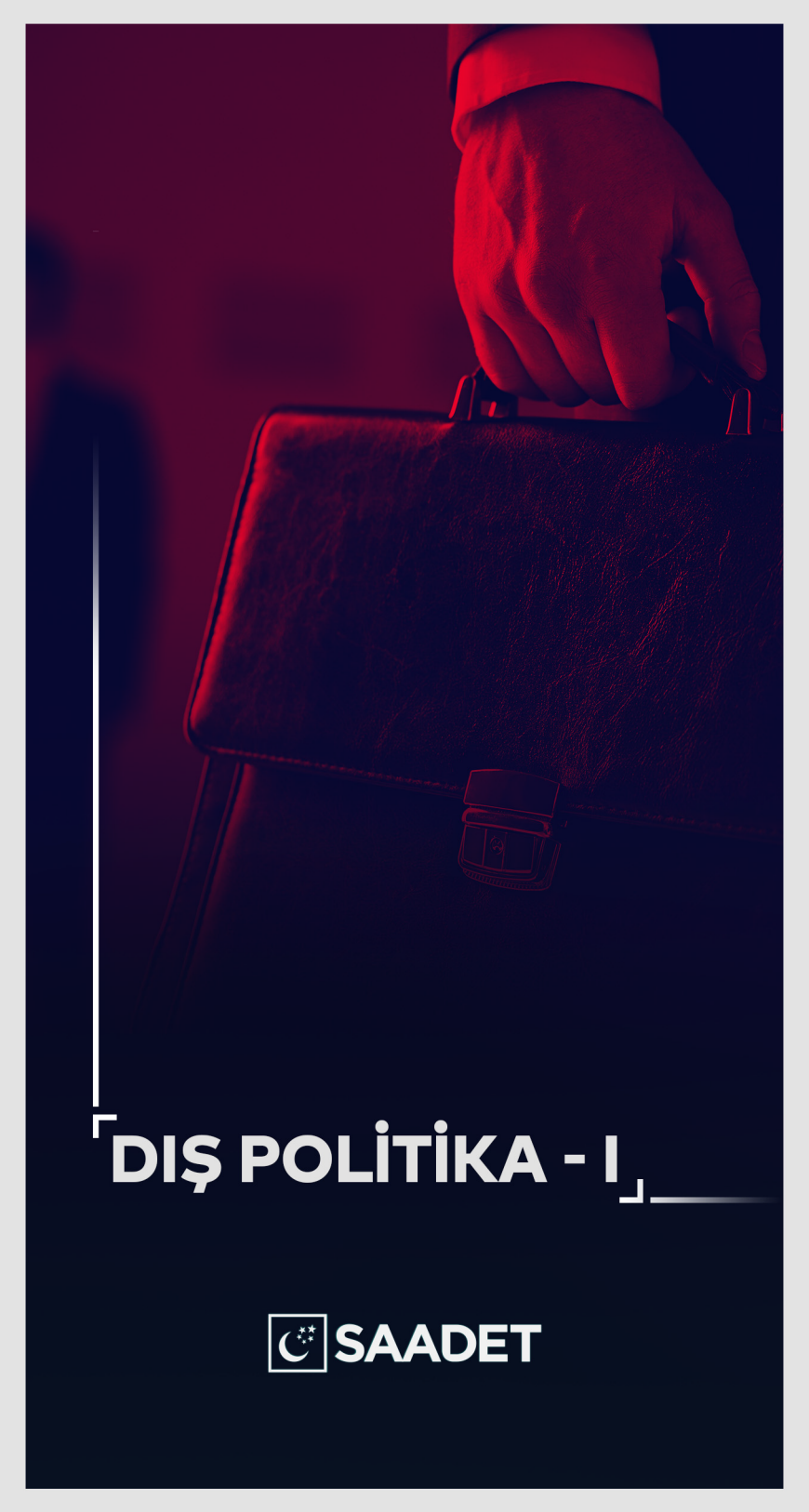

DIŞ POLİTİKA - I

 SAADET

SAADET PARTİSİ YAYINLARI

DIŞ POLİTİKA - I

Yayın Sorumlusu

Hasan BİTMEZ

Danışman

Mustafa YILMAZ

Editör

Yusuf YALANIZ

Yayın Ekibi

Mizan Ali VAKAR

Muhammed Taha PİYADE

Onur GÖKÇE

Sayfa Tasarımı

ESAM Designer

Kapak Tasarımı

Harun ARSLAN

ISBN

978-605-68056-1-5

Saadet Partisi

Ziyabey Caddesi 1421. Sokak No:15

Balgat/Çankaya - Ankara/Türkiye

www.saadet.org.tr

Şubat 2018

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	4
İSLAM ÜLKELERİ BÜYÜKELÇİLER İFTARI Rixos Grand - Ankara	7
D-8'İN 20. KURULUŞ YILDÖNÜMÜ Çırağan Sarayı - İstanbul	15
ÜMMET BİRLİĞİ KONGRESİ Kuala Lumpur - Malezya	23
BÜYÜK KUDÜS MİTINGİ Yenikapı - İstanbul	39
FİLİSTİN VE BALFOUR DEKLERASYONU KONFERANSI Beyrut - Lübnan	55
ESAM ÇARŞAMBA KONFERANSI ESAM - Ankara	67
26. ULUSLARARASI MÜSLÜMAN TOPLULUKLAR BİRLİĞİ KONGRESİ Wow - İstanbul	111
İSLAMİ UYANIŞ KURULTAYI Tahran - İran	123
KUDÜS İSLAM'INDIR MİTINGİ Yenikapı - İstanbul	133
ORTADOĞU SEMPOZYUMU Hilton Bomonti - İstanbul	145
KEŞMİR DAYANIŞMA GÜNÜ Ataköşk - Ankara	157

ÖNSÖZ

Ülkemizde ve dünyada yaşanan gelişmeler göstermektedir ki dış politikada meydana gelen hiçbir hadise tarihi müktesebat, siyasi ve ideolojik emellerden bağımsız olarak ortaya çıkmamaktadır. Nitekim yaklaşık son 120 yıldır hız kazanan savaş, terör ve karışıklıklar dünyamızın yaşadığı büyük değişimlerin bir neticesi olarak vuku bulmuştur.

Tarihi kırılma noktaları olarak Birinci Siyonist Kongresi, Osmanlı Devleti'nin yıkılışı, Balfour Deklarasyonu, Yalta Konferansı, BM ve İsrail Devleti'nin kuruluşu, Kudüs'ün işgali, SSCB'nin çöküşüyle NATO'nun yeni konsepti ve son olarak da 11 Eylül saldırıları ile başlatılan Haçlı Seferi özellikle coğrafyamızı ve Müslüman ülkeleri yakından ilgilendiren önemli hadiselerdir. Bundan dolayıdır ki bu olaylar ve arkasında yatan gerçekler günümüzde yaşanan kan, gözyaşı ve ızdırabın arkasındaki gerçeklerle aynıdır.

Bu minvalde ülkemize düşen üç önemli görev/sahip olmamız gereken ilke vardır. Birincisi “Şahsiyetli Dış Politika”, ikincisi “Lider Ülke Türkiye”, üçüncüsü de hakka ve adalete dayalı “Yeni Bir Dünya”yı kurmaktır.

Ancak bu hedefleri yalnızca dile getirmek yeterli değildir. Üzerimizde oynanan oyunları bozmak istiyorsak bundan fazlasına ihtiyacımız var. İlk olarak, güçlü olmalıyız. Güçlü bir siyasi iradeye, ekonomiye, sanayiye, teknolojiye, orduya ve hepsinden önemlisi maddi ve manevi donanımına sahip vasıflı insan gücüne sahip olmalıyız.

Biz Saadet Partisi olarak dünyada barışın tesis edilebilmesi için uluslararası adaletin kâmil manada sağlanmasının ve bazı temel ilkeler çerçevesinde ittifak edilmesinin gerekli olduğuna inanıyoruz. İşte D-8 böyle bir zorunluluktan doğmuştur. Bu sebeple D-8'in 6 umdesini hem ülkelerin iç barışı hem de dünya barışı için elzem görmekteyiz.

Elinizde bulunan kitap Dış İlişkiler Başkanlığı tarafından Genel Başkanımız Temel Karamollaoğlu Bey'in 2017 yılında farklı platformlarda yapmış olduğu dış politika anlayışımızla alakalı konuşmalarından hazırlanmıştır.

Gayret bizden, tevfik Allah'tandır.

Hasan BİTMEZ

Dış İlişkiler Başkanı
Genel Başkan Yardımcısı

**İSLAM ÜLKELERİ
BÜYÜKELÇİLER İFTARI**

30 Mayıs 2017

Rixos Grand - Ankara

Değerli Büyükelçiler,

İslam Ülkelerinin Değerli Temsilcileri,

Kıymetli Misafirler,

Hanımevendiler,

Beyefendiler,

Hepinizi hürmet ve muhabbetle selamlıyor, teşriflerinizden dolayı teşekkür ediyorum. Baş rahmet, ortası mağfiret, sonu ise cehennemden kurtuluş olan Ramazan-ı Şerifinizi tebrik ediyorum.

Hepinizin bildiği gibi her yıl Ramazan ayında geleneksel olarak bu iftar buluşmamızı gerçekleştiriyoruz. Cenab-ı Allah bu mübarek günde, bu mübarek iklimde gerçekleştirdiğimiz buluşmayı İslam âleminin ve bütün insanlığın hayrına vesile kılsın.

Değerli Temsilciler,

İnsanlığın hızla korkunç bir felaketin içine doğru sürüklendiğine şahit oluyoruz. İyiliğin, güzelliğin, kardeşliğin hâkim olması gereken dünyada maalesef tam tersine her geçen gün zulüm, sömürü ve terör artıyor. Şu anda dünyanın 80 ayrı bölgesinde ya bir iç çatışma ya da bir savaş var.

Ne yazık ki bu savaş ve çatışma bölgelerinin tam ortasında 250 milyon çocuk yaşamaktadır. Sadece şu son 10 yılda 2,5 milyondan fazla çocuk çatışmalarda hayatını kaybetmiş, 15 milyondan fazla çocuk ise yaralanmış, sakat kalmış. Maalesef parklarda oynaması gereken çocuklar, ülkelerindeki karışıklıktan kaçmaya çalışırken Akdeniz'in, Ege'nin soğuk sularında can vermişler ve vermeye de devam ediyorlar.

Bu kaos ortamı kendiliğinden oluşmuyor. Ne yazık ki kendilerini gelişmiş veya medeni olarak kabul eden ancak dünya hâkimiyetini elinde tutmak, kendi menfaatlerini teminat altına almak isteyen ülkeler ve mihraklar, bu ortamın hazırlanmasında başrolü oynuyorlar. Bu mihraklarda ne yazık ki ne hak ve adalet duygusu var ne de şefkat, merhamet ve insan sevgisi.

Şu husus çok açıktır ki bazen bu kaos ortamı terörü doğurduğu gibi, bazen de terör bu kaos ortamını oluşturuyor. Terör bugün, bütün insanlık için bir tehdit olarak gözüküyor. Terörün kimi, nerede, nasıl hedef alacağı ise belli değil. Bu noktada öncelikle şunu belirtmek isterim ki biz Milli Görüşçüler olarak nerede yaşanırsa yaşansın, kimden gelirse gelsin, kimi hedef alırsa alsın silahsız masum insanlara yönelik her türlü saldırıyı şiddetle kınıyoruz, tel'in ediyoruz.

Hayat hakkı en kutsal haktır. Bizim inancımızda haksız yere bir masumu öldüren bütün insanlığı öldürmüş gibidir. Ancak bugün Batısıyla Doğusuyla, Müslümanıyla Hristiyanıyla uluslararası toplum bir samimiyet sınavıyla karşı karşıyadır.

Eğer Akdeniz'de sahillere vuran çocukların cansız bedenleri yüreğimizi yakmıyorsa ve hatta bu mülteci çocuklara kapılarımızı dikenli tellerle kapatıyorsak, sığındıkları plastik botları ölsünler diye Akdeniz'in karanlık sularına terk ediyorsak ortada bir insanlık ve samimiyet sorunu var demektir.

Dünyada demokrasiden en çok bahseden ülkelerle en fazla silah ihraç eden ülkeler aynı ise ortada bir samimiyet sorunu var demektir. BM'nin güvenlik konseyi üyeleriyle dünyanın güvenliğini tehdit

eden ülkeler aynı ise bir samimiyet sorunu var demektir.

Şunu net bir şekilde ifade etmek istiyorum ki vekâlet verdikleri terör örgütleri eliyle Ortadoğu'yu dizayn etmeye çalışanların aynı ölümcül silah kendilerine döndüğünde -bataklığın oluşmasına katkı sağlayanların sivrisineklerden şikâyet etmeye hakları olamayacağı gibi- gözyaşı dökmeye hakları yoktur.

Değerli Büyükelçiler, Değerli Misafirler,

Yukarıda bahsettiğim sebeplerden dolayı içinde yaşadığımız dünyada huzur ve barışın bir türlü tesis edilememesinin sebebi bellidir. Yani terör; ekonomik, askeri ve siyasi gücü elinde bulunduranların bencil, tarafgir ve adil olmayan tutumlarından kaynaklanmaktadır.

Bugünkü manzara gösteriyor ki bu mihraklar sömürüyü, insan haklarını ve uluslararası hukuku hiçe saymayı bir hak olarak görüyorlar. Sahip oldukları silah gücüne dayanarak menfaatleri gerektirdiğinde her türlü şiddete ve zulme başvurmakta çekinmiyorlar.

Bir taraftan kendi ürettikleri “İslamofobi” ile İslam düşmanlığını körüklerken öbür taraftan uydurma bahaneler ve düpedüz yalan iddialarla İslam

ölkelerine saldırıyorlar. Konu Müslümanlar olduğunda bütün değerler rafa kaldırılıyor. Ama sorulması gereken asıl soru şu; bu ölkeler, bu mihraklar ve silah satıcıları bu zulmü yaparken biz ne yapıyoruz? Kutuplaşıyor muyuz, kucaklaşıyor muyuz? Birbirimizi refik olarak mı görüyoruz, rakip olarak mı?

Asıl demek istediğim, bugün yaşadığımız problemin temelinde ırkçı emperyalizmin sahip olduğu güçten çok, İslam ölkelerinin içine düştüğü bölünmüşlük ve acziyet yatmaktadır. Oysa dünyanın en zengin maden yatakları İslam coğrafyasındadır. Dünyanın en zengin petrol yatakları İslam coğrafyasındadır. Dünyanın en genç ve en dinamik nüfusu İslam coğrafyasındadır. Müslümanlar Cenab-ı Allah'ın kendilerine bahşettiği imkânları değerlendirdikleri ve birleştikleri takdirde muazzam bir güç oluştururlar. İnsanlığa yön verirler. Adalet ve barış üzerine kurulu “Yeni Bir Dünya”yı inşa edebilirler.

Biz istiyoruz ki bu Yeni Dünya’da;

- Savaş değil, barış.
- Çatışma değil, diyalog.
- Çifte standart değil, adalet.
- Üstünlük değil, eşitlik.

- Sömürü değil, hakça paylaşım.
- Baskı ve zulüm değil, gerçek manada demokrasi ve insan hakları olsun.

Bunun için ilk şart İslam ülkelerinin birlik, beraberlik ve dayanışma içinde olmasıdır. İhtilaflarımızın kör karanlığında boğulmak yerine ittifaklarımızı ön plana çıkararak gücümüzü arttırmalıyız. Çünkü İslam Birliği'ni hayata geçirmeden adil bir dünyayı kurmak mümkün değildir. Aslında bunların ilk adımları atılmış, 1969'da İslam İşbirliği Teşkilatı kurulmuştur. Ancak ne yazık ki bu birlik işlevsiz kalmıştır, etkisizdir. Tekrar ifade etmek istiyorum ki Müslümanların birlik ve beraberliğini sağlamadan insanlığa huzur getirmek mümkün değildir.

Bize diyorlar ki, “Efendim, İslam Birliği'ni hayata geçirmek bir hayalden ibarettir.” Biz de diyoruz ki, “Eğer bir hayaliniz yoksa bir hedefiniz de yoktur. Bir hedefiniz yoksa bir geleceğiniz de yoktur.” Mazlum milletlerin birleşmesini hayal olarak görenler asla emperyalizmin esaretinden kurtulamazlar.

Ben sözlerime kurucu liderimiz Prof. Dr. Necmettin Erbakan'ın 1991 yılında Refah Partisi Genel

Başkanı olarak TBMM’de yaptığı bir konuşmayı alıntılararak son vermek istiyorum:

“Hiç kimse İslam âleminin bugünkü dağınıklığından dolayı İslam Birliği kurulmayacak zannetmesin. Huzurlarınızda inanarak söylüyorum, Allah’ın izniyle İslam Birliği bir gün mutlaka kurulacaktır. Dünyanın bu gidişatı karşısında İslam Birliği kaçınılmaz bir zarurettir. Biz bunu burada söylüyor ve bütün dünyaya ilan ediyoruz.”

Bu inanç ve temenni ile katılımlarınızdan dolayı tekrar teşekkür ediyor, çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

**D-8'İN 20. KURULUŞ
YILDÖNÜMÜ**

14 Haziran 2017

Çırağan Sarayı - İstanbul

Es-Selamu Aleyküm

Kıymetli Misafirler, Değerli Katılımcılar,

Hepinizi hürmet ve muhabbetle selamlıyorum.

D-8'ler bundan tam 20 yıl önce, bugün bu otelde kurulmuştu. 15 Haziran 1997 tarihinde 8 İslam ülkesinin devlet ve hükümet başkanları İstanbul'da bir araya gelmiş ve bütün dünyaya D-8'lerin kuruluşunu ilan etmişlerdi. Bugün bu önemli olayın, bu tarihi imzanın 20. yıldönümü için buradayız. Ben şahsım ve partim adına teşekkürlerinizden dolayı hepinize teşekkür ediyorum.

Elbette D-8'leri konuştuğumuz bir yerde Prof. Dr. Necmettin Erbakan'ı anmadan geçemeyiz. D-8 merhum Erbakan'ın üstün inanç ve çabasının bir sonucudur. Hele hele D-8'lerin hangi şartlarda, hangi zorluklara rağmen hayata geçirildiği hatırlandığında bu çabanın önemi daha iyi anlaşılacaktır.

Bu kadar kısa sürede ve bu kadar zorlu şartlarda, böylesine bir dış politika hamlesini gerçekleştirebilmek ancak müthiş bir inanç ve sarsılmaz bir irade ile açıklanabilir. Ben bir kez daha kendisini rahmet, minnet ve şükranla anıyorum.

D-8'lerin önemini anlamak için sahip olduğu potansiyele bakmakta fayda var. Daha iyi anlaşılсын diye birkaç rakam vermek istiyorum.

D-8 üyesi ülkeler dünyanın kanıtlanmış petrol rezervlerinin %15,4'üne, kanıtlanmış doğalgaz rezervlerinin ise %22,5'ine sahiptir.

Dünyadaki yıllık petrol üretiminin takriben %12'sini, doğalgaz üretiminin ise %11'ini yine D-8 ülkeleri yapmaktadır.

Ayrıca bor, krom gibi stratejik maden rezervlerinin büyük çoğunluğu bu ülkelerin bünyesinde barınmaktadır.

Ama hepsinden önemlisi insan faktörüdür. D-8 ülkeleri 1 milyara yaklaşan nüfusu ve 7,5 milyon kilometrekareyi aşan coğrafyası ile müthiş bir güç, müthiş bir potansiyeldir.

Eğer D-8 ülkelerinin sahip olduğu bu güç, tam anlamıyla harekete geçirilebilmiş olsaydı inanın

dünya bugünkü gibi olmazdı. Eğer Necmettin Erbakan'ın 20 yıl önce bu salonda D-8'leri kurarken sergilediği heyecanın, inancın, azmin yüzde biri ondan sonraki süreçte ortaya konulabilseydi bugün İslam dünyası bu durumda olmazdı.

Medeniyetin, huzurun, güvenin hâkim olması gereken topraklar tam tersine kargaşa ve terörün adresi haline gelmezdi. 60 milyon insan mülteci durumuna düşmezdi. Yüz binlerce masum yaşlı ve kadın evinden, yurdundan, vatanından uzakta tanımadığı, bilmediği sokaklarda hayata tutunmaya çalışmazdı. Parklarda, salıncaklarda oynaması gereken çocuklar ülkelerinden kaçarken şişme botların üzerinde can vermezdi.

Elbette hiçbir şey yapılamadı, diyemeyiz. Elbette bir takım iyi niyetli gayretler oldu. Mesela 2006 yılında Endonezya'da D-8'in 5. Zirve Toplantısı'nda imzalanan "Tercihli Ticaret Anlaşması" olumlu bir adım olmuştur.

2012 yılında Pakistan'da D-8'in 8. Zirve Toplantısı'nda D-8 Şartı'nın imzalanması ve Küresel Vizyon Belgesi'nin kabul edilmesi sevindiricidir.

D-8'in en önemli ülkelerinden birisi olan İran ile ticaret hacmimizin kısmen de olsa artması mutluluk vericidir. Ama asla yeterli değildir.

D-8 ölkelerinin toplam dış ticareti 1,5 trilyon dolardır. Yani dñnya dış ticaretinin %9'u. Peki bu 8 ölkenin kendi aralarındaki ticareti ne kadar? Sadece 120 milyar dolar. Yani devede kulak bile değil.

Unutulmamalı ki ekonomik gñç, siyasi gñcñ de beraberinde getirecektir. Bugñn siyasi bir birlik olan Avrupa Birliği, ilk temellerini ekonomik ortaklıklarla atmıştır. Tñrkiye'de Avrupa Birliği serbest ticaret bñlgesi var da D-8 ölkeleri serbest ticaret bñlgesi neden olmasın?

D-8 Tñrkiye'nin projesidir.

Konuşmamın başında ifade ettiğim gibi D-8, 54. Hñkñmet Başbakan'ı Necmettin Erbakan'ın öncñlñęñnde onun bñyñk gayretleriyle kurulmuştur. Bu yñzden bu oluşuma en fazla sahip çıkmaması, en fazla ilgi gñstermesi gereken ÷lke Tñrkiye'dir. Peki, bu ilgi var mı? Mesela neden Tñrkiye, sıra kendisinde olmasına rağmen D-8'in dñnem başkanlığı almaktan imtina ediyor? Neden hñlā D-8 Zirvesi bir tñrlñ gerçekleştirilemiyor? Üye ÷lke aidatları neden ödenmiyor?

Kimse kusura bakmasın, Milli Görñřçñlñk lafla olmuyor, icraatla oluyor. Milli Görñřçñ olmak içine geldiğinde "Erbakancılık" yapmak değil D-8'lere sahip çıkmaktır.

D-8'ler bundan 20 yıl önce kurulurken şu 6 temel prensibi benimsemişti:

- Savaş değil, barış.
- Çatışma değil, diyalog.
- Çifte standart değil, adalet.
- Üstünlük değil, eşitlik.
- Sömürü değil, hakça paylaşım.
- Baskı ve zulüm değil, gerçek manada demokrasi ve insan hakları olsun.

Sömürü yüzünden dünyada 1 milyar insan günlük 1 doların altında gelirle geçinmeye çalışıyor. Çifte standart yüzünden bütün evrensel değerler rafa kaldırılıyor. Hakça paylaşım olmadığı için dünyanın bir tarafından açlıkla mücadele edilirken diğer tarafından obeziteden şikâyet ediliyor.

İnsanlık hızla felakete sürükleniyor. Üçüncü dünya savaşının eşiğindeyiz. Her yerde baskı, tekebbür, çatışma var. Asıl hedef ise İslam dünyası. Bütün Ortadoğu tehdit ve kuşatma altında. Etnik ve mezhep farklılıkları tahrik edilerek parçalanmak istenen 22 ülkenin tamamı İslam ülkesi. Müslümanlar güçlerini birleştirdiği takdirde bu yanlış gidişe dur diyebilir. İyinin, güzelin, doğrunun ve faydalının hâkim olduğu bir dünyayı kurabilir.

Bunun için öncelikle şu birimler teşekköl etti-rilmelidir:

- İşlam Ülkeleri Birleşmiş Milletler Teşkilatı
- İşlam Ülkeleri Ekonomik İşbirliği Teşkilatı
- İşlam Ülkeleri Ortak Para Birimi
- İşlam Ülkeleri Savunma Birliği Teşkilatı
- İşlam Ülkeleri Bilim ve KÖltÖr İşbirliği Teşkilatı

“İyi de bÖtÖn bunlar nasıl olacak? İşlam Bir-liği’ni kurmak bir hayalden ibarettir.” İşlam Ölk-e-leri elçileri iftarında da söyledim, “Eğer bir hayali-niz yoksa geleceğiniz de yoktur.”

Mazlumların birleşmesini hayal olarak gören-ler egemenlerin esaretinden kurtulamazlar. İşte D-8’ler bu inancın, bu hayalin sonucudur.

D-8, İşlam Birliği’ne giden yolun ilk nüvesi, ilk adımıdır. Hep söylediğimiz gibi, “İnanıyorsanız Ös-tÖnsÖnÖzdÖr.”

ÇÖnkÖ zafer ona inananlarındır.

Ramazan’ınız mÖbarek olsun.

ÜMMET BİRLİĞİ KONGRESİ

23 Temmuz 2017
Kuala Lumpur - Malezya

Es-Selamu Aleyküm

İslam Ülkelerinin Değerli Temsilcileri,

Kıymetli Misafirler,

Hanımfendiler, Beyefendiler,

Hepinizi hürmet ve muhabbetle selamlıyorum.

Öncelikle bu toplantıya davet edilmiş olmaktan duyduğumuz memnuniyeti ifade ederek sözlerime başlamak istiyorum.

Bildiğiniz üzere insanın maddi ve manevi olmak üzere iki farklı yönü vardır. Sorumluluk bakımından bu iki farklı veçhenin de hakkını tam anlamıyla vermemiz gerektiğini biliyoruz. Ancak bu yükümlülük sadece bedenimizle ilgili değil aynı zamanda toplumlarımız ve ülkelerimiz açısından da ilgilidir.

Manevi olarak ileri bir seviyede olabiliriz ancak kendimizi dış dünyanın saldırılarından koruyacak bir güce ve imkâna sahip değilsek sonumuz hüsrân olur.

Filistin'deki kardeşlerimi düşünelim. Bu kardeşlerimizin verdikleri ahlaki mücadele bende derin bir hayranlık uyandırıyor. 70 yıldır bilfiil mücadele halindedir. Neden? Çünkü Ortadoğu'da Birleşmiş Milletler tarafından hiç ortada yokken bir İsrail Devleti devşirilmiş ve bu devlet elindeki tüm imkânlarla insanlık dışı tüm uygulamaları burada sergilemektedir.

Tekrar baştaki soruya dönmek istiyorum: Neden? Neden bunlara karşı koyamadık? Çünkü malesef zayıfız, güçten yoksun durumdayız. Ne kendimizi savunacak ne de direnecek gücümüz var.

Tam da bu sebeple Prof. Dr. Necmettin Erbakan Hocamız Türkiye'de yalnızca bir siyasi parti kurmamış, aynı zamanda bir hareket inşa etmiştir. Bu hareketin adı Milli Görüş'tür. Bazen bu terim İngilizce'ye national view [ulusal görüş], Arapça'ya da fikr-i vatani olarak çevriliyor ancak bunlar doğru kullanım şekilleri değildir. Bu kavram aslında "Millet-i-İbrahim" anlamındaki görüş ile bir bakıma aynıdır. İşte bu görüşün en önemli yönü

maddi ve manevi kalkınmayı birlikte ele almış olmasındır. Manevi gelişme bazı yönlerimizin ilerlemesine yardımcı olabilir fakat bize maddi güç vermez. Bundan dolayı bir tarafından manevi, öbür taraftan da maddi yönümüzü geliştirmek mecburiyetindeyiz. Bir gün ülke yönetiminin başına geçtiğimizde bu ikisine de önem vermemiz gerekir.

Bizler bir siyasi parti olduğumuza göre vaadimiz iş başına geldiğimizde ülkenin tüm sorunlarını çözmek olmalıdır. İster dış politika ister eğitim ister sağlık isterse ekonomi hiçbir mesele göz ardı edilmemelidir. Demek ki daha şimdiden iktidara geldiğimizde ne tür iktisadi politikaları hayata geçireceğimizi, dış politikamızı nasıl şekillendireceğimizi, politikalarımızı hangi ilkeler üzerine inşa edeceğimizi belirlememiz gerekir.

Maalesef biz Müslümanlar, ülke olarak/ümme olarak refahımız için elzem olan bu hususlara yeterince önem vermiyoruz. Müslümanlar olarak güçlü bir imana sahip olabilmemiz için daha fazlasını yapmamız gerekiyor. Dolayısıyla da manevi tarafımız kadar maddi tarafımızın da önemli bir yer işgal ettiğini unutmamalıyız. Bu nedenledir ki biz siyasi bir parti olarak tüm alanlara önem veriyoruz.

Bildiğiniz gibi bu toplantıların diğer en önemli bir yönü de Müslümanların birliğine ve İslam ülkelrinin gelişmesine katkı sunmasıdır. Ben de bundan sonraki konuşmamı bu minvalde şekillendirmeye çalışacağım. Tabii genel olarak konuşmalarda toplumsal ve siyasi meselelere değiniyoruz ancak dünyada neler olup bittiğinden ve dünyadaki gelişmelerin çalışmalarımızı ve kalkınmamızı ne derece etkilediğinden bahsetmiyoruz. İzninizle ben de sizlere çok kısa ve hızlı bir şekilde genel olarak dünyada, özel olarak da İslam dünyasında olup bitenler hakkında görüşlerimizi aktarmak istiyorum.

Öncelikle şunu ifade edeyim ki bizler Elhamdülillah Müslümanız. Bizim dinimizin özü sevgi, şefkat, hoşgörü ve merhamettir. Bu sebeple Müslümanların hedefi, bütün insanlığın mutluluk ve refahını sağlamaktır. Ancak bugün İslam dünyasında veya genel olarak dünyanın geri kalanında ne barıştan ne de mutluluktan söz etmek mümkün değildir. Bundan dolayı Müslümanlar olarak bu durumu değiştirmek bizim en öncelikli sorumluluğumuzdur.

Dünyaya şöyle bir baktığımızda, önemli bir potansiyel olarak İslam'ın yüksek ahlaki değerleriyle

teçhiz Müslüman gençliğini ve yine büyük bir potansiyelle İslam dünyasının/coğrafyasının Fas'tan Endonezya'ya kadar uzanan dinamik tarihini, stratejik konumunu ve dünyanın toplam enerji kaynaklarının %72 ilâ %75'ine tekabül eden en zengin kaynaklara sahip olduğunu görürüz.

Bugün dünyada yaklaşık 2 milyar Müslüman yaşıyor ve dünyanın en genç nüfusu İslam dünyasındadır. Yapılan bir sınıflandırmaya göre bugün dünyada yaşayan Müslümanların ortalama yaşı 23 iken bu rakam Hristiyanlarda 28 ilâ 30, Yahudilerde ise 36 civarındadır. Nüfusumuz bizler için önemli bir potansiyeldir. Dünyadaki yayılımı açısından baktığınızda ise Orta Asya'da büyük Müslüman toplulukların yaşadığını görmekteyiz. Devletlerinde çok fazla söz sahibi olmasalar bile Çin'de, Rusya'da ve Hindistan'da da hatırı sayılır bir Müslüman nüfusu vardır. Yine Amerika Birleşik Devletleri ve Avrupa'da sayıları git gide artan bir Müslüman nüfustan bahsedebiliriz. Elbette böylesi büyük bir potansiyel beraberinde bazı tehditleri getirecektir. İslam dünyası bu bağlamda potansiyellerini tam anlamıyla kullanamamaktadır. Bu hususun özellikle belirtilmesi icap eder.

Diğer yandan sözde vaat edilmiş topraklar üzerindeki Siyonist iddialar maalesef Ortadoğu'daki

tüm ülkelerimizi etkilemekte, İslam dünyasının ve onun zengin kaynaklarının emperyalist ülkeler tarafından sömürülmesine zemin hazırlamaktadır. İslam dünyasında yer alan pek çok ülkenin geçmişte İngiliz, Fransız, Hollandalı ve daha pek çok emperyalist ülkeler tarafından işgal edilmiş olması da bu süreçleri hızlandırmaktadır.

Elbette ki emperyalist devletlerin İslam dünyası üzerinde bir takım planları, emelleri var ancak burada affınıza sığınarak toplantının bağlamının biraz dışına çıkarak kendimize yönelmek istiyorum. Bizler genellikle İslami değerlerden, inancımızdan, ilkelerimizden bahsediyoruz ama kaybettiklerimizi, kaybettiklerimizi geri kazanmanın yollarını, neden kaybeden taraf olduğumuzu, gücümüzü tekrar nasıl geri kazanabileceğimizi konuşmuyoruz.

Emperyalistler bizim dualarımıza / kılık kıyafetimize değil, eylemlerimize bakıyor. Çıkarları tehdit edildiği zaman aslan kesiliyorlar. Bu çerçevede baskı, savaş, katliam gibi insanlık dışı uygulamaları gözlerini kırpmadan yapıyorlar. O halde bizim bunların kim olduğunu, güçlerinin ne olduğunu çok iyi bilmemiz lazım gelir. Aynı şekilde kendimizi, sorunlarımızı, zayıflıklarımızı ve kullanamadığımız gücümüzü de bilmemiz gerekir.

İrkçı emperyalizm ayrıca fikir kirlenmesi yolu ile de İslam’a saldırıyor. Maalesef “cihat” bundan en fazla etkilenen kavram olmuştur. Batı, cihadı başka inançların katli şeklinde resmetmeye çalışıyor. Bunların bahsettiğinin cihatla bir ilgisi yok. Müslümanlar kılıç kullanmakta pek mahirdir ancak İslam zora dayanarak, kılıç gücüyle yayılmamıştır. Müslümanlar kılıçlarını insanların inançlarını zorla değiştirmek için kullanmamıştır. Müslümanların amacı; herkesin saadetini teminat altına almak, nasıl bir dünya tahayyül ettiklerini göstermek ve İslam’ın dünya anlayışının ne olduğunu anlatmaktır.

Kısacası değerlerimizi, gücümüzü yeniden kazanmamız icap etmektedir. Cihadı yeniden tanımlamalı, daha doğrusu cihadın ne olduğunu daha iyi anlatmalıyız. Mevcut koşullarda eğer mücadele metotlarımızın ne olduğunu bilmezsek başarıya ulaşmamız mümkün değildir. Şunu da belirtmek isterim ki 350-400 yıllık serüvende ne zaman gücümüzü kaybettiğimizi, neleri kaybettiğimizi ve kaybettiklerimizi yeniden kazanmada neden muvaffak olamadığımızı doğru tespit etmeliyiz. Neden kaybettiğimizi anlayamazsak güçlü olduğumuz zemini yeniden elde etmemiz mümkün değildir. Doğru tespit olmadan doğru tedavi olmaz.

Kendi ülkelerimizde iktidara geldiğimizde neler yapacağız? Eğitim konusunda az çok bir bilinç var ancak iktisatta, sanayide, teknolojiye, siyasette, tarımda, madencilikte neler yapacağız? Dış ülkelerin bizlerle ilgili özel projeleri hakkında bilgi sahibi miyiz? Bunların cevabını vermeden sorunu çözme imkânımız maalesef bulunmamaktadır. Konuşmalarımda genelde bu noktalara da dikkat çekmeye, açıklık getirmeye çalışıyorum. Koşullarımız nelerdir? Mevcut sorunlarımızı nasıl aşabiliriz?

Dünyanın mevcut durumuna baktığımızda barış ve refahtan söz etmenin imkânı yok. Peki, biz bunu nasıl sağlayacağız?

Maalesef bugün İslam dünyası ırkçı emperyalizmin kısıkcı altındadır. Bunlar hedeflerini gerçekleştirmek, bize üstünlük kurmak için her şeyden önce İslami değerleri aşındırmaya ve zayıflatmaya çalışıyorlar. İslam dünyasında bunu inancımızı tahrif ederek, değiştirerek üstelik bizim ulemamızı kullanarak yapmaya çalışıyor. İslam dünyası dışında da özellikle de Müslüman ülkeleri zayıflatmak için İslamofobiyi kışkırtıyor. Bu zayıflatma harekâtının ekonomik, sınai ve teknolojik vecheleri de bulunmaktadır. Tabii bu bir anda olacak şey değil ancak ırkçı emperyalizm planlarını dikkatli bir şekilde uyguluyor.

Tabii dış mihrakların bu uzun vadeli hedeflerine ilaveten bir de kısa vadeli hedefleri var. Çabaları etnik kışkırtıcı söylemler geliştirmek ve mezhebi nefret tohumları atmak suretiyle bizleri birbirimize düşürmektir. Onların vekâlet savaşı dedikleri şey, işte bu. Amerikalılar, Siyonistler, emperyalistler artık bizimle savaşıyor. Onun yerine bizi birbirimizle çatıştırıyor. Bazı yerlerde “Arap-Acem” bazı yerlerde “Peştun-Özbek” bazı yerlerde de “Türk-Kürt” diye bölüyor ve “Gidin birbiriniz öldürün, katledin.” diyorlar. Bazı yerde “Kuzey-Güney” bazı yerde de “Şii-Sünni-Selefi” diye parçalıyorlar. Maalesef bize vaaz ettikleri de, bizim yaptığımız da budur.

Kaosu en etkili silahlardan biri olarak görüyorlar. Irak’ta kimin iktidarda olduğu belli değil. Suriye’de, Mısır’da, Libya’da kimin muktedir olduğu belli değil. Bunlara ek olarak bir de 70 yıldır Filistin’de, Keşmir’de, şimdi de Arakan’da ve Bangladeş’te yaşanan sorunlar var. Bu sorunlar birden bire, hiçlikten zuhur etmiyor. Bütün amaç bizi birbirimize kırdırarak İslam Birliği’nin önüne engel koymaktır. Bizler de ne yazık ki bu plana alet oluyoruz.

Bugün zayıf olan İslam dünyasının bütün ülkeleri bir araya gelse bu ne anlama gelir? Bu, “Biz,

daha güçlü olmak istiyoruz.” demektir. Fakat bize sürekli aksi telkin ediliyor. Üzülerek ifade ediyorum ki bugün bizim yaptığımız, ahlaki değerlerimizi ve İslam’ın prensiplerini tahrip ederek toplumu yozlaştırmaktan öte bir şey değildir. Bunun sonucu da, siyasi ve ekonomik tahakküm marifetiyle İslam ülkelerinin sömürülmesinin devam etmesidir.

Diğer yandan ırkçı emperyalizm, medyayı kullanarak algı yönetimi ile insanları yanlış yönlendiriyor. Bununla amaçladıkları, dünyanın ekonomik gelişimini kontrol ederek bizi aşamayacağımız duvarlar arkasına hapsetmektir.

Elbette bütün bu yaşananların bir tarihsel arkaplanı var. 1897’de gerçekleştirilen Birinci Siyonist Kongresi bu tarihi süreçte önemli bir mihenk taşıdır. Bu kongrede ırkçı emperyalizm, Filistin’de bir Yahudi devleti kurmanın ilk aşamasını Osmanlı İmparatorluğu’nun yıkılmasında gördü. O zaman bile bu odaklar, Filistin’de yaşayacak insan arayışındaydılar ve bir Yahudi devleti kurmak için İkinci Dünya Savaşı’na kadar beklediler.

Osmanlı İmparatorluğu’nun yıkılmasından sonra ise İslam dünyasında beş ayrı direniş hareketi ortaya çıkmıştır. Ünlü “Hilafet Hareketi” bunlardan biridir. Şii ve Sünni ulema, İslam dünyasının

liderinin kim olacağı ile ilgili bir çözüm bulmak için birlikte çalıştılar. Pakistan'da Ebu'l A'lâ el-Mevdudî önderliğinde Cemaat-i İslami Hareketi, Mısır'da Hasan el-Benna önderliğinde İhvan-ı Müslim Hareketi, Türkiye'de yüzyılın ikinci yarısından itibaren Necmettin Erbakan'ın önderliğinde Milli Görüş Hareketi başlatılmış, İran'da da İmam Humeyni öncülüğünde İslam İnkılabı gerçekleştirilmiştir.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra yeniden şekillenen dünyada Batılılar da yeni savaş hamlelerini devreye soktular. 1979'da Afganistan'da fiziken başlayan işgaller Irak'la devam etti. Daha sonra da vekâlet savaşları ile Libya, Yemen gibi ülkelerde karışıklıklar çıkardılar. Az önce de ifade ettiğim gibi, bunların amacı Müslümanlar arasında etnik ve mezhepsel bir takım ayrılıkları kışkırtarak İslami değerleri bizim adımıza yeniden tanımlamaktır. Maalesef Siyonist fikirlere zaafı olanlar, Batı'da pek çok hareketin mimarı olmuş ve bu hareketleri genel olarak Müslüman ülkelerde de yaymaya çalışmışlardır.

Bunlar bir tarafa, bizim arzumuz ise Malezya'dan Endonezya'ya, Pakistan'dan Türkiye'ye ve Sudan'a kadar her bir Müslüman ülkeyi yaşana-

bilir, insanların parçası olmaktan mutluluk duyacağı yerlere çevirmektir. Bunu başarmak için kendi ülkelerimizdeki koşulları değiştirecek adımlar atmak durumundayız. Ahlaki değerlerimizi yükseltmeli, ekonomimizi geliştirmeli, maddi kalkınmamızı sağlamalı ve İslam Birliği fikrini benimsemeliyiz. Bunlar olmazsa olmaz hususiyetlerdir.

İslam Birliği tesis edilmediği müddetçe dünyanın değiştirme olanağı yoktur. Bu sebeple bir kez daha, kendi ülkelerimizde İslami değerleri yeniden yüceltmek için çalışmalar yapmamız gerektiğini ifade etmek isterim. Yine doğal kaynaklarımızdan istifade etmeli, İslam ülkeleri arasında samimi işbirlikleri geliştirmeliyiz.

İşin aslı şu ki bizim ihtiyacımız olan şey, İslam ülkeleri için bir tür Birleşmiş Milletler teşkilatını kurmaktır. Cidde’de bir İslami İşbirliği Teşkilatı var ancak ne yazık ki bu teşkilat şu an fiilen buzdolabındadır, yaşayan bir teşkilat değildir.

Müslümanlar olarak ortak bir pazara ihtiyacımız var. Ekonomik olarak daha fazla ticaret yapmalı, Müslüman ülkeler arasındaki ticaret hacmini artırmalıyız. Ortak bir İslami anlayış geliştirme saikiyle buna benzer toplantıları da daha sık yapmalıyız. Elbette siyasi, ekonomik konularda görüş ay-

rılıklarımız olabilir fakat Müslümanlar arasında paralel bir anlayış yapısını tesis etmemiz gerekmektedir.

Ortak bir İslami para birimi kullanmaya başlamamız gerekmektedir. Prof. Dr. Necmettin Erbakan Hocamız 1970'li yıllarda bu fikri ilk kez ortaya attığında, ortak para birimi diye bir şey yoktu. Euro bile 2000'lerden sonra tedavüle girdi.

Müslüman ülkeleri olarak ortak bir savunma paktımız olmalı. Kendimizi, kendi silahlarımızla savunmalıyız.

Kültürel işbirliği programları yürütmeliyiz. Aynı zamanda ortak araştırma programları geliştirmeliyiz.

Özetle ifade etmeye çalışırsam bizim en temel ihtiyacımız, İslam Birliği ve ona olan inancımızdır. Bunu sağlayamadıkça başarılı olmamız mümkün değildir. Bu belki de İslam Birliği'ni şimdiden uygulamaya koymamız anlamına gelecektir. Bize göre yapılması gereken, hiçbir şey olmamışçasına İslam Birliği'ni kurmak için çalışmalar yürütmektir. Buna güçlü bir şekilde inanmalı ve çalışmalıyız. Bütün toplantılarımızda bu fikri, kalıcı ve en önemli hedef haline getirmeliyiz.

Unutmayalım ki birliğe giden yol meşakkatlidir. Bunun için sabırlı ve fedakâr olmalıyız. Bu birliğin yarın kurulacağını düşünmek yanlış olur. İstedığımız bu olsa da İslam Birliği için sabra ve fedakârlığa ihtiyacımız var. Bilinmelidir ki engelleri aşmak için Müslümanlar olarak atmamız gereken adımların başında iyi kurgulanmış bir planı ortak bir şekilde hayata geçirmek olmalıdır.

Bu bağlamda çok önemli bir hususa da değinmek isterim. İslam düşmanları ile işbirliği yaparak İslam'ı hak ettiği yere getirmemiz mümkün değildir. Bunu herkesin iyi bilmesi gerekir. Bazen bu hatalara düşüyoruz. Bugün pek çok ülke de bu yanlış ve hatalı yolda. Bu ülkeler güçlerini İslam düşmanlarından almaktadır. Peki, ne için? Bir başka Müslüman devlete üstünlük kurmak için. Müslüman bir devletin yahut bir Müslümanın yapabileceği en büyük yanlış işte budur.

Allah hepimizin yardımcısı olsun. Bizleri güçlü kılsın. Dünya böyle yaratılmıştır. Bu, Yüce Allah'ın bizler için yarattığı imtihan dünyasıdır. Allah, bize sorunlarımızı çözebilmemiz için akli melekeler bahşetmiştir. Bu minvalde Allah, entelektüel kapasitemizi kullanmamıza yardım etsin. Hiçbir şey yapmadan her şeyi Allah'tan beklemek doğru değildir. Genelde yaptığımız maalesef budur. “Ya

Rabbi, bize ihtiyacımız olanı ver.” der sonra da uykuya dalarız. Bu, doğru bir yol değildir. Bizler üzerimize düşeni yapmalı, ondan sonra Allah’ın yardımını istemeliyiz.

Konuşmamı sabırla dinlediğiniz için bir kez daha teşekkür ediyor, tüm katılımcıları saygı ile selamlıyorum. Umarım bu toplantı, mümkün olan en kısa süre zarfında biz Müslümanların uyanışına, ülkelerimizde ve dünyada inancımızın temel umdelelerini hayata geçirmek için çalışmamıza vesile olur.

BÜYÜK KUDÜS MİTİNGİ

30 Temmuz 2017
Yenikapı - İstanbul

Zulmü alkışlayamam, zalimi asla sevemem,
Gelenin keyfi için geçmişe kalkıp sövemem.

Üç buçuk soysuzun ardından zağarlık yapamam,
Hele hak namına haksızlığa ölsem tapamam.

Kanayan bir yara gördüm mü yanar ta ciğerim,
Onu dindirmek için kamçı yerim, çifte yerim!

Adam aldırmada geç git, diyemem aldırırım.
Çiğnerim, çiğnenirim, hakkı tutar kaldırım!

Ülkemizin ve dünyanın dört bir yanından Ku-
düs ve Mescid-i Aksa sevdasıyla koşup gelen Aziz
Kardeşlerim,

Burada olamadıkları için yüreği yanarak ve
gözleri yaşararak ekranları başında bizleri izleyen
Çok Kıymetli Kudüs Sevdalıları,

Hanımevendiler, Beyefendiler,

Kudüs kokan Sevgili Gençler,

Hepinizi hürmet ve muhabbetle selamlıyor, bu tarihi mitingimizin başta Filistin ve Kudüs olmak üzere zulüm altında inleyen bütün mazlumların ve mazlum coğrafyaların kurtuluşuna vesile olmasını Cenab-ı Hak'tan niyaz ediyorum.

Sözlerimin başında önemli bir vazifeyi ifa etmek istiyorum. Çok kısa bir zaman içinde bu muhteşem mitingi organize eden Saadet Partimizin İstanbul Teşkilatına teşekkür ediyorum. Ayrıca mitingin ilanından bugüne kadar desteğini esirgemeyen Kudüs sevdalısı sivil toplum kuruluşlarımızın kıymetli yöneticileri ve mensuplarına teşekkür ediyorum. Yine bugün bu büyük meydanı insan seli halinde dolduran siz kıymetli kardeşlerime teşekkürlerimi arz ediyorum.

Bu vesile ile Kudüs'ün unutulmaz fatihi Selahaddin Eyyubi'ye, Filistin davasının en büyük müdafileri Şeyh Ahmet Yasin'e, Yaser Arafat'a ve bu uğurda canını veren diğer bütün şehitlerimize Allah'tan rahmet diliyorum. Yine Gazze ambargosunu kırmak için yola çıkan başta Furkan evladımız olmak üzere bütün Mavi Marmara şehitlerine Allah'tan rahmet diliyorum.

Ve son olarak özünden, kimliğinden ve tarihinden koparılmış bir milleti yeniden aslına, özüne

döndüren, bizlerin gönlüne Kudüs davasını ve sevdasını nakış nakış işleyen Muhterem Erbakan Hocamıza da Allah'tan rahmet diliyorum.

Muhterem Kardeşlerim,

İnanıyorum ki bugün Gazze'nin, Batı Şeria'nın, Ramallah'ın, Kudüs'ün gözü bu meydanda. Halid Meşal'in, İsmail Heniye'nin, Kudüs Muhafızı Raid Salah'ın, Mahmud Abbas'ın gözü, yüreği bugün bu meydanda. Mescid-i Aksa'ya Siyonist çizmesi girmesin diye mücadele ederken şehit olan kardeşinin cenazesini defnettikten sonra üstünün başının kanıyla şehit olma nöbetine koşan koca yürekli mücahit ve mücahidelerin gözü burada. Haktan ve hakikatten yana olanların, ufukta bir umut ışığı arayanların gözü bu meydanda.

İnanıyorum ki bu meydana baktıkça yürekleri ferahlıyor; hüznüleri coşkuya, karamsarlıkları umuda dönüşüyor. İyi ki Türkiye var, iyi ki İstanbul var, iyi ki bizleri unutmayan kardeşlerimiz var, diye heyecanlanıyor, gözyaşı döküyorlar. Çünkü bu meydanda “Filistin işgal altındayken ben nasıl uyuyabilirim?” diyen Selahaddin Eyyubi'nin torunları var. “200 bin kişilik Bizans ordusu bize doğru yaklaşıyor.” denildiğinde 20 bin kişilik ordusuna bakıp, “Bizde onlara yaklaşıyoruz.” diyen

Alparslan'ın torunları var. "İman varsa imkân da vardır." diyen Necmettin Erbakan'ın talebeleri var.

Kıymetli Kardeşlerim,

Hiç şüphesiz Gazze'nin olduğu kadar Tel Aviv'in de gözü bu meydanda. Halit Meşal'in, İsmail Haniyye'nin, Raid Salah'ın olduğu kadar, Netanyahu'nun da gözü bu meydanda. Ama onların korkudan bacakları titriyor. Karanlık kapıların arkasında kurdukları ekranlardan bu alana bakıp, "Ebabil kuşları gibi nerden çıkıyor bunlar." diye yüreklerine en derin korkular iniyor.

Bugün burada 80 milyon Türkiye'nin yüreği var. Bugün Yenikapı'da 2 milyarlık İslam âlemi var. Bugün bu meydanda bir avuç Siyonist tarafından alın teri, emeği sömürülen, hakkı gasp edilen mazlum ve mağdur 7 milyar insanın vicdanı var. Allah sizlerden razı olsun. Sizler bugün, bu meydandaki duruşunuzla bir kez daha mazlumlara umut, za-limlere korku oldunuz.

Muhterem Kardeşlerim,

Bizler Elhamdulillah Müslümanlarız. Ve bizler hakkın, adaletin hâkim olduğu bir dünyanın mücadelesini veriyoruz. Bizler çifte standardın olmadığı bir dünyanın mücadelesini veriyoruz. Bizler sömürünün olmadığı, herkesin insanca yaşama hakkına

kavuştuğu bir dünyanın mücadelesini veriyoruz. Gazze'deki, Kabil'deki, Şam'daki, Bağdat'taki yetimler kadar Washington'un, Londra'nın, Paris'in varoşlarına terk edilmiş evsizlerin de mücadelesini biz veriyoruz.

Bizler kimsenin diniyle, inancıyla uğraşmayız. Bizler Hz. Ömer'in, Selahaddin Eyyubi'nin Kudüs'e yürüdüğü gibi yürüyoruz. Sultan Fatih'in Bizans'a yürüdüğü gibi yürüyoruz. Hz. Musa'nın Kızıldeniz'e yürüdüğü gibi yürüyoruz. Çünkü biz, zalimlerin zulmünü ortadan kaldırmak, mazlumları kucaklamak için mücadele ediyoruz. Allah'ın izniyle bu yürüyüşümüz yeryüzünde tek bir zalim ve tek bir mazlum kalmayana dek devam edecektir. Bugün Yenikapı'da ortaya koyduğunuz tablo, bu yürüyüşün en önemli nişanelerinden ve adımlarından biri olmuştur.

Kıymetli Kardeşlerim,

Konumu, tarihi ve manası ile öne çıkan şehirler vardır. İnsanlığa yol gösteren önderler bu şehirlerde yetişmiş, hak ve adalete insanlığı bu yerlerde davet etmişlerdir. Kudüs bu şehirlerin en önemlilerinden biridir. Bu itibarla Kudüs, sadece bir şehir, bir mekân, mukaddes bir belde değil ulvi bir dava ve vazgeçilmez bir sevdadır.

Efendimiz Aleyhisselam'ın miraca çıktığı ulu mekândır. Hakka açılan kapı, zulme karşı direniştir. İlk kible, ilk istikamettir. Ama hepsinden önemlisi Arabıyla, Acemiyle, Sünnisiyle, Şiisiyle, hepimizin ortak şuuru, ortak paydasıdır.

Kudüs, insanlığın adeta turnusol kâğıdıdır. Tarihi hakikatler göstermektedir ki Kudüs'e hâkim olan yeryüzüne hâkim olmuştur. Kudüs'e zulüm getiren yeryüzünü kana bulamış, barış ve huzur getiren yeryüzüne hakkı ve adaleti hâkim kılmıştır.

Muhterem Kardeşlerim,

Öncelikle ifade etmeliyim ki bu duruşumuzu sergilerken ne ile karşı karşıya olduğumuzu iyi bilmeliyiz. Bu azgın topluluğun niçin Kudüs'ü başkent yapmaya çalıştığını ve neden Mescid-i Aksa'ya saldırdığını iyi anlamalıyız. Zira doğru teşhis olmadan doğru tedavi uygulanamaz.

Bugün karşı karşıya olduğumuz şey 5700 senelik bir mikroptur. Bunlar, 5700 seneden beri kendi inançlarına göre, “Biz dünyanın efendisiyiz, Allah'ın asıl kulları biziz. Cenab-ı Hak bizi insan olarak, diğer kulları da bize hizmet için yaratmıştır. Bundan dolayı biz üstün ırkız.” diye inanmaktadır.

İnançlarının amentüsü 4 maddedir. Bu inançlarını Tevrat'ın içine de yazmışlar ama aslını Kabala'dan almışlar. Cenab-ı Hakk'ın, Musa Aleyhisselam'a göndermiş olduğu hak Tevrat'ı değiştirmişler, içerisine Kabala'yı koymuşlar. Yani muharref bir kitaba inanmaktadırlar. O muharref kitaba göre şu 3 maddeyi gerçekleştirmeyi planlamaktadırlar:

1. Ben-i İsrail mensuplarını Filistin'de yeniden toplamak.

2. Arz-ı Mev'ud'u / Büyük İsrail'i kurmak ve onun emniyetini sağlamak. Onun emniyeti için Fas'tan Endonezya'ya kadar 28 ülkenin haritasını yeniden çizmek istiyorlar. Ecdadımız geçmişte 19 Haçlı Seferini püskürttüğü için şimdi ülkemizin Osmanlı ve Selçuklu gibi yeniden bağımsız, güçlü bir devlet olmasını istememektedirler.

3. Mescid-i Aksa'nın bulunduğu yere Süleyman Mabedi'ni yeniden inşa etmek.

Bu üç vazifeyi yerine getirildiğinde yeryüzüne mesihin gelmesi için şartlar hazırlanmış olacak ve 4.'sü daha sonra mesih -Ben-i İsrail'in mesihi, İsa Aleyhisselam değil- yeryüzüne gelecek. Onların inancına göre Davut Aleyhisselam'ın tahtına Yahudi kralı olarak oturacak ve ebedi dünya hâkimiyetini perçinleyecek.

İşte 5700 seneden beri inançları bu. Anlattıklarımız bunların dini. Bu durumu din olarak gördükleri için bütün bu zulümleri inançla yapıyorlar. Bu sebeple İsrail ile bu konularda pazarlık olmaz, barış sağlanamaz. Bunlarla yol yürünemez. Hele hele stratejik müttefik hiç olunamaz. Önce bu gerçeği bilmek mecburiyetindeyiz.

Ayrıca bilmeliyiz ki bu inanç doğrultusunda İsrail tek başına değildir. 1897’de yapılan Birinci Siyonist Kongresi’nden itibaren 120 yıldır planlı bir çalışma yürütüyor, emperyalist ülkeleri de bu maksat için kullanıyorlar. Osmanlı’nın yıkılışı, Balfour Deklarasyonu, bölgenin nasıl paylaşılacağını gösteren Sykes-Picot Anlaşması, II. Cihan Harbi ve Birleşmiş Milletlerin kuruluşu bu yoldaki kilometre taşlarıdır.

Bugün dünyanın önemli ülkeleri ve etkin yapıları İsrail’in zulmüne hep sahip çıkmışlardır. İsrail, Birleşmiş Milletler’de yüzlerce kez kınansa da aleyhine hiçbir karar alınamamıştır. Daha iki ay önce Birleşmiş Milletlerce hazırlanan ve İsrail’in ırkçı bir devlet olduğunu tescil eden bir rapor, kamuoyuna açıklanmasının hemen ardından zorla geri çektilmiştir.

Bugün içinde yaşadığımız dünyada neredeyse bütün uluslararası kuruluşlar, İsrail’i kayıtsız şartsız korumayı görev olarak kabul etmektedirler. Bu

çerçevede İngiltere Başbakan'ı Theresa May, İsrail'in kuruluşunun çok önemli bir adımı olan Balfour Deklarasyonu'nun 100. yıldönümünü ülkeleri için bir şeref nişanı olarak kutlayacaklarını ifade etmiştir.

Bu itibarla bugün Kudüs'ün savunulması yer yüzünün bütün müstekbirlerine karşı bir başkaldırıdır. Asıl şeref nişanı budur.

Kıymetli Kardeşlerim,

Milli Görüşçüler olarak bizler, Kudüs'ü her zaman İslam Birliği'ne giden yolun mihenk taşı olarak gördük. Bu sebeple Milli Görüş Hareketi'ni başlattığımız ilk günden itibaren hep Kudüs'ü ülkemizin ve dünyanın gündeminde tutmak için her sene Kudüs mitingleri yapmayı önemli bir görev olarak gördük. Rahmetli Erbakan Hocamızın daha yola yeni çıkarken 1969 yılında Konya'da gerçekleştirdiği ilk miting "Kudüs Mitingi" olmuştu. Aynı şekilde Milli Selamet Partisi'nin kapatılmadan önceki son mitingi de Kudüs için tertip edilmişti. Çünkü bütün ihtilaflarımıza rağmen İslam dünyasının üzerinde tartışmasız ittifak ettiği tek konu Filistin'dir, Kudüs'tür, Mescid-i Aksa'dır.

Gazze’de patlayan bomba Dakka’dan Abuja’ya, Kuala Lumpur’dan İslamabad’a, Jakarta’dan Kahire’ye, Şam’dan Cidde’ye, Tahran’dan İstanbul’a aynı acıyla yürekleri yakmaktadır.

Muhterem Kardeşlerim,

Tarih boyunca tevhit ve adalete inananlar olarak bizim ecdadımız Kudüs’ü barış yurdu haline getirmişlerdir. Kuvveti üstün tutan zalimler ise bu kutlu beldeyi zulme boğmuş ve çatışma diyarına dönüştürmüşlerdir. Bugün de durum farklı değildir. Önce Filistinlileri kaba kuvvet zoruyla; füzelemlerle, tanklarla katlettiler. Sonra da geride kalanları evlerinden, yurtlarından göçe mecbur bırakarak İsrail’i kurdular. Şimdi de Büyük İsrail’i kurmak için çalışıyorlar.

Her gün Müslüman katletmekten, kan akıtmaktan adeta haz alıyorlar. Kendilerine Cenab-ı Hakk’ın vadettiğine inandıkları Arz-ı Mev’ud’un tamamını işgal ederek Büyük İsrail’i kurmak için her türlü karışıklığı, terörü ve savaşı meşru görüyorlar. Bugün coğrafyamızda yaşanan her türlü anlaşmazlık ve savaşlar da bilelim ki bu hedefe ulaşmak içindir.

Şu durum hepimizin malumudur ki Kudüs bugün Siyonizm’in topyekûn kuşatması ile karşı kar-

şıyadır. Bu kuşatma aynı zamanda küresel bir kuşatmadır. Bu küresel kuşatmaya ancak küresel bir direnişle karşılık verebiliriz. Bu yüzden zaman konuşma zamanı değil çok çalışma ve şuurla hareket etme zamanıdır. İhtilaflarımızı, farklılıklarımızı kaşıyarak değil, ittifaklarımızı güçlendirerek bu kötü gidişatı engelleyebiliriz.

Kudüs'ün kurtuluşu için lafa değil icraata ihtiyacımız var. Çünkü ırkçı emperyalizm laftan değil ancak ve ancak güçten anlar. Bu itibarla başta kendi coğrafyamız olmak üzere bütün insanlığa barış ve huzuru getirecek olan İslam Birliği'nin kurulmasını biran evvel gerçekleştirmeliyiz.

Biz “İslam Birliği”ni kurmalıyız deyince akıllara, “Hangi İslam ülkesi ile kuracağız?” sorusu gelebilir. Şunu bilmeliyiz ki bu iş önce inanç işidir. Öncelikle buna inanacağız. Ayrıca biliyoruz ki bu iş kolay bir iş değildir. Ancak emin olun ki bu ülkemiz ve coğrafyamız üzerinde emelleri olanlarla bir araya gelmekten daha kolay bir iştir.

Aslında bugün İslam Birliği'ni mana olarak ifade eden bir kuruluş olarak İslam İşbirliği Teşkilatı var. Ve İslam İşbirliği Teşkilatı bundan 48 yıl önce Kudüs'ü ve Mescid-i Aksa'yı korumak için Rahmetli Kral Faysal'ın öncülüğünde kurulmuştu. Elbette bugün İslam İşbirliği Teşkilatı adına önemli

açıklamalar yapılıyor. Ancak olması gerekenin yanında bu açıklamalar çok cılız kalmakta ve sadece İsrail'i cesaretlendirmektedir.

Bakınız İslam İşbirliği Teşkilatı'nın bugün 57 üye ülkesi var. Dünyanın en zengin petrol rezervleri ve doğalgaz kaynakları bu ülkelerde. Dünyanın en stratejik geçiş noktaları bu ülkelerde. En zengin su kaynakları, en bereketli tarım arazileri bu ülkelerde. En önemlisi ise dünyanın en genç ve en dinamik nüfusu bu ülkelerde. Bu kadar güç ve imkân bizdeyken coğrafyamızın kalbine zulüm ve işgal ile yerleşen İsrail'in bu kadar pervasız hareket edemesi gerekir.

Kıymetli Kardeşlerim,

Bu noktada bazı hususlara vurgu yapmakta fayda görüyorum. Cenab-ı Hakk'ın Filistinli kardeşlerimize bahsettiği şecaate ve cesarete, gösterdiği fedakârlığa ve kararlılığa, sergilediği bu azimkârlığa bütün dünya şahit ve hepimiz hayranız.

İnanıyoruz ki yetmiş yıldır bastırılamayan bu direniş, bu mücadele artarak devam edecek ve bir gün mutlaka zaferle neticelenecektir. Filistinli mücahit kardeşlerimiz de, biz Müslümanlar da buna

gönülünden inanıyoruz. Çünkü inanıyor ve şahit oluyoruz ki şehit düşen her Filistinli gencin yerini, aynı inanca ve kararlılığa sahip yeni gençler almaktadır ve almaya da devam edecektir.

Ey Zalimler, Ey Siyonistler! Şunu bilin ki her şehit, budanan bir ağaca benzer, hemen peşinden daha çok ve daha azimkâr nesiller yetişir. Bu sebeptendir ki 70 yıldır bütün dünyayı arkanıza almanıza, akıl almaz zulmünüze rağmen bu kutlu direnişi kıramadınız. Allah'ın izni ile de kıramayacaksınız. Hâlâ öğrenemediniz mi ki biz bir ölür bin diriliriz. Çünkü biz hak olarak bildiğimiz bir davanın salıklarıyız.

Zalimin karşısında asla boyun eğmeyiz. Biz biliriz ki zalimin zulmü varsa mazlumun da ahı vardır. Bu ah arşa yükseldiğinde Cenab-ı Hakk'ın Kahhar ism-i celili tecelli eder. Onun karşısında kimse duramaz.

İşte burada, başta ülkemiz olmak üzere, bütün İslam ülkelerine sesleniyorum. Eğer gözünüz kesmiyor, gücünüz fiili bir adım atmaya yetmiyorsa hiç olmazsa şu zalim İsrail'le bütün ilişkilerinizi kesin. Sadece Mescid-i Aksa'dan değil İsrail işgal ettiği bütün topraklardan çekilmeden elçilerinizi geri çağırarak diplomatik ve ticari münasebetlerinizi kesin.

Yok, İsrail'in doğu Akdeniz'de çıkardığı gaz imiş, yok kapitalist ülkeler nezdindeki itibarı imiş, yok bilmem dünya finans kurumlarındaki hâkimiyeti imiş. Bırakın bunları. Biraz da mazlumun yanında hakkıyla yer almaya, hakkın tecellisi için risk almaya, şahsiyetli bir tavır sergilemeye gayret edin.

Bilin ki İsrail sadece güçten anlar. Siz bir kararlılık gösterin bakın sonu nasıl gelecek. Biz, Kıbrıs Barış Harekâtı'nı başlattığımızda bütün dünya karşımıza dikilmişti. Ancak sonuç ne oldu? Biz Allah'ın yardımıyla Kıbrıs çıkarmasını yaptık ve adaya huzur getirdik. İsrail'in şu zulmünü durdurmak için yeni adımlar atalım görün Allah'ın yardımının nasıl geldiğini!

Muhterem Kardeşlerim,

Bugün Yenikapı'daki sizin bu haktan yana vakur duruşunuz -inşallah- şafağın söküşünün habercisi olmuştur. Bizim inancımızda karamsarlığa, yeise yer yoktur. Karanlığın en kesif olduğu an, şafağın en yakın olduğu andır.

Sözlerimi Efendimiz Aleyhisselam'ın bir hadisi şerifi ile toparlıyorum. Efendimiz buyuruyor ki:

“Bir kötülük -bir zulüm- görürseniz onu elinizle düzeltin. Elinizle düzeltemiyorsanız dilinizle

düzeltilin. Dilinizle de düzeltemiyorsanız kalbinizle buğzedin.”

Sizler bugün burada en gür seda ile zulme karşı çıktınız. Zalimlere meydan okudunuz. Hiç şüphe-niz olmasın -inşallah- bu zulmü elimizle durdura-cağımız günlerde yakındır.

Bu dua ve temenni ile katılımınızdan dolayı hepinize yürekten teşekkür ediyorum. Allah’a emanet olun.

Zafer inananlarındır ve zafer yakındır.

**FİLİSTİN VE
BALFOUR DEKLERASYONU
KONFERANSI**

1 Kasım 2017

Beyrut - Lübnan

İslam Ülkelerinin Değerli Temsilcileri,

Kıymetli Misafirler,

Hanımfendiler, Beyefendiler,

Hepinizi hürmet ve muhabbetle selamlıyor, böyle hayati önem taşıyan bir konuda bu fırsatı bize verdiğiniz için teşekkür ediyorum.

Bu önemli buluşmanın gerçekleşmesinde emeği geçen herkesi tebrik ediyor, burada yapacağımız istişare ve değerlendirmelerin İslam dünyasının ve bütün insanlığın hayrına vesile olmasını Cenab-ı Hak'tan niyaz ediyorum.

Bundan tam 100 yıl önce bugün, 2 Kasım 1917'de, yani I. Dünya Harbi'nin sonlarına yaklaşırken İngiliz Savaş Kabinesi'nin Dışişleri Bakanı Lord Arthur James Balfour, Birleşik Krallık Hükümeti adına bir mektup kaleme almıştı.

Mektubun muhatabı, Siyonist Federasyonu liderlerinden Lord Rothschild idi. Mektupta Birleşik Krallık Hükümeti'nin aldığı karar şöylece ifade ediliyordu:

“His Majesty's Government view with favour the establishment in Palestine of a national home for the Jewish people, and will use their best endeavours to facilitate the achievement of this object, it being clearly understood that nothing shall be done which may prejudice the civil and religious rights of existing non-Jewish communities in Palestine, or the rights and political status enjoyed by Jews in any other country.”

“Majestelerinin Hükümeti, Yahudi halkı için Filistin'de milli bir yurt (ana vatan) kurulmasına taraftar olduklarını ve bu hedefe ulaşmak için yapılan çalışmalara ciddi destek vereceklerine, Filistin'deki Yahudi olmayan toplulukların mevcut kamusal ve dini haklarına veya Yahudilerin başka ülkelerdeki hak ve politik statülerine zarar verilmemesinin şartıyla karar vermiştir.”

Dikkat edilirse burada bir Yahudi devleti kurulmasına destek verilirken Filistin'de yaşayan ve Yahudi olmayan toplulukların haklarının da korunacağı ifade ediliyor. Ancak özellikle Müslüman

kelimesinin kullanılmasından imtina edildiği de gözden kaçmıyor.

Yapılan taahhüt 1948 yılında ilerde bir terör devletine dönüşecek olan İsrail'in kurulması ile sonuçlandı. Ne yazık ki Filistin'in gerçek sahipleri olan Müslümanlar için süreç tam bir felakete dönüştü. Bugün 6 milyon Filistinli, yurtlarında sürgün edilmiş mülteci statüsünde yaşıyor. Yüz binlerce kadın, yaşlı, çocuk çadır kamplarda en basit insani imkânlardan bile yoksun bir halde hayata tutunmaya çalışıyorlar.

Şu anda bu toplantıyı yaptığımız Lübnan, 500 bin civarında Filistinli'ye ev sahipliği yapıyor. Suriyeli mülteciler de dikkate alındığında, neredeyse Lübnan nüfusunun yarısı mültecilerden oluşuyor.

Theodor Herzl'in bu meyanda kullandığı slogan çok önemli ve yanıltıcıdır: "Topraksız bir halkı, halksız bir toprağa kavuşturmak."

2017'de bugün biz Müslümanların en önemli sloganı ve amacı ise: "Toprakları gasp edilmiş bir halkı, anavatanları olan topraklara yeniden kavuşturmaktır."

İşte bir sayfayı bile bulmayan bu mektup, sadece Filistin'in değil, bütün İslam dünyasının da geleceğini etkiledi. Eğer bugün İslam dünyasının

karşı karşıya bulunduğu problemleri gerçekten anlamak istiyorsak şu üç önemli tarihi mutlaka hatırlamak zorundayız.

1. Birinci Siyonist Kongresi: Theodor Herzl'in öncülüğünde İsviçre Basel'de gerçekleştirilen bu kongre, Filistin'de bir Yahudi devletinin kurulması fikrinin temelini oluşturdu. (1897)

2. Balfour Deklarasyonu: İngiltere'nin öncülük ettiği ve daha sonra ABD, Fransa ve İtalya'nın destek verdiği bu deklarasyon ile konu, uluslararası siyasi bir zemine taşınmış oldu. (1917)

3. İsrail Devleti'nin Kuruluşu: Fikri ve siyasi bir ideoloji, 1948 yılında ete kemiğe büründürülerek somut hale getirildi.

Basel Konferansı'nın üzerinden 120 yıl, Balfour Deklarasyonu'nun üzerinden 100 yıl, İsrail'in kuruluşunun üzerinden ise 69 yıl geçti. Bu tarihleri vermemizde ki sebep, coğrafyamızın dizayn edilmesinin önemli dönüm noktalarının bu tarihlere tekbül etmesidir.

Muhterem Arkadaşlar,

Bugün bizler mevcut şartlarda, parçalara odaklanmak yerine resmin bütününe görmek zorundayız. İslam dünyası 120 yıldır adım adım yürütülen

bir projenin hedefindedir. Önce Filistinlileri kaba kuvvet zoruyla evlerinden, yurtlarından göçe mecbur bırakarak İsrail'i kuranlar, şimdi de Büyük İsrail'i kurmak için önlerine çıkabilecek engelleri kaldırmak için çalışıyorlar.

İrkçı emperyalizm yani Siyonizm; İsrail'i, Arz-ı Mev'ud'u içine alacak şekilde genişletmek için her türlü işgal, savaş, terör ve anarşiyi meşru görüyor. Bugün, bu planı dikkate almadan ne Irak'ta ne Suriye'de ne Afganistan'da ne de Yemen'de yaşananları tam olarak anlamak mümkün değildir.

Bütün dünyaya şu hatırlatmayı yapmayı tarihi bir sorumluluk olarak görüyorum. Biz Müslümanların Musevi inancına sahip olanlarla, yani Yahudilerle bir problemi yoktur. Bizim mücadelemiz Siyonizm'e, bir başka deyişle ırkçı emperyalizme karşıdır. Tarih bunun en önemli şahididir.

Yahudiler, yaklaşık 2000 yıl önce, Ortadoğu'dan sürgün edildiklerinde dünyanın birçok yerine dağıldılar. Gittikleri yerlerde hor görüldüler, aşağılandılar, acımasız muamelelere, engellemelere maruz kaldılar. Özellikle, Avrupa'da katliama maruz kaldıklarında onlara kucak açan sadece Müslümanlar oldu. İspanya'daki Yahudileri Osmanlılar kurtardılar ve Anadolu'ya getirip huzur

içinde yaşamalarını temin ettiler. Çünkü İslam, yaşam hakkını herkes için en temel haklardan sayar. Zira bizim inancımızın temeli, “Halıkı ta’zim, mahlûka şefkat” tir.

İslam dünyasının, tarihte üç büyük kriz ve buhranla karşı karşıya kaldığı söylenebilir:

Bu krizlerden ilki Peygamber Efendimizin vefatı ile ortaya çıkan irtidat olaylarıdır. Bu fitne dönemi, başta Hz. Ebubekir olmak üzere sahabenin basiret ve feraseti ile atlatılmıştı.

Bundan sonraki krizler Moğol istilaları ve Haçlı seferleri esnasında yaşanmıştır. Bu bunalım dönemleri de zamanın basiretli sultan ve âlimlerinin siyaset, dirayet ve cesaretleri ile sona ermiştir. Selahaddin Eyyubi, Kudüs’ü fethetmeden önce Müslümanları bir araya getirerek İslam Birliği’ni tesis etmişti.

Bugün İslam dünyasının üçüncü büyük kriz ile karşı karşıya geldiğini söyleyebiliriz. Bu krizi atlatmanın en önemli adımı da, Müslümanların bir araya gelmesi, güçlerini birbirlerini yok etmek için değil, birbirlerine destek olmak için kullanmalarıdır.

Bu sebeple bugün, sorulması gereken asıl sorular şunlardır:

- İrkçı emperyalizm adım adım hedefine yürürken biz ne yapıyoruz?

- Gazze'ye fosfor bombaları yağarken biz ne yapıyoruz?

- İsrail askerleri kirli postallarıyla Mescid-i Aksa'yı basarken biz ne yapıyoruz?

- Bu zulüm dünyasını yıkıp yerine adil bir dünyayı kurmak için mi çalışıyoruz yoksa ırkçı emperyalizmin oyunlarına figüranlık mı yapıyoruz?

- Filistin'in, İslam âleminin ve bütün insanlığın kurtuluşu için mi çalışıyoruz yoksa tekbir getirerek birbirimizi mi boğazlıyoruz?

Her sene hac ibadetinde Arabıyla Acemiyle, siyahıyla beyazıyla, zenginiyle fakiriyle milyonlarca Müslüman aynı ihrama girip, aynı kibleye yöneliyor. Arafat'ta gözyaşı döküyor. Mina'da şeytan taşıyor. Ama öbür yandan İslam âleminde akan kan hâlâ devam ediyor. Müslüman ülkeler İslam düşmanlarının oyununa gelip birbirleriyle cedelleşiyorlar.

Üzülerek ifade etmeliyim ki bu gafleti, bu çelişkiyi ve bu duyarsızlığı anlamak mümkün değil! İslam âlemi olarak içine düştüğümüz bu gafletten bir an önce uyanmalıyız. Bir an evvel şahsi, etnik

ve mezhebi ihtiraslardan kurtulmalı, bölgesel taassuplardan arınıp kendimize gelmeliyiz.

İnancımız açısından, tek bir masum insanın kanının dökülmesine sebep olacak hiçbir strateji, hiçbir gerekçe kabul edilemez. İster Arap ister Acem, ister Sünni ister Şii olalım bizler tek bir Müslümanın bile felaketi üzerine asla gelecek inşa edemeyiz, etmemeliyiz.

Müslümanlar tıpkı hacda olduğu gibi bütün ayrılıkları, ihtilafları bir kenara bırakıp aynı amacın etrafından birleşmeli, aynı hedefe kilitlenmelidir. Bu hedef İslam Birliği'dir.

Filistin davası Arabıyla Acemiyle, Sünni'siyle Şii'siyle hepimizin ortak şuuru, ortak paydasıdır. Bu yüzden Milli Görüş Hareketi'nin kurucusu merhum Necmettin Erbakan, Kudüs'ü İslam Birliği'ne giden yolun anahtarı olarak görmüştü. Çünkü bugüne kadar bütün farklılıklarına rağmen İslam dünyasının üzerinde tartışmasız ittifak ettiği tek konu, Filistin davası olmuştur.

Gazze'de patlayan bir bomba, Şam'dan Tahrân'a, Cidde'den İstanbul'a aynı acıyla yürekleri yakmaktadır. Ambargo yüzünden ilaç bulamadığı için hayatını kaybeden Filistinli bir çocuk, hepimizde aynı gözyaşına neden olmaktadır.

Bugün sadece Filistin değil, bütün İslam dünyası küresel bir kuşatma ile karşı karşıyadır. Bu küresel kuşatmaya ancak topyekûn bir direnişle karşı koyabiliriz.

Muhterem Arkadaşlar,

Bu noktada gözetmemiz icap eden en önemli konu, Filistin direnişinin gevşememesi ve güç kaybetmemesidir. Bu direnç, akamete uğramamalı ve devamı mutlaka sağlanmalıdır. Bu direncin devamı ancak bütün Müslümanların Filistin davasına verecekleri destekle sağlanacaktır.

Bütün İslam âlemi olarak, Filistin halkının acil ihtiyaçlarının bütünüyle karşılanması için seferber olmalıyız, yalnız olmadıklarını onlara hissettirmeliyiz. İsrail'in her yanlış tavrı, uygulamaları bütün dünyada tel'in edilmeli, Müslümanların bu davadan asla vazgeçmeyecekleri açık bir şekilde ortaya konmalıdır.

Unutmayalım ki ihtilaflarımızı ve farklılıklarımızı gündeme getirerek değil, ittifaklarımızı güçlendirerek bu gidişi engelleyebiliriz.

Filistin'in, İslam coğrafyasının kurtuluşunu gerçekten istiyorsak lafa değil icraata ihtiyacımız var. Çünkü ırkçı emperyalizm, laftan değil ancak ve ancak güçten anlar.

Muhterem Arkadaşlar,

Sadece Kudüs'ün, Filistin'in değil, bütün İslam coğrafyasının kurtuluşu için etkinliği olan bir İslam Birliği'ne ihtiyacımız olduğu artık apaçık ortadadır. Bu itibarla bir an evvel;

- İslam Ülkeleri Birleşmiş Milletler Teşkilatı kurulmalı, bu meyanda mevcut İslam İşbirliği Teşkilatı bu yapıya dönüştürülebilir.

- İslam Ülkeleri Ekonomik İşbirliği Teşkilatı kurulmalı, bu minvalde D-8 bütün İslam ülkelerini kapsayacak şekilde genişletilebilir.

- İslam Ülkeleri Ortak Para Birimi oluşturulmalı,

- İslam Ülkeleri Savunma İşbirliği Teşkilatı kurulmalı,

- İslam Ülkeleri Bilim ve Kültür İşbirliği Teşkilatı kurulmalı.

Elbette bunlar, yeni oluşumlarla da desteklenebilir.

Theodor Herzl, Büyük İsrail hayallerini hiç de olumlu gözükmeyen şartlarda ortaya atmış ve Birinci Siyonist Kongresi'ni bu maksatla toplamıştı. İsrail'in kurulması, bu hayalin en önemli adımı idi.

Şimdi Büyük İsrail'in hayata geçirilmesi için çabalar sarf ediliyor. Bu çabalar ise İslam coğrafyasında kan, zulüm ve gözyaşına sebep oluyor.

Biz biliyoruz ki idealler ancak büyük fedakârlıklarla gerçekleşebilir.

Aslında bizim mücadelemiz, toprakları işgal edilen, hakları gasp edilen, emekleri sömürülen bütün insanlık içindir.

Sözlerimi Prof. Necmettin Erbakan'ın bizlere emanet ettiği bir cümle ile bitirmek istiyorum:

“Hiç kimse Müslümanların bugünkü dağınıklığından dolayı İslam Birliği kurulmayacak zannetmesin. Allah'ın izniyle İslam Birliği mutlaka kurulacaktır. Dünyanın bugünkü gidişatı karşısında bu bir tercih değil, zorunluluktur.”

Bu inanç ve temenni ile bu toplantımızın bütün insanlık için hayırlara vesile olmasını diliyorum.

ESAM ÇARŞAMBA KONFERANSI

8 Kasım 2017

ESAM - Ankara

Saygıdeğer ESAM Başkanı Recai Kutan Ağabey,

Kıymetli Misafirler,

Hanımefendiler, Beyefendiler,

Salonun büyük çoğunluğunu teşkil eden Kıymetli Genç Kardeşlerim,

Hepinizi hürmet ve muhabbetle selamlıyor, teşekkürlerinizden dolayı teşekkür ediyorum.

“Yeni Bir Dünya ve Dış Politika Anlayışımız” konusu aslında iddialı bir başlık. Burada yeni bir dünyanın kurulması ve Türkiye’nin bu kapsamada oynayabileceği role dikkat çekmeye gayret edeceğiz.

Elbette yeni bir dünyadan kastımız adaletin gözetildiği, huzur ve barışın hâkim olduğu bir dünya; ezilen ve ezilenin olmadığı, sömürü yerine adil bir paylaşımın teminat altında alındığı bir

dünya; insan haklarına saygının sağlandığı, hukukun üstün tutulduğu bir dünya, yoksa bir dünya var zaten. Şu anda da bir takım çalışmalar yürütülüyor ancak belirttiğimiz düzlemde bir dünyayı kanaatimiz o ki menfaati önde tutanlar ve kendi gücüne güvenerek bir politika oluşturanların kurması mümkün değil. Onlar kendilerini geldikleri teknolojik seviye, ekonomik zenginlik sebebiyle medeni olarak kabul ediyorlar ama biz medeni olmanın başta saydığımız umdelere içten gelerek, samimiyetle sahip çıkmakla tarif edilebileceği kanaatindeyiz.

Kaba kuvvetin etkili ve hâkim olduğu bir dünyada huzur ve barışın olması kesinlikle mümkün değildir. Bu sebeple adil bir dünyayı bu umdeleri içtenlikle benimseyen medeniyet mensupları inşa edebilir. İşte bunlar samimiyetle inanıyoruz ki Milli Görüşçülerdir. Kalplerinde sağlam inanç taşımayanlar, bu dünyada yaptıklarından ya da yapmadıklarından sorumlu olduklarını hissetmeyenler şartlar oluştuğunda menfaatlerinin gereğini yerine getirebilmek için böyle bir taahhütten, böyle bir idealden kolaylıkla vazgeçebilirler.

Ancak “Böyle bir dünya bugünkü şartlarda kurulabilir mi?”, “Biz böyle bir dünyayı kurabilir mi-

yiz?” sorularının cevabını bulabilmek için konferansımız çerçevesinde bizim bir takım sorulara elbette cevap vermemiz gerekiyor.

1. “Bugün içinde yaşadığımız dünya nasıl bir dünya?” Bunu ana hatlarıyla bilmeliyiz.

2. “Bu şartlar nasıl oluştu, bu noktaya nasıl gelindi?” Bunu da bilmek mecburiyetindeyiz. Çünkü bir süreç var, bu şartlar birden bire oluşmadı.

3. “Bugün dünyada ve bizim üzerimizde hangi senaryolar uygulanıyor?” Eğer biz bunları değiştirmek istiyorsak İslam âlemi olsun, bölgemiz olsun, ülkemiz olsun üzerimizde tezgâhlanan oyunları mutlaka iyi anlamamız gerekiyor. Biz aynı zamanda özellikle böyle bir iddia ile yola çıkarken hem kendimizin, ülkemizin hem de İslam âleminin nasıl bir durumda olduğunu da ayrıca bilmek mecburiyetindeyiz.

4. “Yeni bir dünya kurma gibi bir gücümüz var mı, imkânımız var mı, ideallerimiz buna yeterli mi?” Sadece bu duyguları taşımak yetmiyor, onun gereğini yerine getirebilmek için gücümüz var mı? Bu soruların mutlaka cevabını bulmalıyız.

5. “Batı âlemi ve bugünkü uluslararası yapı, dünyada huzuru sağlayabilir mi?” Elbette şu anda onlar hâkim. Konuşmalarına bakıldığı zaman güya

huzur ve barışın temini için gayret gösteriyorlar, çaba sarf ediyorlar. Güya bizim gibi geri kalmış ülkeler (!) bir türlü bu noktada Batı'yı anlama vasfını kendilerinde göremiyorlar. Güya biz Batı'yı anlayamıyoruz ve bundan dolayı da barışın önünde adeta engelmışiz gibi gösterilmeye çalışılıyor.

6. “Biz, dünyada huzur ve barış sağlayacaksa bu nasıl olacak, bunun temel ilkeleri ve prensipleri neler olabilir?” Bunları belirlememiz gerekiyor.

7. “Bugünkü şartlarda biz Türkiye olarak ne yapmalıyız, bizim üzerimize ne düşüyor?” Bu soruların cevabını bulmaya, sizlerle kısa da olsa müzakerelere etmeye çalışacağım.

Tabii bu kadar geniş bir konuyu kısa zamanda eğer anlatmak istiyorsak bir tarafa ağırlık vermemiz gerekiyor. Ağırlığı biraz son tarafa -yani bizim üzerimize düşen görevleri dile getirmek babında- vermenin doğru olacağı kanaatinde olduğum için baş taraftaki konuları biraz satırbaşları itibari ile sizlere arz etmeye çalışacağım.

Birinci soruyu tekrar ifade edecek olursak, “Bugün içinde yaşadığımız dünya nasıl bir dünya?”

Bugün, yaşadığımız dünyada etkili bir takım ülkeler ve kurumlar var. Bunları bilmemiz gerekir, az çok da biliyoruz. Etkili olarak ABD, Avrupa,

Rusya ve Çin var. Kendilerine göre birtakım güçleri de var. Aynı zamanda kurulmuş olan bir Birleşmiş Milletler Teşkilatı ve ona bağlı birçok kurum var. Bundan dolayı da biz bu ülkelerin varlığını, bu ülkelerin güttükleri idealleri gerçekleştirebilmek için hangi yola başvurabileceklerini iyi bilmemiz gerekiyor. Bunlar genelde stratejik noktaları işgal etmeyi arzu ederler. Temel ihtiyaç maddelerini özellikle enerji gibi doğal kaynakları kendi kontrolleri altında tutmak isterler. Rakip olacak ülkelerin kalkınmasını ve gelişmesini istemezler.

Bir misal olarak söyleyeceğim, Türkiye olarak 1961 yılından beri nükleer santral kurulmasına karar vermiş olmamıza rağmen hâlâ nükleer santral kuramadık. “Beceriksizliğimizden mi, hadiseleri iyi değerlendiremediğimizden mi, mali imkânlarımız olmadığından mı, yoksa gafletimizden mi?” bunu takdirlerinize bırakıyorum.

Aynı zamanda bugünkü dünyada İslam âlemi, Batı için bir bakıma tehdit olarak da görülüyor. Bunu böylece ifade etmeseler bile son zamanlardaki beyanatları bunu biraz su yüzüne çıkardı. Çünkü prensipleri itibari ile İslam dinini kendileri için bir tehdit olarak algılıyorlar, tabii İslam dinini benimseyen ülkeleri de. Bundan dolayı bir takım tedbirleri almayı kendileri için vazife görüyorlar.

Bir de etkili kurumlar var, dedik. Aslında etkili mi, etkisiz mi; o da pek belli değil. BM şu anda dünyada herkesin önem verdiği, bütün ülkeleri birleştiren, her sahaya dal budak salmış; sağlıktan gıdaya kadar her konuda bir organı olan bir kuruluş ama ne kadar etkili veya söylediğimiz gibi bir düzenin dünyada oluşabilmesi için “İmkânları var mı, böyle bir seferberliğe girebilir mi?” bunlar sorgulanabilir.

Yeni dünya dediğimiz zaman, yine dikkate almamız icap eden -gözle görülmeyen, bazı yerde son zamanlarda biraz da su yüzüne çıkan- başka etkili organlar da, kuruluşlar da var. Yani herkes bir gizli dünya devletinden, bir Siyonist oluşumdan bahseder. Siyonizm son zamanlarda biraz öne çıktı ve etkisi farkına varıldı. Bundan dolayı bazıları Siyonizm’i tenkit eder noktaya gelince İsrail, Siyonizm’in tenkidini bile kendi şahsına yönelik bir tehdit olarak algıladığı için çok ciddi tedbir alma yoluna gidiyor. İnsanlar böyle bir konuyu gündeme getirdiklerinde yer yer cezalandırılabilir. Bunu bilmemiz icap eder.

Siyonizm, etkisini ABD’de ve Avrupa’da biraz daha artırdı. “Yeniden Doğan Hristiyanlar” diye kendilerini tarif eden Evangelist insanların sayısı da oldukça arttı. Bunlar, Siyonizm’i giderek ideal-

leştirdi. Ayrıca Avrupa'da Siyonist Hristiyanlar Birliği kuruldu. Oldukça geniş çapta üyeleri ve kiliseleri var. Siyonist Hristiyan sanki birbiriyle tenakuz içinde gözükmüyor ama bunlar da, Evangelistler de bir gerçek.

ABD'nin nüfusu şu anda 350 milyona yaklaştı. 70 milyon civarında bir kesimin bu inanca sahip olduğu ifade ediliyor. Onların inancı, Yahudilerin sahip olduğu inançla aynı. Bir fark var, Hristiyanlar onları henüz Hz. İsa'yı tanımadıkları için tenkit ediyorlar ama bir gün gelip tanınacaklarına inanıyorlar. Yahudiler de bunları kullandıkları için onların önüne her türlü kırmızı halıyı seriyorlar, onları destekliyorlar.

Günümüzde Çin'le ilgili de bazı gelişmeler var. Çin son zamanlarda özellikle dış politikada çok daha etkili hale geldi. Çin Komünist Partisinin son kongresinden sonra şu anda başkanlık durumunda bulunan Xi, tam manasıyla kendi otoritesini pekiştirdi. Çin zaten dünyanın milli gelir hasılası itibarıyla ABD'den sonra ikinci ülkesi. ABD şu anda 17-18 trilyon dolarlık bir milli gelire sahip iken Çin 13-14 trilyon dolarlık bir milli gelire ulaştı. Gelişen durumlar göz önüne alındığında bu, 7-8 bilemediniz 10 sene sonra Çin'in ABD'den daha güçlü bir ekonomiye sahip olacağı anlamını taşımaktadır.

Tabii güçlü ekonomi demek, etkisinin de artacağı manasına geliyor. Bundan dolayı ABD, Çin'i -biz ne kadar dikkate alırız onu bilmiyorum ama- daha ciddi tarassut altında tutma mecburiyetinde hissedecek. İfadelerinde de, beyanatlarında da bunu görmek mümkün.

Peki, “Bu şartlar nasıl oluştu, bu noktaya nasıl gelindi?”

Çok eskiye gitmek istemiyorum ama son 120 yıllık süreci iyi bilmemiz gerektiğine inanıyorum. Çünkü bugünkü dünya, son 120 yıllık süreçte şekillendi. Bu yüzden her kademesini bilmemiz icap eder.

Yine bu süreçte bilmemiz icap eden üç önemli merhale var. Birincisi, Theodor Herzl tarafından planlanıp 1897 yılında gerçekleştirilen Birinci Siyonist Kongresi'dir. Bu kongre İsrail Devleti'nin kurulması için ilk adım olmuştur. İkincisi, İngiltere'nin I. Cihan Harbi sonlarına doğru 2 Kasım 1917 yılında Balfour Deklarasyonu ile İsrail Devleti'nin kuruluşuna destek vereceğini alenen ilan etmesidir. Bu neden önemli? Çünkü o tarihte İngiltere, ABD'den daha önde gelen, daha güçlü olan ve dünyanın neredeyse her tarafını sömürüye bağlamış bir ülke. Bundan dolayı İngiltere'nin böyle

bir deklarasyonda bulunması İsrail Devleti'nin kurulma ihtimali güçlendiriyor. Ayrıca hem Siyonistler cesaret buluyor hem de diğer ülkeler kendi politikalarını bu istikamette yeniden şekillendirme ihtiyacı duyuyorlar. Üçüncüsü, bunların neticesi olarak İsrail Devleti'nin -I. Cihan Harbi'nden sonra değil de II. Cihan Harbi'nden sonra- 1948 yılında kurulmasıdır.

I. Cihan Harbi'nden sonra Osmanlı dağıldı ve Lozan Antlaşması gerçekleştirildi. Bir bakıma hem bizim hem de bu bölgenin sınırları Lozan'dan sonra çizildi. II. Cihan Harbi'nden sonra bunlar biraz daha kesinleşti. II. Cihan Harbi önemli bir harpti. Tabii insanların gözünü de korkutan bir harpti. 55-60 milyon civarında askerin öldüğü, sivililer ile birlikte 70-80 milyon civarında insanın hayatını kaybettiği ifade edilen bir harpti.

Bugünkü dünya hemen II. Cihan Harbi'nin ardından Şubat 1945'de Yalta'da galip devletlerin yaptıkları bir toplantı ile yeniden şekillendi. ABD, İngiltere ve Rusya devlet başkanları/hükümet başkanları bir araya geldiler. Dünyayı kapitalist ve komünist iki bölgeye ayırdılar. Bağlantısız ülkeleri belirlediler. İsrail Devleti'nin kurulmasında da prensip olarak ittifak ettiler.

Daha sonra 1949 yılında NATO oluşturuldu. Güya Komünizm'in yayılmasına karşı silahlı bir güçtü. Ancak aradan geçen 40-50 yıllık zaman zarfı gösterdi ki Komünizm, insan tabiatına tam da uymayan, dine hiç tolerans göstermeyen baskıcı bir yönetim sistemi. Bundan dolayı hayatını uzun bir zaman devam ettiremedi. 1989-91 yılları arasında önce Berlin duvarı yıkıldı arkasından Sovyetler Birliği dağıldı.

Tabii bu arada Mao zaten ölmüştü. Mao'nun yerine de Çin'de yeni bir sistemin kurulma hazırlıkları başladı. Ancak bunu bizim baya iyi takip etmemiz, analiz etmemiz gerekiyor. Çünkü bu kadar büyük başarıyı komünizmden yeni kurtulan bir ülkenin gerçekleştirmesi aslında normal şartlarda akıllara durgunluk verecek kadar önemli hızlı bir gelişme. Yani bize örnek olabilir diyebiliriz. İnançımız farklı, ideallerimizi farklı, medeniyet anlayışımız farklı ama özellikle sanayide ve teknolojiadaki yaptığı atılımlar çok ciddi seviyede zannediyorum.

Arkasından Sovyetler dağılınca NATO açığa düştü. Tek kutuplu bir dünya oluştu. ABD, "Bu dünyayı artık ben yöneteceğim." dedi ve şu anda ABD'den başka dünyayı yönetecek bir ülke de gözüküyor. Çünkü büyük denizlere hâkim olma-

dan, büyük denizlerde etkili olmadan dünya hâkimiyeti sağlamak mümkün değil. Uçak gemisi dediğiniz zaman da sadece ABD'nin 7 tane uçak gemisi var. İnternete girip bakarsanız uçak gemileri çok; İngiltere'nin Fransa'nın, Almanya'nın, İtalya'nın, Rusya'nın bile denizaltıları var ama bunların hiçbir tanesi işler halde değil. ABD'nin 7 tane uçak gemisi bir yere gittiği zaman kendisini koruyan en az 35-40 gemi ile birlikte gidiyor. Kendine göre dünya hâkimiyetini, huzuru ve barışı o sağlıyor. Ama gerçekte öyle mi?

NATO'nun amaç bakımından açığa düşmesi dağılma tehlikesini beraberinde getirdi. İngiltere'de yapılan bir NATO toplantısında hedef değişikliğinin uygun olacağına kanaat getirildi ve düşman olarak İslam hedefe kondu. Büyük ihtimalle İslam ülkelerinden bir direnç geleceğine ve dünya hâkimiyetleri konusunda engel ile karşılaşacaklarını düşündüler. İnançları itibariyle böyle bir düşüncenin ihtimali güçlü. Tarihe baktığımız zaman da çok büyük, güçlü devletler kurmuşlar. Yüzyıllarca dünyada en etkili ülke olmuşlar. “Eğer biz bunların önünü açacak bir takım adımlar atarsak bunlar yarın bizim başımıza bela olur ve bizim gücümüzü kırar.” dediler.

İlk hamlelerini İran Devrimi'nden sonra uygulamaya soktular. Öncelikle İran ve Irak kapıştırıldı. Arkasından ABD, Irak'a Kuveyt'i işgal etme konusunda bir telkinde bulundu. Bunu sırf kendisine Irak'ın işgalini gerekçe hazırlamak için yaptı. Şunu çok iyi bilmemiz lazım; Batılılar bir yere dayanmadan kolay kolay adım atmıyorlar. Bu noktada da en gelişmiş metotları geçmişte İngiltere kullanıyordu, şimdi ABD kullanıyor.

ABD kendisine bahane uydurmakta çok başarılı. İşte 11 Eylül Hadiseleri yani ikiz kulelere yapılan saldırılar. Kim yapmış? Müslümanlar yapmış! İki kuleye iki tane uçak çarpmış. Hainler (!) bu kulelere öyle bir çarpmışlar ki kuleler olduğu yere çökmüş. Amerikalı bilim adamlarının hepsinin ittifaken söylediği bir şey var. “Bir yüksek binaya uçak çarptığı zaman o bina olduğu yere çökmez. Devrilebilir, belki zayıf bir ihtimal ama o binanın olduğu yere çökmesi ancak bir mühendislik metodu ile sağlanabilir.” Yani ben yıkım mühendisiyim, diyen çok tanınmış insanları CNN’de de, başka yerde de dinledim, “Bu planlanarak yapılmış bir hadisedir.” diyorlar. Bu ne demek? Birisi bunu planlıyorsa bundan bir netice almak istiyor demektir.

Peki, bu neye gerekçe oldu? Bu, son zamanlara kadar gördüğümüz ABD'nin ve Batı'nın birtakım prensiplere itibar etmemesine gerekçe oldu. ABD diyor ki, "Ben bunlarla mücadele edeceğim ama bu mücadeleyi yaparken bizim koyduğumuz birtakım kararlar, kurallar bize engel oluyor. 'İnsan Hakları' diye bir şey var. Adamdan bilgi alacaksın ama işkence etmeden vermiyor. O zaman işkenceye cevaz verelim, işkenceyi serbest bırakalım. 'Hukukun üstünlüğü' diye bir şey var. Bir adamı hapsediyorsun, gözaltına alıyorsun; üç ay içerisinde bunu mutlaka mahkemeye çıkarmak icap eder ama üç ayda bu yapılamıyor. O zaman Guantanamo'yu devreye sokalım."

"Guantanamo" diye ABD'nin dışında bir toprakta bir hapisaneleri var. Oraya insanları götürüyorlar ve 15 sene hapiste alıkoyuyorlar. Bu, aslında dünyanın bugün yönetilirken ne kadar hunharca yönetildiğinin de en açık delilidir. Siz insanları tutacaksınız, hapse atacaksınız elinizde delil olmadığı için 15-16 yıl bu adamları mahkemeye çıkaramayacaksınız. Bunda da size haklılık payı verecekler. Yani gülelim mi, ağlayalım mı? İnsan hayrete düşüyor. İşin garibi, maalesef birçok kesim de bu insanlara medeni diye bakılıyor.

Bunun için bu noktada “Bugün dünyada ve bizim üzerimizde hangi senaryolar uygulanıyor?” bunları bilmemiz icap ediyor.

ABD’nin 11 Eylül Hadisesi’ni bahane ederek zulmü, baskıyı, işkenceyi meşru görmesi ve insan haklarını hiçe sayması bir prensip olarak “gerekçelendirmeyi” kullandığının en önemlisi göstergesidir. “Müslümansa her şeyi yapabilirsin!” Allah yardımcımız olsun. Bunun için bunlar adil dünya düzenini kuramazlar. Siz baştan, yeri geldiği zaman kendi koyduğunuz prensipleri, kendi menfaatiniz için çiğnemeye kalkarsanız sizden adil bir dünya kurmanızı zaten kimse beklemez.

11 Eylül Hadisesi’nin arkasından ABD hemen harekete geçti ve haçlı seferi ilan etti. Onun arkasından Afganistan’a gitti, girdi. Afganistan stratejik yönden hem Rusya’yı güneyden kuşatan hem de Çin’i batıdan kuşatan bir konumda. Herkes merak ediyor, “Niye oraya gitti.” diye. Tabii ayrıca orada stratejik madenler de olabilir ama benim kanaatim bu şekilde.

Yine 11 Eylül Hadisesi’nden sonra Irak’ı işgal etti. Önce Irak’ın bölünmesi için bir bahane uydurdu arkasından fiilen müdahale etti. Maalesef AK Parti Hükümeti, ABD’nin Irak’a niçin girdiğini,

ne yaptığını anlamadan ABD'ye destek verdi. Hükümet, meclisten reddedilen kararı çiğnedi. Kendi aldığı kararlarla ABD'ye hava sahamızı açtı. Deniz limanlarımızı, hava limanlarımızı ABD, İngiltere, Fransız gemilerine, uçaklarına tahsis etti. Bu, hukuku hiçe saymaktır. Peki, Niçin böyle yaptılar? Çünkü ABD'den bazı birtakım beklentiler var.

Ortadoğu özellikle enerji kaynakları itibari ile stratejik bir konumdadır. Ama bunun yanında, enerji kaynaklarından öte bir de dünyanın merkezi sayılır. Amerika ve Avustralya'yı dışarda tutarak Asya, Avrupa ve Afrika'yı gözetirsek bizim bulunduğumuz coğrafya, eski dünyanın merkezi konumunda. Bundan dolayı buraya hâkim olmak istiyorlar. Maalesef biz de onlara bu amaçları doğrultusunda taşeronluk yaptık.

Son zamanlarda bakıyoruz, İslam âleminin her tarafında kan ve gözyaşı var. “BM niçin kuruldu?” diye tenkit ediliyor ancak hiç kimsenin umurunda değil. “Myanmar’da yapılan soykırıma varan bir şeydir, bu şartlar oluşmuştur.”, “Bu hükümet tenkit edilmelidir, şu yapılmalıdır.” diyorlar ama kimsenin kılı kıpırdamıyor. Ancak konu Irak, Suriye, Libya olduğu zaman gidip giriyorlar. Yemen’e yapılan her tecavüzü meşru görüyorlar. Myanmar’da Müslümanlar katledildiği zaman sadece dil ucuyla

bunun yanlış olduğunu ifade ediyorlar ama Afrika veya başka ülkeler söz konusu olduğunda ABD, Fransa veya İngiltere doğrudan müdahale ediyor. Bundan dolayı bu anlayışa sahip ülkeler doğal olarak yeni bir dünyayı kurmazlar.

Yeni bir dünya dediğimiz zaman Büyük Ortadoğu Projesi'ni de unutamayız. Bu bölgeyi yeniden şekillendirmek için Büyük Ortadoğu Projesi'ni gündeme getirdiler. Bunu da aslında Büyük İsrail Projesi'nin en temel unsuru olarak gördükleri için gündem yaptılar. Büyük İsrail Projesi bildiğiniz gibi aslında kendi inançlarına göre Cenab-ı Hakk'ın Yahudilere vaat ettiği topraklardır. Bizim, Fırat-Dicle Havzası da bunun içerisinde. AK Parti Hükümeti maalesef 2004 yılında AB'ye üye olmak için bizim Fırat ve Dicle havzamızın yeri geldiğinde İsrail'in su ihtiyacını karşılayabilmek için uluslararası bir kuruma devredilebileceğini kabul etti. "Devredilecektir." demiyor, "Devredilebileceği gündeme gelecektir." diyor. Tamam da bizim Avrupa Birliği'ne üyeliğimizle İsrail'in su ihtiyacı arasında ne alaka var. Olmaması icap eder ama mademki böyle bir madde bu anlaşmanın içine girmiş demek ki bir alaka ilgi var. Geçmişte o kadar büyük hatalar yapıldı, o kadar büyük anlaşmaların altına imza atıldı ki bunun vebalini kimse ödeyemez.

İşte bu sebeplerle İslam âlemini ve İslam'ı zayıflatma yoluna gittiler. Şu anda böyle bir proje var. Peki, nasıl zayıflatacaklar? İslam'a olan inancı zayıflatmak için İslam'ın temel ilkeleri ile uğraşıyorlar. Rant raporları ile “Gelenekçi-Yenilikçi” gibi mefhumlar ortaya atıyorlar. Hadis-i Şeriflere ve sünnete olan itibarı zayıflatmaya çalışıyorlar. Mangalda kül bırakmayan bir sürü ulema türedi. “Ben Kur'an-ı Kerim'den doğrudan doğruya ders alabilecek kadar akıllıyım.” Yani “Peygamber Efendimiz Aleyhisselam'ın veya onun ashabının yolundan gitmek mecburiyetinde değilim.” diyecek kadar ileri gidenler türedi. Ne oluyor böylelikle? İslam âleminde inançta bir kargaşa meydana geliyor. Bunun bize -Allah saklasın- getireceği zararlar oldukça fazla.

Bu yetmedi bir de vekalet savaşları başlatıldı. Çünkü Amerikalılar da, Avrupalılar da bir savaşın içine girdikleri zaman yakınlarını kaybediyorlar. Kendi memleketlerindeki insanlar yakınlarını kaybedince bir tepki doğuyor. “O halde bunlar kendi kendilerini yesinler.” dediler. Bir taraftan mezhep farklılıklarını, diğer taraftan da kavmiyet farklılıklarını gündeme getirerek kendi adlarına iki tarafı da çarpıştırıyorlar.

Diğer bir hususta ABD'nin çift taraflı olarak devletle münasebet geliştirmesidir. Örneğin, bizim devlet adamlarımız ABD karşısında, “Bu silah verdiğiniz gruplar bizi mahvediyorlar, bu silahları bize karşı kullanıyorlar. Bunlar terörist.” diyor. ABD’de de, “Hiç umurumda değil. Çünkü bunlar benim Türkiye’nin dışında menfaatlerime hizmet ediyor. O halde ben bunu vermeye devam edeceğim.” diyor. Bizimkiler yeri geldiğinde tenkit de ediyor, böyle bir durumu kabul etmediklerini de söylüyor ama o da, “İster et, ister etme.” diyor. Adamın icraatında bir değişiklik yapma imkânın var mı? Yok. O terör örgütlerini desteklemeye devam ediyor hem de bize verdiği destekten çok daha fazlasını vererek. Yeri geldiği zaman da -3500 tırdan bahsediyor- daha modern silahlarla desteğini artırıyor. Bu, birden bire olmuyor. “Efendim, Trump geldi. Çok dengesiz bir adam. O yüzden bu işe başladı.” 3500 tırı ABD bir günde doldurup bir yere sevk edemez. Bunun planını çok önceden yapılmış olmalı. Sadece uygulanabilir bir hale geldiği için Trump bunu hemen uygulamaya koymuştur.

Peki, dünyada bütün bunlar meydana gelirken biz İslam âlemi olarak ne durumdayız? “Yeni bir dünya kurma gibi bir gücümüz var mı, imkânımız var mı, ideallerimiz buna yeterli mi?”

Maalesef şu anda parçalanmış bir coğrafyaya sahibiz. Bildiğiniz gibi Osmanlı'nın yıkılışından sonra birtakım hareketler meydana geldi. Özellikle 1930'larda hilafet hareketleri baya canlıydı ama bir netice alınamadı. Şimdi mahdud sayıda insan bu parçalanmışlığı ortadan kaldıracılabilmek için bir çabanın içine giriyor. Bunlardan biri de -Allah rahmet eylesin- Kral Faysal'dı. 1967 yılında Arap-İsrail Harbi çıktığında -ki biz bunun böyle tarifini doğru bulmadık, Erbakan Hocamız da hiç doğru bulmadı- bu Müslümanlarla maalesef Yahudiler arasında yapılan bir harpti ama onlar Arap-İsrail diye tarif ettiler. O dönemde Kral Faysal, bu gelişmelerin ilerde Müslümanlara çok büyük zarar vereceğini ve bütün ülkeleri tehdit edebileceğini düşündüğü için 1967 yılında İslam Birliği'nin kurulması konusunda bir adım attı. 1969 yılında da İslam Birliği kuruldu ama bildiğiniz gibi hemen arkasından kısa bir zaman sonra yeğeni tarafında kendi makamında katledildi ama ben şahsen "Şehit edildi." derim. Ne için? İşte bu attığı adım için.

Bir de onun arkasından -Allah rahmet eylesin- Erbakan Hocamız hakikaten İslam Birliği'nin kurulması konusunda çok ciddi bir çaba gösterdi. Biz öncelikle kurulmuş olan bu birliğe üye olduk. Onun arkasından da Erbakan Hoca onun aktif hale

gelemediğini, 57 ülkeyi bir araya getirmenin zor olduğunu gördüğü için bir nüve olarak, çekirdek olarak 1996 yılında iktidara geldiğinde D-8'leri kurmak için kolları sıvadı ve 11 aylık gibi kısa bir zamanda da D-8'leri kurdu.

Maalesef bunun yanında, bir parçalanmışlığın yanında -Türkiye de Batı'nın etkisinde kaldı ama Türkiye'nin dışında neredeyse sömürge durumuna düşmeyen bir tane İslam ülkesi kalmadı. Belki geçmişte Afganistan'ı bunun içine dâhil etmek mümkün fakat bugün orası da işgal edildi.

Maalesef İslam âlemi bir kültür erozyonuna uğradı. Batılıların kendi menfaatlerini geliştirmelerine ve ülkeye hiçbir katkıda bulunmadan tüm kaynakları sömürmelerine karşın bizim ülkelerimiz celladına âşık olmuş mahkûm gibi Batılılara âşık hale geldi.

Batılıları gözümüzde büyüttük. Medeniyet olarak tarif etmeye başladık. Bazıları bunu farklı bulabilir ama kanaatime göre modern binalar, güzel caddeler, ulaşımdaki gelişmeler, şehirlerin temizliği ve düzeni oranın medeni olduğunun bir işareti değildir. Medeniyet bir anlayıştır. Temelde Avrupa'nın medeniyet anlayışı ile bizim medeniyet anlayışımız arasında dağlar kadar fark vardır.

Maalesef AK Parti onların desteğini alırız, diye Avrupa Birliği'ni bir medeniyet projesi olarak gördü ve öyle yola çıktı. Ama bugün, “Bu ne biçim medeniyet anlayışı, bu ne biçim hukuk, bu ne biçim işbirliği.” diyor. Eee, tamam da onların öyle olduğunu bizim çok daha önceden görüp keşfetmemiz icap ederdi. İş işten geçtikten sonra bu tip sözlerin gündeme getirilmesinin hiçbir manası yok.

Maalesef bizim içimizde, İslam âleminde kendi değerlerinden koparılmış nesiller yetişiyor. Bu, bizim için oldukça endişe verici önemli bir husus. Ayrıca biz vasıflı insan yetiştiren eğitim sistemine de sahip değiliz.

Maalesef bizde adalet ve insan haklarından yoksun bir yönetim anlayışı var.

Maalesef çeşitli konularda dışa bağılıyız. Bütün İslam ülkeleri genel manada bağılıyız. Özellikle ekonomi, sanayi, teknoloji, ticaret ve savunma sanayi yönlerinden dışarıya bağılı durumdayız. Bundan dolayı da tek başına icraat yapabilme kabiliyetini kendimizde göremiyoruz.

Peki, “Batı âlemi ve bugünkü uluslararası yapı, dünyada huzuru sağlayabilir mi?”

Ben bunun kesinlikle mümkün olmadığını iddia ediyorum. Çünkü Batı menfaati gerektiği zaman kendisinin bile ortaya koyduğu değerleri ortadan kaldırmaktan çekinmeyen bir anlayışa sahip. Aslına bakarsanız Batı, Hristiyanlaştı ama -benim şahsi anlayışım- görünürde Hristiyanlaştı. Hristiyan dinine sahip gibi bir tavrın içinde ama Avrupa Hristiyanlaşmadı, Hristiyanlık Romalılaştı. Her şey değişti. Hristiyanlığın içinde resim yoktu, heykel de yoktu, kutsiyet atfedilen bir makam, papalık da yoktu. Nerden çıktı bunlar? Hz. İsa Efendimiz böyle bir miras mı bıraktı? Bunların hepsi Roma kalıntısıdır. Bundan dolayı da Hristiyanlık, Avrupa'ya bizim söylediğimiz manada bir adalet duygusu veremedi, ahlak duygusu aşılayamadı, yeni bir medeniyet kuramadı. Onların medeniyeti bugünkü saptırılmış Hristiyanlık ve Yahudilik inancı üzerine inşa edilmiştir.

Bizim inancımız ise, bizim medeniyetimiz ise İslam anlayışı üzerine inşa edilmiştir. Eksiğimiz, yanlışımız elbette vardır ama bunlar arızidir, geçicidir, sonradan bize mâl edilmiştir. Onun için biz, Batı ile özdeşleşemeyiz. Batı'nın temelinde menfaat olduğu için sömürgeleştirmeyi bir hak olarak görmüştür. Örneğin, ABD tarımda birtakım gelişmeler sağladığında, "Bu arazileri işleyecek adam bulamı-

yoruz. Gidelim Afrika'daki siyah olan insanları köleleştirelim, getirip tarlalarda çalıştıralım.” demişler ve insanca muamele etmeyi de fazla addetmişler. Bunların nesi medeni! Şimdi, “Efendim biz onlardan özür diledik.” diyorlar. Özür falan diledikleri de yok.

Onun için aslında I. ve II. Cihan harplerinden sonra Batılılar oturdu, -II. Cihan Harbi onlarda bir korku meydana getirdi.- “Kitle imha silahları o kadar gelişti ki eğer bir yerde bir bomba patlarsa bütün dünya yok olur. İster Ruslar ister Amerikalılar bir yerde kitle imha silahı, bir nükleer silah kullansalar karşı taraf onlara cevap vereceği için bütün dünya yok olur.” dediler. Gözleri korktu, endişeye kapıldılar. Onun için belli prensipler üzerine bir araya gelerek, “Gelin anlaşalım. Bir daha böyle bir şey olmasın.” dediler. Anlaştıkları şey ne idi? Öncelikle İsviçre’de “Savaş Hukuku”nu belirlediler. Esirlere bile nasıl muamele yapılacağını kayıt altına aldılar. Sonra “İnsan Hakları” diye bir mefhum çıkardılar. İnsanların tabii bazı hakları var; inanma hakkı, fikrini ifade etme hakkı, örgütlenme hakkı, mülkiyet hakkı, teşebbüs hakkı vs. Tamam da sen asırlarca bu hakların hiçbirisini tanımamışsın. Kadının mülkiyet hakkını bıraktık; Hristiyan ileri gelenleri olarak ruhu var mı / yok mu, diye müzakere etmişsin, mahkemeler kurmuşsun, cadıdır diye yakmışsın.

Şimdi bunun üzerine son dönemde biz kadına seçilme hakkı verdik, şimdi bilmem hangi hakları verdik diyerek medeni olduğunu ortaya atmanın kimseye bir faydası olmaz.

Cinsiyet meselesinde de aşırıya gidiyorlar. Şimdi öyle bir noktaya geldiler ki insanlığın idamesi için temel kabul edilmesi icap eden hususlar yok edilmeye başlandı. Nedir bu? Mesela, evlilik. Evlilik kimler arasında olur? Evlilik -affınıza sığınarak söylüyorum- kadın ile erkek arasında olur. İnsan ırkının idamesi, devamı için gereklidir. Erkekle erkek, kadınla kadın evlenebilir mi! Bunun ne mantığı var. Bu sadece sapıklıktır. Hastalık falan da değil. Doğrudan doğruya sapıklıktır. Siz şimdi sapıklığı, insan hakkı gibi takdim etmeye kalkarsanız sadece kendi ayağınıza çelme takmış olursunuz. Biz buna “evet” diyemeyiz. Ama bugün AK Parti Hükümeti bazı maddelerin altına imza attı. Bu da bizi endişeye sevk ediyor.

Şimdi bir adım daha ileriye gidiliyor. Cinsiyeti de ortadan kaldırıyorlar. Çocuk daha 2-3 yaşında iken, “Kız veya oğlan olacağına ilerde kendi karar verirsin.” diyorlar. Bu, nasıl oluyor? Bu, aynı zamanda bizim yediğimiz gıdalarla, kullandığımız ilaçlarla, bize doğrudan doğruya enjekte edilen

maddelerle oluyor. Bu, sadece sosyal alandaki çalışmalar neticesinde çıkmıyor; bizim aklımız, düşüncemiz doğrudan doğruya bunlarla da etkileniyor. Bu sapıklıklar insanlara özellikle enjekte ediliyor.

Onun için biz fiziken bir prensip olarak helal bile olsa kendi ülkemizin dışında bir yerde imal edilen herhangi bir gıda maddesinin yenmesine karşıyız. Arkadaş! O helalin içine ne kadar haram girdiğini kimse bilmez, kimse de söylemez. Kimse Coca Cola'nın içinde ne olduğunu biliyor mu? Formülünü deşifre etmediler ki. Bilemeyiz. Niçin? “Bu sırdır.” diyorlar. İster iç ister içme. Ooo, biz de lıkır lıkır. Coca Cola en çok Türkiye’de, yani İslam ülkelerinde tüketiliyor. Türkiye’de de bilmem kaçınıcı 200 milyon dolarlık yatırım, diye Cumhurbaşkanımız açtı.

Öbür taraftan da ilaçlar. II. Cihan Harbi’nden sonra Hindistan kendi ilaç sanayini geliştirmeyi karar altına alan, dışarıdan ithal ilaç kullanmayan tek ülke. Niçin, biz bunu yapmıyoruz? İşin tuhaf tarafı bizim bütün ilaçlarımız dışardan geliyor. Onun için biz, mutlaka bu hususlarda gözümüzü açmalı ve yeni bir dünya nasıl kurulur bu hususta çalışmalıyız.

Bu noktada, “Biz, dünyada huzur ve barış sağlayacaksa bu nasıl olacak, bunun temel ilkeleri ve prensipleri neler olabilir?” sorusuna dikkatle eğilmeliyiz.

“Dünyada barış ve huzur nasıl sağlanır?” denildiği zaman bizim mutlaka bazı prensiplerde, temel ilkeler hususunda ittifak etmemiz icap eder. Öncelikle, doğru bir hak anlayışına sahip olmalıyız. Menfaatten etkilenmeyen, menfaate göre değişmeyen bir hak anlayışı olmalı. Öbür taraftan bunun uygulanmasını da sağlamalıyız. Lafla bu işi söylemek hiçbir mana ifade etmiyor. Kanun çıkarmak da, anayasa değişikliği yapmak da bir mana ifade etmiyor. İş geliyor, doğrudan doğruya icraata dayanıyor.

Bizim görüşümüze göre -Allah rahmet eylesin Erbakan Hocamız ortaya koymuştu- doğru hak anlayışı ile yanlış hak anlayışı arasında ciddi bir fark var. Doğru hak anlayışı içinde birincisi temel insan hakları var. Bu kategorinin içinde “yaşama hakkı” en önde gelen haktır. Buna ek olarak inanma, yaşama, teşebbüs, fikrini ifade, organize olma hakları da var. İkincisi, emek karşılığında edinilen haktır. Bu da hakikaten önemli. Siz bir konuda bir adamın yanında gidip çalışmışsanız veya bir yere bir emek

vermişseniz oradaki ücret sizin hakkınızdır. Üçüncüsü, anlaşma gereği doğan haktır. Şirketler vs. gibi konularda anlaşma yapmışsanız o anlaşmalar size hak verir veya vermez. Ona da uymak mecburiyetindedir. Dördüncüsü de adalet gereği doğan haktır. Eğer adil bir mahkeme sizi suçlarsa veya haklı görürse onun da kararına uymak mecburiyetindedir. Dört temel anlayış ve hak. Maalesef bunu dışarıya böyle görmüyor.

Öbür taraftan da D-8'ler kurulduğunda Erbakan Hocamız D-8'lerin umdeleri olarak birtakım prensipleri de koymayı bir görev olarak idrak etti ve onun için de dedi ki, "Biz şu altı maddenin uygulanmasında titizlik göstereceğiz. Savaşı değil, barışı; çatışmayı değil, diyalogu; sömürüyü değil, adil paylaşımı; tekebbürü değil, adaleti; tahakküm ve baskıyı değil, demokrasi ve insan haklarına saygıyı önemseyeceğiz ve önde tutacağız." Bu prensiplere uyulduğu takdirde dünyada barış olur.

Peki, kim bu prensipleri uygulayacak. İşte o zaman bizim, "Bugünkü şartlarda biz Türkiye olarak ne yapmalıyız, bizim üzerimize ne düşüyor?" sualine cevap bulmamız icap eder.

Belirttiğimiz hususları tam olarak gündeme getirmeden bu soruya cevap bulmak bana biraz eksik

kalır gibi geldi. Bunun için zamanın fazlasını gerekçelere ayırdık. Ama şahsen bunun da başka bir yolunu göremiyorum. Bundan dolayı şimdi söyleyeceklerim bundan önce söyleyeceklerimin üzerine inşa edilmeli.

Bir defa yeni bir dünya kurmak, adil bir dünya kurmak için yola çıkmak hem inanç hem de cesaret gerektirir. Öyle bir inanç ki başkaları size, “Siz kimsiniz! ABD’yle, Avrupa’yla, Rusya’yla, Çin’le boy ölçüşecek ne medeniyet seviyeniz ne silahınız ne ekonominiz ne teknolojiniz var. Siz kimsiniz de böyle bir idealle ortaya çıkıyorsunuz!” dediklerinde ancak onun karşısına sağlam ve sarsılmaz bir inanca sahip olanlar çıkabilir. Evet, biz bu dünyada böyle bir düzenin kurulabileceğine inanıyoruz. Bu iş zaman ister, çaba ister, fedakârlık ister, gayret ister bunu da biliyoruz. Ancak biz inanıyoruz ki kuvvet ve kudret sahibi Cenab-ı Hakk’tır, yegâne kuvvet kudret sahibi O’dur.

Yine biz biliyoruz ki eğer biz; bize verilen, bahşedilen nimetleri uygun bir şekilde kullanırsak başarılı olmamamız için bir sebep kalmaz ama nihayet biz üzerimize düşeni yapmakla mükellefiz. Her şey illa söylediğimiz anda meydana gelmeyebilir ama biz zaman içinde onun tahakkukunu aynı zamanda gerçekleştirecek imkânlarla da sahip olmalıyız.

Bunları söylediğim için ilk ele almamız icap eden konunun inancımızın pekiştirilmesi, ahlaki ve manevi değerlerimizin ihyası olması gerektiğini düşünüyorum. Geçmişte de söylendi, biz ahlaki ve manevi değerlerimizi ihya etmezsek, toplumu ahlaki ve manevi değerlerle teçhiz etmezsek, sadece hak değil, fedakârlık duygusunu da topluma aşılamazsak, yeri geldiği zaman bütün bu mücadeleyi yürütürken karşımıza çıkan engelleri hiç tereddüt göstermeden aşma çabasına girmezsek bu işin gerçekleşmesi mümkün değil. Bu işin laf tarafı değil, gerçeği. Ama bunu da şimdi sadece sözle söyleme durumundayız.

Peki, bu nasıl gerçekleştirilecek? Tabii sadece ahlaki ve manevi değerler dediğimiz zaman bizim edep duygularımız, inanç prensiplerimiz veya ibadet usullerimiz gündeme gelmemeli. Adalet, bu işin temelinde yatar. Adalet olmadan devlet olmaz. “Adalet mülkün temelidir.” Mülk burada, devlet manasında kullanılmıştır. Bundan dolayı adaletin tesisi, insan haklarına saygının ve özgürlüklerin teminat altına alınması önemlidir. Her türlü haksızlık ve zulmün karşısına çıkabilmeliyiz.

Eğitim sistemimizi sil baştan, yeniden düzenlemeliyiz. Nasıl bir eğitim sistemine sahibiz, ben bilmiyorum. Ama faydasız adam yetiştirmekte bir

numarayız, bunu görüyorum. Nereye gidersek gidelim hem ahlaki hem de manevi değerler itibariyle hakikaten şahsiyetli, dik duruş sergileyebilecek, meseleleri mütalaa edebilecek insanımızın eksikliğini görmekteyiz.

Sistemimizin yeri geldiği zaman kendisine en büyük desteği veren kimse bile olsa haksızlık yaptığında o haksızlığın karşısında direnebilecek bir adam yetiştirmesi lazım. Bizim böyle bir sistemimiz yok. Yani cihattan bahsedilirken, “Cihadın en üstünü, zalim hükümdar karşısında hakkı söyleyebilmektir.” denilmiş. Şu anda memleketimize veya bütün İslam âlemine baktığımızda böyle bir imkân var mı? Maalesef eğitim sistemi böyle bir imkânı vermiyor, böyle bir duyguyu aşılamıyor. Onun için eğitim sistemimizin ne imtihanlarla ne de şunlarla, bunlarla alakası yok. Kökten; verilen derslerle, zihniyetle alakası var.

Eğitimde öncelikle değerler eğitimi verilmeli. Bir insan hayata atılırken hangi değerlere önem verecek, bunu bilmeli. Allah korkusu onun kalbine yerleşmemişse kolay kolay haramdan, rüşvetten, yolsuzluktan, savurganlıktan geri duramaz. Onun için bizim eğitim sistemimizi sil baştan düzenlemeye ihtiyacımız var.

Üniversiteler için de şunu açıkça söylemek istiyorum. Bazı üniversitelerde -üniversite hocası arkadaşlarımız kusura bakmasınlar- öğrencilerimizin düşünmemesi için elden gelen her gayret gösteriliyor. Niçin bunu söylüyorum? Üniversiteye gidiyoruz. Öğrencilerle aramızda şu diyaloglar geçiyor:

- Şöyle bir faaliyet yapılsa?

- Efendim, akşam kurs var. O kursa gitmek mecburiyetindeyiz yoksa imtihandan geçemeyiz.

- Yahu, gündüz senin dersin yok mu?

- Var ama gene de ona gitmek lazım.

- Hafta sonuna bunu yapalım.

- Hafta sonu yine kurslar var.

- Eee, tamam o zaman yazın yapalım bunu.

- Yazın da kurslar var.

Arkadaş! Bir zaman ayırın da hem siz düşünün hocalar olarak hem de öğrencilere düşünme, mütalaa etme fırsatı verin. Aramızda bulunanların hepsi üniversitede okudu. Ben de yurtdışında okudum. Bizim derslerin işgal ettiği zaman, emin olun o kadar azdı ki geri kalan zamanda çalışmak, hazırlanmak, düşünmek, mütalaa etmek imkânı

bulurduk. Maalesef bunu üzümlere ifade ediyorum ama bunlar şimdi fuzuli geliyor. “Sakın düşünürme.” Düşünürse hoşuna gitmeyen bir şeyler aklına gelir, o da başına bela olur. Öyle düşünüyorlar. Böyle bir mantık olmaz.

Biz sadece ve sadece ahlaki ve manevi değerlerimizi, hukuku, eğitimi, insan haklarını belli bir noktaya getirdik, şimdi bunları bütün dünyaya hâkim kılacağız, dememizin de hiçbir mantığı yok. Çünkü her şey güçle alakalı. Siz eğer belli prensipleri ve idealleri dünyada hâkim kılmak istiyorsanız onu hâkim kılacak fiziki güç de ihtiyacınız var.

İnsanlar gibi toplumlar da ruh ve bedenden meydana gelir. Bir tarafta ahlaki ve manevi değerler varken öbür tarafta ekonomik ve teknolojik güç var. Ruhi tarafımızı ihya ederken öbür tarafımızı ihmal etmemiz bir mana ifade etmez. Eğer pehlivan olarak siz minderlerde güreşçilerinizin başarılı olmasını istiyorsanız onları hem iyi beslemeli hem de iyi bir antrenmanla taktik mücadeleye hazırlamalısınız. Onun bir direnci olmalı, azmi olmalı, gayreti olmalı, sebat gösterebilmeli. Öbüründen daha iyi oyunlar yapmalı ki daha başarılı olabilsin. Yine boksta ringe çıkacak 10 raunt durmadan yumruk yiyeceksin hem kafan yerinde kalacak düşünebileceksin hem de yumruklar sallayarak karşındakini

mağlup edeceksin. Eğer bir mücadeleye girdiysen, bir savaşa gittiysen elbette yeri geldiğinde karşındakinden daha fazla direnç gösterebileceksin.

Peki, bu ne ile olur? Bu bizim yaşadığımız dünyada ancak özellikle daha geniş bir çerçevede ekonomik kalkınmayla, güçlenmeyle olur.

Ekonomi sadece rakamlarla ifade edilen bir meslek, bir konu değildir. Rakamlar bazen insanları yanıltır. “Ekonomide şu kadar büyüdük, şu kadar geliştik.” Belli şartlar yerine gelmemişse bunların hiçbir manası yoktur. Ekonomide esas olan ürettir. Güç, üretimle sağlanır. Üretim olmazsa büyümek ancak obezite hastalığı olarak tarif edilebilir. Şişmanlarsınız ama gücünüz olmaz. Yine siz lahana gibi bir şeyi büyütürsünüz ancak ne yağı ne proteini ne de şekeri olur. Hiçbir pehlivan sadece lahana ile beslenerek mindere çıkamaz. Alır, sırtını yere vururlar. Böyle bir mantık olmaz.

Devletler de, hükümetler de böyledir. Ekonomik olarak güçleneceksek mutlaka üreterek güçlenmek mecburiyetindeyiz. Üreterek ekonomimizi güçlendirmek, ülkeyi kalkındırmak mecburiyetindeyiz. Bunu söylediğim zaman tabii detaya girme mecburiyeti doğuyor ancak burada detaya girecek zamanımız yok. Fakat şu ana başlıkları söyleyebiliriz. Ekonomide tarım ve hayvancılık yani gıda bir

numaralı meseledir. Tarım ve hayvancılıkta dışarı bağılısanız karnınızı bile doyuramayacak noktaya geldiğinizde iflas edersiniz. Biz insanız. Yemeden, içmeden, ihtiyaçlarımızı karşılayamadan hayatımızı idame ettiremeyiz. Onun için tarım ve hayvancılık çok önemli. Ama ben bugünkü gelinen noktaya baktığım zaman hakikaten şaşıyorum. Tarımda başta 5 milyon ton buğday olmak üzere neredeyse dışardan getirmediğimiz mamul kalmadı. Tarım Bakanı, “Efendim, tohumculukta mesafe kat ettik. Biz aynı zamanda tohumun ihracatını da yapıyoruz.” diyor Arkadaşlara, “Bakın bakalım bu ne demekmiş.” dedim. Dediler ki, “Doğru, 900 bin lira civarında ihracatımız var ama 10-11 milyon lira civarında da ithalatımız var.” Bu, “Biz aynı zamanda tohum ihraç ediyoruz.” demekle üstesinden gelinecek bir şey mi yani. Böyle bir mantık olmaz.

Bugün biz, özellikle şu problemleri çözmek mecburiyetindeyiz:

Sanayide ihtiyacımız duyulan her şeyi özellikle de stratejik ürünleri üretmek mecburiyetindeyiz.

Kendi ilacımızı üretmek mecburiyetindeyiz.

Bir adım daha ilerisini söylersek bu AR-GE’ye verilen destekle alakalıdır. AR-GE desteklerini artırmak mecburiyetindeyiz.

Öbür taraftan gıdamızı her alanda geliştirmek mecburiyetindeyiz. Bu, kendi besicinizin fiyatı yüksek diye, besicinizi terbiye etmek için dışardan ucuz et getirmekle çözülmez. Böyle yaparsanız kendi besiciliğinizi bitirirsiniz. Niçin? Çünkü besicinin etini, hayvanını pahalıya satması kendi kabahati değil ki. Girdileri yüksek olduğu için böyle oluyor. Sen onun girdilerini daha ucuza getir, bak bakayım o zaman et nasıl ucuzlayacak. Sütte de benzer durum var. Hollanda'daki adam bizden çok daha akıllı mı ki bizden çok daha ucuza et üretiyor, süt üretiyor? Tabi ki değil. Ancak onlar şartlarını öyle hazırlamışlar ki orada et ucuza mâl oluyor, süt ucuza mâl oluyor. Burada et dediğim zaman sadece Hollanda'yı kastetmiyorum, Güney Amerika'ya gidelim benzer durumları orada da göreceğiz. Onun için bizim, yaklaşımımız önemli. Bugünkü halde eğer ucuz et ithalatı ile besiciyi terbiye etmeye devam ederlerse gelecek sene ithal ettikleri et bugününün iki misline çıkacak, canlı hayvan iki misline çıkacak. Biz şimdi 500 bin ila 1 milyon arasında hayvan ithal ediyoruz. Göreceksiniz 1,5-2 milyon hayvan ithal etmeye başlayacağız. Bu sene 300 bin ton et, dediler şimdi gelecek sene yeni ithalatla bu 500 bin tonu geçecek. Bizim besici ne yapacak? Hayvanını kesecek. Ucuza da olsa satacak. Gidip başka bir iş arayacak. Aynen tütünde olduğu gibi, aynen tarımda olduğu gibi.

Çiftçilikte çağ atlamak mecburiyetindeyiz. Ancak şimdi çiftçi öyle bir noktaya getirildi ki ayakta duramıyor. “Efendim, biz bütün destekleri verdik.” Hangi desteği verdiniz ya? En önemli girdilerinden bir tanesi söz gelimi mazot. Hangi desteği verdiler. Gübre bunların hepsinin üzerinde. Hangi desteği verdiler. İlaçta ciddi manada vergi var. Hangi desteği verdiler. Batı, bunları verirken ucuza veriyor. Niçin biz vermiyoruz? Böyle bir mantık olmaz.

Hükümet yetkilileri, “Biz sanayiye destekliyoruz ama kimse bir şey yapmıyor.” diye şikâyet ediyor. Kimse bir şey yapmıyorsa sen yap. “Biz, devlet olarak böyle bir işin içine giremeyiz.” diyorlar. Başkası bir şey yapmıyorsa sen ölümü mü bekleyeceksin? Böyle bir mantık olmaz.

Devletin bir işin içine girmesi haram mı? En kapitalist gördüğümüz ülkeler, yeri geldiği zaman komünistlerin yapamadığı kadar devletçi bir politika izleyebiliyorlar. ABD, işte bundan 10-11 sene önce kriz çıktığında batma noktasına gelen bütün bankaları devletleştirdi. Nasıl devletleştirdi? Dedi ki, “Siz sermayeyi arttıracaksınız, hepsini ben alacağım.” Arkasından birkaç sene geçti, şartlar normaleşti, geri devretti. Ama yeri geldiği zaman, “Ben alırım.” diyor. Niye? Çünkü bankalar batarsa

sistem çöküyor, şahıslar batıyor, onun arkasından da devlet ve ülke batıyor.

Güçlü bir ekonomiye sahip olabilmemiz için bugün biz önce gıda ve sanayi olmak üzere kendi sanayimizi özellikle küçük sanayimizi/üretken sanayimizi sonra da büyük sanayimizi geliştirmek durumundayız. Hele de çok büyük stratejik konularda yatırım yapacaklar olursa sanayiniz bakımından öncü olmalısınız. Sanayi dediğiniz basit bir hadise değildir. Siz, “Efendim, biz kendi tankımızı yapıyoruz, kendi uçağımızı yapıyoruz, yakında atak helikopterleri de uçacak. 2023 yılına gelince biz topyekûn karadan tanklarla, havadan helikopterlerle, uçaklarla gideceğiz, istediğimiz ülkeye gireceğiz.” -Allah rızası için- Daha metalürji sektöründe ciddi bir adım atmayan bir ülke bunları nasıl yapar? İster kaliteli çelik ister uçağın gövdesi olsun metalürji sektörü, silah sanayinin temelidir. Bir takım slogan laflarla bu işler yürümez. Böyle bir mantık olmaz.

Siz, telekomünikasyon konusunda ne yapıyorsunuz? Hangi şeyi üretiyorsunuz? Şu anda Güney Kore bizden ileri mi, değil mi? Bizden ileri. Bir Samsung’un cirosu bizim seviyemizde. Böyle bir mantık olmaz.

Niçin biz bu alanlarda yokuz? 15 sene burada kaldıktan sonra hâlâ geçmişe dönüp pişman olmak, yanlış yapmak, ihanet ettik demek; günah çıkartmak gibi bir anlayışa bürünmek kabul edilebilir bir şey değil. Böyle bir mantık olmaz.

Biz problemleri çözmekle mükellefiz. Onun için sanayiye, endüstriye baktığımız zaman bana göre gözetmemiz icap eden hususlar şunlar. İşsizlik azalıyor mu, artıyor mu? Artıyor. Dış ticaret açığı yani ithal ettiğimiz mal değeri ile ihraç ettiğimiz mal değeri arasındaki fark büyüyor mu, küçülüyor mu? 15 senedir bir kere bile pozitif rakam çıkmadı. Son zamanlarda, “Büyüyoruz. İhracatımız artıyor.” diyorlar. Hakikaten herkes memnun, ben de memnunum -Allah razı olsun- ama ihracat artarken eğer bizim ithalatımız daha hızla artıyorsa burada bir problem var, yanlışlık var demektir. Bunu çözmek için hangi tedbiri alıyorsunuz? Bir defa bir problemi çözmenin ilk şartı o problemi görmek, kabullenmektir. Böyle bir mantık olmaz.

Allah nasip etse de iktidara bir gelebilsek bu problemleri kökünden çözme noktasında nasıl ciddi adımlar atarız, göstereceğiz. Peki, kaç senede çözülür? Ben kaç senede çözüleceğini bilmem ama inanıyorum ki 3-5 sene gibi bir zaman diliminde Türkiye’nin şekli şemaili değişir. İşsizlik diye bir

problem kalmaz. Dış ticaret açığı ciddi manada azalır. En azından tarımda atılacak adımlar bizi ayağa kaldırır. Her şeyde açık veriliyor anladık da tarımda neden açık veriliyor? Öyle şey olur mu? Böyle bir mantık olmaz.

Bizim sanayiye ve teknolojiye en ciddi yatırımları, ağırlığı vermemiz lazım. Burada bugünkü şartlarda elbette bizim yatırım anlayışımız, sanayi anlayışımız değişmek mecburiyetinde. Artık dünya değişiyor, otomasyona gidiyor. Akıllı robotlar çıkıyor. Bunların üzerine de kafa yormak mecburiyetindeyiz. Ama önce biz mevcut düzendeki imalat-haneleri kurmadan bir merhale atlayıp öbürlerini gerçekleştirmeye kalkarsak sükût-u hayale uğrarız. Bundan dolayı bizim belki de iktidara geldiğimiz zaman İslam âleminde yapacağımız, İslam ülkelerine örnek teşkil edecek en önemli icraatımız yenileşme, teknoloji, inovasyon gibi alanlarda/konulardaki yatırımlarımız olacaktır.

Batılılar şöyle bir tespitte bulunmuşlar; milli gelirin yüzde iki buçuğu ile üçü arasında bir imkânı teknolojiye ayırmayan ülkeler eninde sonunda başka ülkelere mahkûm hale gelirler. Şirketler için de bu geçerlidir, deniyordu. Bu, ne demek? Bizim yaklaşık 800 milyar dolar milli gelirimiz var. Yüzde iki buçuğu yaklaşık 20 milyar dolar ediyor.

20 milyar dolar da bugün 70 milyar TL gibi bir rakama tekabül ediyor. Peki, bu sahaya ayrılan böyle bir para var mı? Elbette tahmin ediyorum 700 milyon ila 1 milyar arasında bir para ayrılıyor ancak bu yetmez. Zaten bunun ne kadar isabetli yerlere verildiğini de bilmiyoruz. Siz teknolojiye para ayırdığınızda onun dönüşü istediğiniz kadar hızlı olmaz. Bunlar çok ciddi, hakikaten süper beyinleri istihdam edebilirsiniz gerçekleşir. Onun için de bizim normalde böyle bir şey için birkaç yüz bin insanı bu sahada değerlendirmemiz icap eder.

TÜBİTAK elbette yapı olarak değişmesi gerekir. Ancak ikincisi ve daha önemlisi üniversitelerdir. Siz üniversitelerin teknoloji bölümlerini bu araştırmaları yapacak, geliştirecek yatırımlara hazır hale getirmezsensiz, buralara yeterli kaynak vermezseniz bu üniversitelerde vasıflı insan yetişmez. Sırf teknik olanlar için söylüyorum. Elbette diğer konularda da gene benzer bir takım atılımlara ihtiyaç var. Siz ilk sene 70-80 milyarı bırakın 3-5 milyar bile ayırmakta zorlanırsınız ama TÜBİTAK, üniversite ve sanayici arasındaki münasebetleri iyi kurar, adım adım büyük paralar aktarmaya başlarsanız netice almaya başlarsınız sonra da onun ne kadar çabuk kendini ödediğini görür ve bu sefer de daha fazla parayı tahsis edersiniz. Yeter ki bu çarçur edilmesin.

Ekonomide en önemli hususlardan bir tanesi de savurganlıktır. Savurganlık nedir, bunun tarifi-nin yapılması gerekir. “İtibar için savurganlık israf olmaz.” diyorlar. Bu, Türkiye’yi perişan eder. Böyle bir mantık olmaz. İtibar saraylarla, görkemli konutlar değil, sizin gücünüzle alakalıdır. Size gelen insanlar sizin onlara muhtaç olduğunuzu hissettikleri zaman diz çökmeden size hiçbir şey vermezler. Siyaset, böyle işliyor. Burası kurtlar sofrası. O halde güçlü olacaksınız.

Bugün Türkiye, yüksek teknolojide imalat yapmalıdır. Avrupa da, ABD de ambargo koymuş vaziyette -sektörün adını söylemiyorum- makineleri bize satmıyorlar. Bunu alanlar nasıl alabiliyor alabiliyorlarsa? Kulaklarını böyle göstererek (sağ eli ile başının arkasından sol kulağını tutuyor). Gidiyorlar Afrika’ya bir müesseseyi alıyorlar, o müessesese vasıtasıyla tezgâhları Türkiye’ye getirmeye çalışıyorlar. Elbette bu, sizi çok kısıtlı bir imkâna kavuşturuyor. Hâlbuki bizim takım tezgâhları, yani makine yapan makine dediğimiz sektör var ya aslında işin özüdür. Makine yapan makineler, yani takım tezgâhları 1980’lerde kuruldu, faaliyete geçti. ABD’ye bile numerik kontrollü tezgâh sattık. Ama arkasından özelleşti ve battı. Daha doğrusu batırdılar, içindeki makineleri de sattılar. Şimdi siz onu yeniden hayata kazandırmaya çalışacaksınız.

Hani öyle çok uzak yerde değil, 350 km gidin Kayseri'nin hemen girişinde bu fabrikaları görürsünüz. Orada altı tane 20 bin m² tesis var, bina var ama boş.

Otomotiv sanayi olsun, makine imalat olsun, ulaşım olsun, elektrik-elektronik olsun, bilgisayar olsun, savunma sanayi olsun birbirinden önemli alanlardır. Demin de dediğim gibi ilaç, gemi, tank, uçak bizim için olmazsa olmaz şeylerdir.

Tekrar şunu vurgulayarak sözlerimi tamamlamak istiyorum. Ekonomisi güçlü olmayan ülkeler bağımsızlık davasında bulunamaz. Ekonomisi güçlü olmayan ülkeler dış ülkeler tarafından maa- lesef yönlendirilirler. Şunu da hemen ifade edeyim, çok önemli bir konu bana göre; İslam düşmanları ile ittifak edilerek İslam veya İslam ülkeleri ihya edilemez. Siz, kendi değerlerinizi ihya etmek için sizi yok etmek isteyen ülkelerle ittifak kuracaksınız, buna sadece gülerler. Bunu da bizim mutlaka bilmemiz lazım. Bir çivi gibi kafamıza çakmalıyız.

Allah yar ve yardımcımız olsun. Ben size bir fotoğraf çizmeye, bir resim ortaya koymaya çalıştım. Dinlediğiniz için teşekkür ediyorum.

**26. ULUSLARARASI
MÜSLÜMAN TOPLULUKLAR
BİRLİĞİ KONGRESİ**

14 Kasım 2017

Wow Hotel - İstanbul

Kıymetli Misafirler,

İslam Ülkelerinin Değerli Temsilcileri,

Hanımevendiler, Beyefendiler,

Hepinizi hürmet ve muhabbetle selamlıyor, teşriflerinizden dolayı teşekkür ediyorum.

26.'sını gerçekleştirdiğimiz bu kongrenin, İslam dünyasının ve bütün insanlığın hayrına vesile olmasını diliyorum.

Sözlerimin hemen başında müsaadenizle iki önemli görevi ifa etmek istiyorum.

Birinci vazife olarak çeyrek asrı aşan bir süredir bu çalışmaları yürüten ESAM'a, değerli yöneticilerine ve ESAM'ın Kıymetli Başkanı Sayın Recai Kutan Beyefendi'ye teşekkür ediyorum.

İkinci olarak ise bu toplantıların banisi ve hamisi olan merhum Hocamız Prof. Dr. Necmettin

Erbakan olmak üzere bu toplantıların en büyük destekçisi ve katkı vereni merhum Gazi Hüseyin Ahmed ve yakın zamanda Mısır zindanlarında rahmet-i rahmana kavuşan Mehdi Akif'i hayırla, rahmetle ve minnetle yâd ediyorum.

Müslüman Topluluklar Birliği Kongresi'nin bu yılki temasının “Küresel Krizler, İslam Dünyası ve Batı” olarak belirlenmesini önemli ve isabetli bulduğumu ifade etmek istiyorum.

Bu başlık, içinde üç önemli soru ihtiva ediyor:

1. Dünya nasıl bir küresel krizle karşı karşıya?
2. Bu küresel krizde Batı'nın güç ve menfaat merkezli yaklaşımının rolü ne?
3. Mevcut tehdit ve tehlikeler karşısında Müslümanlar ne durumda ve nasıl bir çözüm önerisi sunabilir?

Muhterem Kardeşlerim,

Doğru soruları sormazsak doğru cevapları bulamayız. Bugün dünya iktisadi, insani ve değerler kısımları ile 3 boyutlu bir kriz yaşanmaktadır.

İnsanlık bugün büyük bir iktisadi krizle karşı karşıyadır. Zira dünyanın en zengin yüzde 1'lik kesiminin serveti, geri kalan yüzde 99'luk kesimin servetinin toplamına eşit.

Dünyanın en zengin 62 kişinin varlıkları son 5 yılda 500 milyar dolardan 1,76 trilyon dolara çıkmış durumda. Buna karşın 1,5 milyara yakın insan günlük 1 doların altında bir kazançla hayatını idame ettirmeye çalışıyor.

Bu tablo sömürüye dayalı bir ekonomik sistemin sonucudur. Bu kadar adaletsiz bir gelir dağılımı üzerine adil bir dünya inşa etmek mümkün değildir.

Aynı zamanda bugün dünyada ağır bir insanlık krizi yaşanmaktadır. İşte Arakan'da yaşanan insanlık dramı... Suriye, Yemen ve Libya... 250 milyon çocuk savaş ve çatışma ortamının içinde bulunuyor. Son 10 yılda 2,5 milyondan fazla çocuk bu çatışmalarda hayatını kaybetti.

65 milyon insan mülteci durumunda.

1,8 milyar insan içecek sağlıklı sudan ve ilaçtan mahrum. Her yıl 2 milyondan fazla insan salgın hastalıklar yüzünden hayatını kaybediyor.

Böyle bir tabloda insanlıktan bahsetmek mümkün değildir.

Küresel dünyanın bugün içine sürüklendiği en büyük kriz ise değerler krizidir. Batı'nın, gücü hak sebebi olarak gören materyalist anlayışı insanlığı bir değerler krizine sürüklemiştir.

İnsanlık için en tehlikeli sapıklık ve sapkınlıklar temel insani değerler olarak takdim ediliyor.

Zenginliği olan bölgelere müdahalede acele edilirken zengin olmayan bölgeler gündem bile yapılmıyor.

Batı menfaati söz konusu olduğunda kendisinin kabul ettiği bütün evrensel değerleri rafa kaldırmakla, her türlü çifte standardı meşru görebilmektedir. Üzülerek belirtelim ki Batı için, “Bir damla petrol bir damla kandan daha değerlidir.”

Kendilerinden güçsüz gördükleri ülkeleri, zenginlikleri sömürülecek yerler olarak gören bir anlayışın insanlığa huzur getirmesi mümkün değildir.

Muhterem Kardeşlerim,

Bugün dünyada özellikle de İslam coğrafyasında yaşanan krizlerinin sebebi Batı’dır. Batı’nın güdümüne girdiği ırkçı emperyalizm zihniyetidir.

Elbette böyle bir toplantıda bugünkü problemlerin ana sebebi olan yakın tarihin önemli olaylarını hatırlamadan geçemeyiz. Bildiğiniz gibi bu yıl Balfour Deklarasyonu’nun 100. yıldönümü. İngiltere başta olmak üzere Batı ülkelerinin şeref ve

onur payesi olarak kabul ettiği bu deklarasyon, maalesef İslam coğrafyasının felaketi olmuştur.

Eğer bugün İslam dünyasının karşı karşıya bulunduğu problemleri gerçekten anlamak istiyorsak şu üç önemli tarihi mutlaka hatırlamak ve neye mâl olduklarını bilmek zorundayız.

1. Birinci Siyonist Kongresi

Theodor Herzl'in öncülüğünde, İsviçre Basel'de gerçekleştirilen bu kongre Filistin'de bir Yahudi devletinin fikri temelini oluşturdu.

2. Balfour Deklarasyonu

İngiltere'nin öncülük ettiği ve daha sonra ABD, Fransa ve İtalya'nın destek verdiği bu deklarasyon, Basel'de ortaya konan fikri, siyasi zemine taşındı.

3. İsrail'in Kuruluşu

Fikri ve siyasi bir ideoloji, 1948 yılında ete kemiğe büründürülerek somut hale getirildi.

Basel Konferansı'nın üzerinden 120 yıl, Balfour Deklarasyonu'nun üzerinden 100 yıl, İsrail'in kuruluşunun üzerinden ise 69 yıl geçti. Bu tarihleri vermemizdeki sebep, coğrafyamızın dizayn edilışinin önemli dönüm noktalarının, bu tarihlere teka-bül etmesidir.

Özetle İslam dünyası 120 yıldır adım adım yürütülen bir projenin hedefindedir.

Bugün bizler mevcut şartlarda, parçalara odaklanmak yerine resmin bütününe görmek zorundayız. Adına ister BOP denilsin ister BİP, sonuç değişmez. Önce Filistinlileri, kaba kuvvet zoruyla evlerinden, yurtlarından göçe mecbur bırakarak İsrail'i kuranlar şimdi de Büyük İsrail'i kurmak için önlerine çıkabilecek engelleri kaldırmak için çalışıyorlar.

İrkçı emperyalizm yani Siyonizm; İsrail'i, Arz-ı Mev'ud'u içine alacak şekilde genişletmek için her türlü işgal, savaş, terör ve anarşiyi meşru görüyor. Bugün bu planı dikkate almadan ne Irak'ta ne Suriye'de ne Afganistan'da ne de Yemen'de yaşananları tam olarak anlamak mümkün değildir. Sadece Filistin değil, bütün İslam coğrafyası adım adım yürütülen bu projenin hedefidir. Bu proje, "böl-parçala-yut" taktiği ile yürütülmektedir.

Bazı yerlerde "Arap-Acem" diye, bazı yerlerde Türk-Kürt diye, bazı yerlerde kuzey-güney diye, bazı yerlerde de Şii-Sünni diye bölüyor, parçalıyor ve ayrıştırıyorlar. Ama nihai hedef bellidir. O da Büyük İsrail'in kurulması.

Muhterem Kardeşlerim,

Düşmanın yaptıklarından şikâyet etmek sadece acizlerin işidir. Bu yüzden bu kongrede bizce sorulması gereken asıl sorular şunlardır:

1. Mevcut tehdit ve tehlikeler karşısında Müslümanlar olarak biz ne durumdayız?

2. Bu tehdit ve tehlikeleri bertaraf ederek yeni bir dünyayı kurmak için ne yapmalıyız?

Maalesef Müslümanlar olarak bu meselelere yoğunlaşmak yerine iç çekişmelere kapıldık. İç çekişmelerle birlikte Batı'da yaşanan sanayi ve teknolojideki gelişmelere ayak uyduramadık. Batı ülkelerinin sömürgeleştirme politikalarına ve entrikalarına karşı çare bulamadık. Bulduğumuz çareleri de uygulamaya muvaffak olamadık.

Gelinen noktada ekonomik ve teknolojik kalkınma, her İslâm ülkesinin en öncelikli meselesi olmalıdır. Ekonomik, teknolojik, siyasi ve askeri alanlarda ortak ve güçlü müesseseler oluşturmamız.

İslam ülkeleri olarak, dünyanın en zengin doğal kaynaklarına sahibiz. Bu kaynaklardan İslam ülkelerinin geliri 1,5 trilyon dolar seviyesindedir. Eğer bu imkânın sadece yüzde 10-15 gibi cüzi bir

kısmını ülkelerimizin sanayileşmesine, teknolojik ilerlemesine, tarım ve hayvancılığının geliştirilmesine ayrılırsa emin olun çok hızlı bir kalkınmayı gerçekleştirebiliriz.

Muhterem Kardeşlerim,

Her sene hac ibadetinde Arabıyla Acemiyle, siyahıyla beyazıyla, zenginiyle fakiriyle milyonlarca Müslüman aynı ihrama girip, aynı kibleye yöneliyor. Arafat'ta gözyaşı döküyor. Mina'da şeytan taşıyor. Ama öbür yandan İslam âleminde akan kan hâlâ devam ediyor. Müslüman ülkeler, İslam düşmanlarının oyununa gelip birbirleriyle cedelleşiyorlar. Üzülerek ifade etmeliyim ki bu gafleti, bu çelişkiyi ve bu duyarsızlığı anlamak mümkün değil. İslam âlemi olarak içine düştüğümüz bu gafletten bir an önce uyanmalıyız. Bir an evvel şahsi, etnik ve mezhebi ihtiraslardan kurtulmalı, bölgesel taassuplardan arınıp kendimize gelmeliyiz.

İnancımız açısından, tek bir masum insanın kanının dökülmesine sebep olacak hiçbir strateji, hiçbir gerekçe kabul edilemez. İster Arap ister Acem, ister Sünni ister Şii olalım bizler, tek bir Müslüman'ın bile felaketi üzerine asla gelecek inşa edemeyiz, etmemeliyiz.

Müslümanlar tıpkı hacda olduğu gibi bütün ayrılıkları, ihtilafları bir kenara bırakıp aynı amacın etrafında birleşmeli, aynı hedefe kilitlenmelidir. Bu hedef İslam Birliği'dir. Birlikte rahmet, ayrılıkta ise azap vardır.

Müslüman ülkeler olarak gücümüzü birbirimizi yok etmek için değil, birbirimize destek olmak için kullanmalıyız.

Unutmayalım ki ihtilaflarımızı ve farklılıklarımızı gündeme getirerek değil, ittifaklarımızı güçlendirerek bu gidişi engelleyebiliriz.

İslam coğrafyasının kurtuluşunu gerçekten istiyorsak lafa değil icraata ihtiyacımız var. Çünkü ırkçı emperyalizm laftan değil ancak ve ancak güc-ten anlar.

Muhterem Arkadaşlar,

İslam coğrafyasının kurtuluşu için etkinliği olan bir İslam Birliği'ne ihtiyacımız olduğu artık apaçık ortadadır. Bu itibarla bir an evvel:

- İslam Ülkeleri Birleşmiş Milletler Teşkilatı kurulmalı, bu meyanda mevcut İslam İşbirliği Teşkilatı bu yapıya dönüştürülebilir.

- İslam Ülkeleri Ekonomik İşbirliği Teşkilatı kurulmalı, bu minvalde D-8 bütün İslam ülkelerini kapsayacak şekilde genişletilebilir.

- İslam Ülkeleri Ortak Bir Para Birimi oluşturulmalı.

- İslam Ülkeleri Savunma İşbirliği Teşkilatı kurulmalı.

- İslam Ülkeleri Bilim ve Kültür İşbirliği Teşkilatı kurulmalı.

Elbette bunlar, yeni oluşumlarla da desteklenebilir.

Theodor Herzl, Büyük İsrail hayallerini hiç de olumlu gözükmeyen şartlarda ortaya atmış ve Birinci Siyonist Kongresi'ni bu maksatla toplamıştı. İsrail'in kurulması bu hayalin en önemli adımı idi. Şimdi Büyük İsrail'in hayata geçirilmesi için çabalar sarf ediliyor. Bu çabalar ise İslam coğrafyasında kan, zulüm ve gözyaşına sebep oluyor.

Biz biliyoruz ki idealler ancak büyük fedakârlıklarla gerçekleşebilir. İnançla ve azimle çalışırsak çok kısa süre içinde bu adımları -Allah'ın izniyle- atabileceğimize inanıyorum.

İnşallah, bu toplantılar bu çalışmaların biran evvel yapılmasına vesile olur.

Bu duygu ve düşüncelerle 26. Uluslararası Müslüman Topluluklar Kongresi'nin başta İslam âlemi ve bütün insanlık için hayırlı sonuçlara vesile olmasını diliyor, hepinizi Allah'a emanet ediyorum.

İSLAMİ UYANIŞ KURULTAYI

21 Kasım 2017

Tahran - İran

Es-selamu Aleyküm

Kıymetli Misafirler,

İslam Ülkelerinin Değerli Temsilcileri,

Hepinizi hürmet ve muhabbetle selamlıyorum.

Bu önemli buluşmanın ismiyle müsemma bir şekilde İslam dünyasının gerçek manada uyanışına vesile olmasını diliyor, organize kuruluşun genel sekreteri olarak Sayın Velayeti'ye de ev sahipliğinden dolayı teşekkür ediyorum.

İslami Uyanış Kurultayı'nın bu yılki konu başlıklarının her biri elbette birbirinden önemli ancak iki başlık üzerinde gerçekten çok daha hassasiyetle durulması gerektiğine inanıyorum. Bunlardan birisi, "İslam dünyasının karşı karşıya bulunduğu sıkıntıların etkenleri?" Diğeri ise, "İslam dünyasının insicamı için gerekli strateji ve çözümler?" Ben de

önemine binaen, konuşmamı ağırlıklı olarak bu iki ana başlık üzerinde şekillendirmeye çalışacağım.

Bizler Elhamdülillah Müslümanız. Böyle bir imana sahip olduğumuz için ne kadar şükretsek azdır. Dünyada barışın da, huzurun da ancak inancımızın temel ilkelerine sahip çıkılarak sağlanacağına inanıyoruz. Bu münasebetle stratejimizi belirlerken her şeyden önce dünyanın mevcut halinin röntgenini çekmek, tahlilini yapmak durumundayız.

Yapılan araştırmalara göre tüm dünyada terör olayları son beş yılda üç kat artmış bulunuyor. BM'ye kayıtlı 193 ülkenin 183'ünde ya bir terör saldırısı ya bir iç çatışma ya bir sınır ihtilafı ya da uluslararası bir anlaşmazlık var. 65 milyon insan, kaos ve çatışma ortamı yüzünden mülteci durumunda. 1,8 milyar insan, içecek sağlıklı sudan ve ilaçtan mahrum. Her yıl 2 milyondan fazla insan, salgın hastalıklar yüzünden hayatını kaybediyor.

Sadece bu verilerin bile mevcut dünya düzeninin artık sürdürülemez olduğunu açıkça ortaya koyduğu kanaatindeyim. Çünkü ülkeleri sadece petrol havzaları olarak gören, sınırları hakka/hukuka göre değil enerji güzergâhlarına göre çizen bir düzenin insanlığa gözyaşı ve felaketten başka bir

şey getirmeyeceği açıktır. Bu müstekbirler, emellerine ulaşabilmek için vahşeti bir politika olarak benimsemekte ve bundan beslemekten de tereddüt etmemektedirler.

Bu kapsamda dünyada son 120 yıldır oynanan oyunu, özellikle de yüzüncü yılını idrak ettiğimizi Balfour Deklarasyonu'nu ve doğurduğu korkunç tabloyu göz önünde bulundurmak mecburiyetindeyiz. Bunun neticesinde 70 yıl önce kurulan İsrail, bölgemizin çıbanbaşı olmuş ve sadece Filistin'i değil, bütün bölgeyi kan ve gözyaşına gark etmiştir.

Şimdi de İsrail; ABD, AB ve Siyonist lobilerle beraber Arz-ı Mev'ud'a yerleşmek için bölgemizde tarihte şahit olmadığımız hile ve entrikalara tevessül etmektedir. Bölgemizdeki kan ve gözyaşının, mezhep ve kavmiyet taassubu ile tezahür eden kaosun temelinde bu sinsi planlar yatmaktadır. İslam ülkeleri olarak bizler, strateji belirleyici olmaktan uzak, estirilen rüzgârın önünde savrulan yaprak gibiyiz. Her şeyden önce, bu gerçeği görmek ve uyanmak mecburiyetindeyiz.

Peki, böyle bir tabloda, insanlığa umut olması gereken biz Müslümanlar ne durumdayız?

Ne yazık ki imamesi kopmuş bir tespih gibi darmadağınımız. Başımızı nereye çevirsek kesif bir

duman görüyor, kulağımızı nereye kabartsak acı bir feryat duyuyoruz. Kucaklaşacağımıza kutuplaşıyor, refik olacağımıza rakip oluyoruz. Çok daha vahimi, düşmanın ellerimize tutuşturduğu silahlarla tekbir getirerek birbirimizi öldürüyoruz. Maalesef İslam dünyasının içine düştüğü bu hazin durum, dünyayı kendi menfaatleri doğrultusunda şekillendirmeye çalışanların ekmeğine yağ sürmektedir.

Bugün yaşadığımız problemin temelinde ırkçı emperyalizmin sahip olduğu güçten çok, İslam ülkelerinin içine düştüğü dağınıklık ve acziyet yatmaktadır. Bu acziyet ve dağınıklık yüzünden maalesef birçok İslam ülkesi, Batı âleminin ya sömürgesi (benzin istasyonu gibi) ya da sınır karakolu haline gelmiş bulunmaktadır. Oysa İslam ülkeleri olarak her türlü nimete ve imkâna sahibiz. Bilmeliyiz ki Müslümanlar ancak imkânlarını birleştirdikleri takdirde muazzam bir güç oluştururlar ve insanlığa yön verirler.

Bugün zorlu bir süreçten ve ağır bir imtihandan geçmekteyiz. Bizi birbirimize düşürmek, gücümüzü zayıflatmak, kardeşi kardeşe kırdırmak isteyen güçler var. Zaten bölünmüş bir coğrafyayı daha da küçük lokmalar haline getirmek isteyenler var. İslam coğrafyası, Kürt-Türk, Şii-Sünni, Arap-Acem

gibi her türlü etnik ve mezhebi farklılıklar ile tahrik edilerek birbirine düşürülmeye çalışılmaktadır. Bizi bu tehlikeli oyundan koruyacak olan formül ise bellidir. Ölçümüz, Efendimiz Aleyhisselam'ın ölçüsüdür:

“Arap'ın Acem'e, Acem'in de Arap'a üstünlüğü olmadığı gibi; kırmızının siyaha, siyahın da kırmızıya üstünlüğü yoktur. Üstünlük ancak takvadır.”

Bizler işte bu toplantılarda, üstünlüğün ayrılıkla değil, beraberlikle oluşacağını göstermek zorundayız. Üstünlüğün düşmanlıkla değil, kardeşlikle sağlanacağını göstermek zorundayız. Üstünlüğün kutuplaşma ile değil, kucaklaşma ile mümkün olabileceğini göstermek zorundayız.

İran ile Türkiye arasında kökleri yüzlerce yıla dayanan bir tarih birlikteliği var. Bölgemizde yaşanan bütün karmaşa ve kaosa rağmen Türkiye-İran sınırı son dört yüz yıldır değişmemiş, her iki ülke açısından da en güvenli sınırlardan birisi olmuştur. Yani bizler, bölgemizde yaşanan her türlü meseleyi çözebilecek, her türlü sorunun üstesinden gelebilecek tarihi bir birikim ve tecrübeye sahibiz.

Bunun en yakın iki örneği Astana Görüşmeleri ve Kuzey Irak'ta yaşanan gelişmelerdir. Astana Görüşmeleri Suriye Sorunu'nun silah ve çatışma ile

değil, diyalog ve müzakere ile çözülebileceğini göstermesi açısından umut verici olmuştur. Aynı şekilde Kuzey Irak Referandumu konusunda Türkiye, İran ve Irak hükümetlerinin ortaya koyduğu kararlı duruş bölgede oynanmak istenen planları bozmuştur. Bu minvalde bölgemizde çıkabilecek her probleme birlikte çözümler bulmalı, dış müdahalelere fırsat vermemeliyiz.

Coğrafya bir bakıma kaderdir. Aynı coğrafyada yaşayanların geleceği de ortak olacaktır. Bundan önce olduğu gibi bundan sonra da bu topraklarda birlikte var olacağız. Bütün vahametine rağmen krizler geçicidir. Dolayısıyla her kriz aynı zamanda kendi içinde bir fırsat barındırır. Yaşadığımız krizlerden ders çıkarmalı ve huzur dolu bir geleceğin temellerini birlikte atmalıyız. Bu temel ne kadar sağlam olursa coğrafyamızın da, insanlığın da geleceği o kadar aydınlık olacaktır.

Kanaatime göre yapmamız gerekenler ana başlıkları itibarı ile şunlardır:

1. Oyuna Gelmemeliyiz

Batılı ülkelerin kendi içlerinde bütünleşmeyi savunurken İslam coğrafyasındaki etnik ve mezhebi ayrılıkları tahrik etmeleri sömürü niyetinin bir sonucudur. Bu oyunlara gelmemeli, alet de olmamalıyız.

2. İttifaklarımızı Güçlendirmeliyiz

Her türlü şahsi, ırki veya mezhebi ihtirasları bir kenara bırakmalıyız. İhtilaflarımızı, farklılıklarımızı kaşımak yerine ittifaklarımızı güçlendirmeliyiz.

3. Kaynaklarımızı Doğru Kullanmalıyız

İslam ülkeleri olarak dünyanın en zengin doğal kaynaklarına sahibiz. Bu kaynakları ülkelerimizin sanayileşmesine, teknolojik ilerlemesine tahsis etmeli, müşterek yatırımları desteklemeliyiz.

4. Ar-Ge'ye Önem Vermeliyiz

Eğitim ve AR-GE çalışmalarına önem vermeli, ülkelerimizi ham madde deposu olmaktan kurtarıp teknoloji ve katma değer üreten ülkeler haline getirmeliyiz. İçinde yaşadığımız çağda AR-GE çalışmalarında işbirliği ve koordinasyon çok büyük önem taşımaktadır. Geleceğimizin bu işbirliği üzerine inşa edebileceğimizi hatırımızdan çıkarmamalıyız.

5. Güçlü Müesseseler Oluşturmalıyız

Ekonomik, teknolojik, siyasi, askeri vb. alanlarda ortak paydalar oluşturmalı ve birlikteliği kalıcı hale getirmek için güçlü müesseseler kurmalıyız. Sahip olduğumuz imkânları birbirimizi ezmek, yok etmek için değil, birbirimize destek olmak için kullanmalıyız.

6. Çatışmayı Değil, Müzakereyi Esas Almalıyız

İster Türk ister Kürt, ister Sünni ister Şii olsun bir Müslümanın felaketi üzerine başka bir Müslüman asla mutluluk inşa edemez, etmemelidir. Sorunlarımızı şiddet ve öfke ile değil, sağduyu ve diyalog ile çözmeliyiz.

7. Hakları Teminat Altına Almalıyız

Haklar pazarlık konusu yapılamaz. Bu coğrafya üzerinde yaşayan herkesin her türlü insani, kültürel ve sosyal haklarını kabul etmeli ve bunları teminat altına almalıyız.

8. Uzun Vadeli Stratejiler Üretmeliyiz

Coğrafyamızın tarihi ve sosyal gerçekleri ile uyumlu plan, proje ve stratejiler üretmeliyiz. Kurtuluşu Batı'ya yönelmekte değil, kendi tarihimize, inancımıza, değerlerimize sarılmakta aramalıyız.

9. Nihai Hedef İslam Birliği Olmalıdır

Tıpkı hacda olduğu gibi aynı amacın etrafında birleşmeli, aynı hedefe kilitlenmeliyiz. Şüphesiz ki bu hedef İslam Birliği olmalıdır.

10. Gençlik En Kıymetli Hazinesidir

İdeallerimize sahip çıkacak ve onu geleceğe taşıyacak bir gençlik yetiştirmeliyiz. Büyük idealler

sabır ve sebat gerektirir. Bu ideallerimizi geleceğe taşıyacak ilim ve yüksek ahlak sahibi nesillere ihtiyacımız var. İşte bunu da ancak bu ideallere sahip gençler yetiştirerek sağlayabiliriz. Eğitim sistemimiz bütünü ile bu hedefe odaklanmalıdır.

Bu duygu ve düşüncelerle İslami Uyanış Kurultayı'nın bütün insanlık için hayırlı sonuçlara vesile olmasını diliyorum.

Şüphesiz ki güç ve kudret sahibi yalnız Cenab-ı Allah'tır.

Allah yar ve yardımcımız olsun.

**KUDÜS İSLAM'INDIR
MİTINGİ**

10 Aralık 2017

Yenikapı - İstanbul

Kudüs sevdalıları selam olsun sizlere,

Selahaddin'i Eyyubi'nin torunları selam olsun sizlere,

600 yıl dünyaya adaletle hükmetmiş ecdadın çocukları selam olsun sizlere,

Gemileri karadan yürütenlerin, atını denize sürenlerin torunları selam olsun sizlere,

Herkes, "Amerika ne der." diye endişelenirken Meclis kürsüsünden, "Bana ne Amerika'dan! Bana ne Amerika'dan!" diyerek tek başına bütün dünyaya meydan okuyan Necmettin Erbakan'ın talebeleri selam olsun sizlere.

Bu meydandaki coşkudan, bu meydandaki kararlılıktan aldığım cesaretle söylüyorum:

Ey Zalimler, Ey Siyonistler!

Kudüs ezelden ebede İslam şehridir ve sonsuza kadar da öyle kalacaktır. Bunu herkes böyle bilsin.

Muhterem Kardeşlerim,

Elbette bu miting organizasyonunu çok kısa bir sürede gerçekleştiren Saadet Partimizin İstanbul İl Teşkilatına teşekkür etmeyi de bir vazife olarak görüyorum. Onlar bu hazırlıkları yaptılar, görüşü ne olursa olsun herkesi davet ettiler, sizler de bu davete icabet edip geldiniz. Hoş geldiniz, sefalar getirdiniz. Filistinli kardeşlerimize yalnız olmadıklarının mesajını verdiniz.

Sevgili Kardeşlerim,

Bugün Kudüs sadece bir şehir, sadece bir mekân, sadece mukaddes bir belde değil, bir davadır, bir sevdadır. Zulme karşı direnişin simgesidir. İlk kible, ilk istikamettir. Zulümden adalete, karanlıktan aydınlığa yürüyüşün adıdır.

Bugün Mekke'den sonra yeryüzünün en eski şehri olan Kudüs için buradayız. Mescid-i Haram'dan sonra yeryüzünün en eski mabedi Mescid-i Aksa için buradayız. Elbette sadece Kudüs için, Mescid-i Aksa için değil, Gazze için Batı Şeria için Ramallah için, hepsinden önemlisi başkenti Kudüs olan özgür Filistin için buradayız.

Ve bugün İstanbul'da, bu muhteşem meydana, yeryüzünün tüm mazlumları için küresel intifadanın meşalesini yakıyoruz.

Kıymetli Kardeşlerim,

İşgal altındaki Kudüs bugün Müslümanların en çetin imtihanıdır. Kudüs, Müslümanların yer-yüzünde olup bitenler karşısında nerede durduğunun, kimlerle olduğunun ve neye hizmet ettiğinin en önemli göstergesidir.

Mescid-i Aksa'nın işgal altında olması sadece Filistinlilerin meselesi değildir. Kudüs'ün işgal altına olması Araplarla İsrail arasında bir mesele de değildir. Mescid-i Aksa da, Kudüs de, Filistin toprakları da İslam âleminin ve tüm ümmetin meselesidir.

“Elhamdülillah, ben Müslümanım.” diyen bir insanın yüreği mutlaka Mescid-i Aksa için, Kudüs için, Filistin için atmalıdır. Bu inancımızın bir gereğidir.

Kıymetli Kardeşlerim,

Hakkı üstün tutan anlayış hâkim olduğu sürece hangi ırka hangi inanca mensup olurlarsa olsun insanlar Kudüs'te bir arada huzur içinde mesut bir şekilde yaşadılar. O dönemlerde bütün insanların temel insan hakları teminat altındaydı. Filistin'de adalet vardı. Refah ve huzur vardı. Yahudi'siyle, Hristiyan'ıyla, Müslüman'ıyla Kudüs'te barış ve hoşgörü hâkimdi.

Ama ne zamanki Kudüs haçlı zihniyetlilerin eline geçti huzurun yerini kargaşa, kardeşliğin yerini düşmanlık, adaletin yerini zulüm, hoşgörünün yerini baskı ve dayatma aldı.

Sevgili Kardeşlerim,

Hakkı üstün tutan anlayış ile kuvveti üstün tutan anlayış arasındaki farkı anlamak için Haçlı Seferleri'nin öncüsü Kral Richard ile Kudüs fatihi Selahaddin Eyyubi arasındaki farkı anlamak yeterli olacaktır.

Kral Richard'ın öncülüğünde Avrupa'nın her yerinden toplanarak gelen Haçlı orduları 1099'da Kudüs'ü işgal etmişti. Tarihin en kanlı zulümlerinden birini gerçekleştirdiler. Haçlılar Kudüs'e girdiklerinde tarihçilerin kayıtlarına göre 100 binin üzerinde Müslüman katledildi. Öyle ki bir rivayete göre Kudüs'ün sokaklarında akan insan kanı atların üzengilerine kadar yükseldi. Bu işgal tam 89 yıl sürdü.

Peki, Selahaddin Eyyubi ne yaptı?

Selahaddin Eyyubi'nin yüzü, hayatı boyunca hiç gülmedi. Ta ki Kudüs'ü fethedene kadar. 89 sene sonra Selahaddin Eyyubi, Kudüs'e girdiğinde, "Siz 100 bin Müslüman'ı katletmişsiniz şimdi ben

de 200 bin Hristiyan'ı katledeceğim.” demedi. Kudüs’e, Efendimiz Aleyhisselam’ın Mekke’ye girdiği gibi girdi. Fatih Sultan Mehmed’in Bizans’a girdiği gibi girdi.

“Ben Müslümanım. Sizin yaptığınızı yapamam. Ne dinim ne inancım ne vicdanım ne ahlakım ne imanım buna izin vermez.” dedi.

Kudüs’te yaşayan hiç kimseye en ufak bir zarar vermedi. Herkesin insan hakkını teminat altına aldı. Kudüs’te, Filistin’de yeniden adil düzeni inşa etti.

Kıymetli Kardeşlerim,

Kudüs Sevdalıları,

Unutmayalım ki biz şanlı bir tarihin varisi, asil bir ecdadın evlatlarıyız. Bizim ecdadımız 600 yıl boyunca dünyayı adaletle yönetti. Kudüs, Osmanlı hâkimiyeti altında iken kimsenin burnu bile kanamadı. Hristiyan’ı, Müslüman’ı, Yahudi’si huzur içinde birlikte yaşadı.

Ne zaman Osmanlı gücünü kaybetti, bölge emperyalist ülkelerin oyun alanı haline geldi. O günden bu yana da maalesef kan ve gözyaşı eksik olmadı. Çünkü tevhide ve adalete inananlar Kudüs’ü

barış yurdu haline getirmişlerdir. Kuvveti üstün tutan zalim ve despotlar ise bu kutsal şehri savaş ve çatışma diyarına dönüştürmüşlerdir.

Şimdi aynı despot ve zorba zihniyet Büyük İsrail'i kurmak için her türlü savaş, tecavüz, terör ve karışıklığı meşru görüyor. Bugün Filistin'de, Kudüs'te ve İslam coğrafyasında yaşananlar bu zorbalığın sonucudur.

Muhterem Kardeşlerim,

Bilmeliyiz ki gece gündüz ağlamanın biz Müslümanlara hiçbir faydası yoktur. Bugün kendi kendimize sormamız gereken sorular şunlardır:

İrkçı emperyalizm adım adım hedefine yürürken biz ne yapıyoruz?

Siyonistler, Kudüs'ü başkent ilan ederken biz ne yapıyoruz?

Gazze'ye fosfor bombaları yağarken biz ne yapıyoruz?

İsrail askerleri Mescid-i Aksa'yı işgal ederken biz ne yapıyoruz?

Dünya jandarmalığına soyunan ABD, Kudüs'ü İsrail'in başşehri olarak tanırken biz ne yapıyoruz?

Bu zulüm dünyasını yıkıp yerine adil bir dünyayı kurmak için mi çalışıyoruz yoksa ırkçı emperyalizmin oyunlarına figüranlık yapıp birbirimizi mi boğazlıyoruz?

Kıymetli Kardeşlerim,

Bilmeliyiz ki ABD Başkanı Trump'ın Kudüs'ü İsrail'in başkenti ilanı, kendi kararı değil üzerimizde oynanan 120 yıllık planın bir parçasıdır. Kudüs bugün öncülüğünü Siyonizm'in yaptığı küresel bir kuşatma ile karşı karşıyadır.

Bu küresel kuşatmaya karşı ancak küresel bir direnişle, küresel bir intifada ile karşılık verebiliriz. İhtilaflarımızı, farklılıklarımızı kaşıyarak değil ittifaklarımızı güçlendirerek bu kötü gidişi engelleyebiliriz. Bu yüzden zaman süslü laflar söyleme zamanı değil. Kudüs'ün kurtuluşunu gerçekten istiyorsak süslü laflara değil, güçlü icraatlara ihtiyacımız var. Çünkü hep söylediğimiz gibi ırkçı emperyalizm laftan değil ancak ve ancak güçten anlar.

Sevgili Kardeşlerim,

İslam İşbirliği Teşkilatı bundan 48 yıl önce Mescid-i Aksa'yı korumak için kurulmuştu. Şu anda da Türkiye, İslam İşbirliği Teşkilatının dönem başkanı. Elbette Sayın Cumhurbaşkanı'nın

Kudüs konusundaki açıklamalarını önemli buluyoruz ama yeterli görmüyoruz. Önümüzdeki hafta yapılacak zirveden bildiri değil, yaptırım içeren somut kararlar bekliyoruz.

İslam âleminin şu anda kararlı ve onurlu bir duruşa ihtiyacı var. 1974 yılında Erbakan'ın kararlı tutumu Kıbrıs Barış Harekâtı'nda zafer getirdi.

Arkasından gelen ABD ambargosu bizim kendi ayaklarımız üzerinde durmamıza vesile oldu. Bütün ABD ve NATO üsleri kapatıldı. Türkiye'nin bu dik duruşu bize itibar kazandırdı.

Şimdi aynı duruşa ihtiyacımız var. Milletimiz, bugün bu meydanda Kudüs konusundaki kararlılığını ortaya koymuştur. Şimdi görev sırası siyasi iradededir.

İslam İşbirliği Teşkilatı liderleri ümmetin iradesine cevap vererek somut adımlar atmalıdır.

Kıymetli Kardeşlerim,

Kısa vadede:

1. Bütün İslam ülkeleri Kudüs'ü Filistin'in başkenti olarak tanıdığını ilan etmelidir.

2. İslam ülkeleri resmi veya gayri resmi İsrail ile bütün askeri, siyasi, ekonomik ve diplomatik ilişkilerini kestiğini açıklamalıdır.

3. Tüm bölge ülkeleri hava sahalarını İsrail'e ait tüm uçuşlara kapatmalıdır.

4. Müslümanlar bütün İsrail ve ABD ürünlerini boykot etmelidir.

Uzun vadede ise;

5. İslam ülkeleri savunma teşkilatı bir an önce kurulmalıdır.

6. İslam Birleşmiş Milletleri kurulmalı veya İslam İşbirliği Teşkilatı bu mahiyette yeniden yapılandırılmalıdır.

7. İslam ülkeleri arasında ekonomik ve ticari işbirliği artırılmalı, ortak para birimine geçilmelidir.

Bizler bu oldubittiği asla kabul etmeyeceğiz.

Tıpkı Moğol istilalarında olduğu gibi, tıpkı Haçlı seferlerinde olduğu gibi bu sinsî ve tehlikeli girişimi de er ya da geç tarihin çöplüğüne atacağız.

Muhterem Kardeşlerim,

Bizim inancımızda karamsarlığa yer yok. Yeise yer yok. Karanlığın en kesif olduğu an, şafağın en yakın olduğu andır. İşte bugün Yenikapı da ortaya koyduğunuz bu asil duruş şafağın söküşünün habercisidir.

Sözlerimi Efendimiz Aleyhisselam'ın bir Hadis-i Şerifi ile toparlıyorum.

Efendimiz Aleyhisselam buyuruyor ki:

“Bir kötülük, bir zulüm görürseniz onu elinizle düzeltin. Elinizle düzeltemiyorsanız dilinizle düzeltin. Dilinizle de düzeltemiyorsanız kalbinizle buğzedin.”

Sizler bugün burada en gür sesinizle zulme karşı çıktınız. Zalimlere meydan okudunuz. Hiç şüpheniz olmasın -inşallah- bu zulmü elimizle durduracağımız günlerde yakındır.

Başkenti Kudüs olan bağımsız bir Filistin Devleti er ya da geç mutlaka kurulacaktır.

Bu dua ve temenni ile katılımınızdan dolayı hepinize yürekten teşekkür ediyorum. Allah'a emanet olun.

Zafer inananlarındır ve zafer yakındır.

ORTADOĞU SEMPOZYUMU

15 Aralık 2017

Hilton Bomonti - İstanbul

Değerli Genel Başkanlar,

Değerli Protokol,

Hanımefendiler, Beyefendiler,

Hepinizi hürmetle selamlıyorum.

Sözlerimin hemen başında, Türkiye Sosyal Ekonomik Siyasal Araştırmalar Vakfı (TÜSES) ve Şişli Belediyesinin ortaklaşa düzenlediği bu konferansın ülkemiz ve bölgemiz için hayırlara vesile olmasını diliyorum.

Bu konferansla ilgili davetiye elime ulaştığında başlık özellikle dikkatimi çekti.

“Birlikte Yaşamanın ve Barışın İmkânlarını Aramak”

Birlikte yaşamanın ve barışın ilk şartı birlikte olabilmektir. Bir araya gelip konuşabilmek, birbirimizi anlayabilmektir. Çünkü bugün Türkiye’nin en

önemli problemi kutuplaşmadır. Bir araya gelip konuşamamaktır. Oysa hepimiz bu ülkenin insanıyız; dertlerimizi, sıkıntılarımızı birlikte çözeceğiz.

Partilerimiz, düşüncelerimiz, çözüm yollarımız farklı olsa da birbirimizle konuşabildiğimiz ve bir masanın etrafında oturabildiğimiz gün aşamayacağımız engel, çözemeyeceğimiz sorun kalmayacaktır. Biz buna yürekten inanıyoruz ve bugün bunun için buradayız.

Asıl konumuz olan Ortadoğu'ya gelecek olursak maalesef bölge, tarihin en büyük kargaşa ve iç çatışmalarından birisini yaşamaktadır. Adeta küresel güçlerin cirit attığı bir satranç tahtasına dönüşmüştür. Haritalar yeniden çizilmektedir.

Küresel emperyalizmin en önemli hedeflerinden birinin de ülkemiz olduğu açıktır. Böyle bir dönemde Türkiye yeterince zaman kaybetmiştir. Artık boşa harcayacak bir dakikamız bile yoktur.

Deniz bitmiştir. Bir an evvel el ele vererek bu devasa problemlerin çözümüne odaklanmalıyız. Çünkü umut Türkiye'dir. Türkiye, Ortadoğu'daki bu kötü gidişatı değiştirebilecek birikim ve potansiyele sahiptir. Bunun için önce, "Barış, Kardeşlik ve Adalet" üzerine kurulu bir Türkiye'yi inşa etmeliyiz.

Hepimiz biliyoruz ki bugün dünyayı, bazı etkili ülkeler idare etmekte ve şekillendirmektedir. Elbette bu etkili ülkeler bazı stratejiler çerçevesinde hareket etmektedirler. Genel olarak değerlendirdiğimizde etkili ülkelerin stratejilerini şöyle sıralayabiliriz:

- Stratejik bölgeleri kontrol etme
- Açık denizlerde hâkimiyet sağlama
- Stratejik madenlere ve enerji kaynaklarına hâkim olma
- İslam dünyasını yeniden şekillendirme
- İsrail'in Arz-ı Mev'ud emeline destek verme

Bu sebeple Ortadoğu'yu yeniden şekillendirmek isteyenlerin hedeflerini bilmeden, projenin tamamını görmeden gelişmeleri yorumlamanın doğru olmayacağı kanaatindeyiz.

Bunu anlamak için şu tarihi olayları ve kararları mutlaka hatırlamak zorundayız.

1897 - Birinci Siyonist Kongresi

İsviçre Basel'de gerçekleştirilen bu kongre Filistin'de bir Yahudi devletinin ideolojik temelini oluşturdu.

1917 - Balfour Deklarasyonu

İngiltere'nin öncülük ettiği ve daha sonra ABD, Fransa ve İtalya'nın destek verdiği deklarasyon Basel'deki fikri, siyasi zemine taşıdı.

1945 - Yalta Konferansı

Bu konferansta toplanan ABD, İngiltere ve Rusya bugün içinde bulunduğumuz dünyayı şekillendirdi ve dünyayı Atlantik ve Sovyet Bloğu diye ikiye ayırdı.

1948 - İsrail Devleti'nin Kuruluşu

Fikri ve siyasi bir ideoloji, 1948 yılında ete kemiğe büründürülerek somut hale getirildi.

1967 - Kudüs'ün ve Batı Şeria'nın İşgali

İsrail, kararlılığının ve pervasızlığının bir göstergesi olarak ABD'nin Liberty Dinleme Gemisi'ni bile vurmuştur.

1991 - SSCB'nin Çöküşü ve

NATO'nun Yeni Konsepti

Sovyet Bloğu'nun dağılmasıyla birlikte NATO yeni bir konsept belirlemiştir. Yeni konseptte düşman İslam ve Müslümanlardır. Bu husus Margaret Thatcher tarafından açıkça dile getirilmiştir.

2001 - 11 Eylül Hadisesi

Amerika'daki ikiz kule saldırıları bahane edilerek özellikle İslam dünyası ve Müslümanlar için bütün evrensel değerler rafa kaldırılmış, İslam coğrafyası için fiziki işgal süreci başlamıştır. ABD Başkanı Trump'ın son açıklaması da artık son dönemece gelindiğine işaret etmektedir.

Bu yedi tarihi dönemecin yanı sıra şu beş haritayı da mutlaka hatırlamak zorundayız.

1. Sykes-Picot Haritası

İngiltere ve Fransa'nın kendi arasında Ortadoğu için çizdiği haritadır.

2. Sevr Haritası

Osmanlı Devleti yıkılmış ve Anadolu dâhil bütün bir coğrafya emperyalistler tarafından yine sömürgeci bir anlayışla kendi aralarında taksim edilmiştir.

Sömürgeci ülkeler burada yanlış bir hesap yapmış, milletimizin emperyalizme karşı en önemli başkaldırılarından birisi olan İstiklal Savaşı ile bu harita uygulamaya konulamamıştır. Fakat bu vazgeçtikleri anlamına da gelmiyor. Bu haritayı yeniden uygulamaya koymak için fırsat kollamaktadırlar.

3. Lozan Haritası

İstiklal Savaşı ile Sevr'i tarihe gömüp bağımsız Türkiye Cumhuriyeti'ni kurduk. Lozan ile de Misak-ı Milli sınırlarını muhafaza etmeye çalıştık. Fakat mevcut siyasi şartlar sebebiyle Batum, Kerkük, Musul ve Selanik'i buna dâhil edemedik.

4. Büyük Ortadoğu Haritası

ABD Eski Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice'ın 22 ülkenin sınırları değişecek dediği haritadır. Bugün Pentagon'un duvarlarında bu harita yer almaktadır. ABD Silahlı Kuvvetler Dergisi'nin Haziran 2006 baskısında yayınlanan haritada sınırlarının değişmesi öngörülen ülkelerin tamamı İslam ülkesidir ve içinde Türkiye de vardır.

5. Arz-ı Mev'ud Haritası

Asıl hedef bunu gerçekleştirmektir. Bu hedefe ulaşabilmek için İsrail'in ne kadar pervasız davrandığını önceki dört harita açıkça göstermektedir.

İşte bütün bu tarihi süreci ve haritaları bilmeden Ortadoğu'da yaşananları anlamak mümkün değildir. İslam dünyası bu haritalar çerçevesinde 120 yıldır adım adım yürütülen bir projenin hedefindedir. Bu projenin nihai amacı ise Arz-ı Mev'ud toprakları üzerinde Büyük İsrail'i kurmaktır.

Irak'ın işgali ve Suriye iç savaşından Trump'ın Kudüs'ü İsrail'in başkenti ilan etmesine kadar bütün yaşananlar bu amaca hizmet etmek için planlanmıştır.

Aslında Ortadoğu'nun şekillenmesinde en büyük engel olarak Türkiye görülmektedir. Zira Türkiye bölgenin en önemli ülkesidir ve güçlü bir orduya sahiptir. Bu sebeple bütün bu süreçlerde ordumuz hedef alınmıştır. Ordu ile milletin arası açılmaya çalışılmıştır. 28 Şubat başta olmak üzere Ergenekon, Balyoz ve 15 Temmuz süreçleri hep bu gaye için yapılmıştır.

Bütün bunlar gösteriyor ki İsrail'i Arz-ı Mev'ud'u içine alacak şekilde genişletmek için her türlü terör, anarşi ve işgal meşru görülmektedir.

Önceleri fiili işgal olarak yürütülen savaşlar, şimdi vekâlet savaşlarına dönüşmüş durumdadır. Bugün İslam coğrafyasının yeniden şekillendirilmesi için;

- Etnik çatışmalar
- Mezhep çatışmaları
- İslam dininde reforma gidilmesi
- İslamofobi

- Radikal akımların desteklenmesi en önemli amaçlardır.

Şu gerçeğin de bilinmesi lazım. Müslümanların Batı ile değil, Batı'nın Müslümanlar ile kavgası var. Batı'nın Müslümanlar ile hesabı var. Mesela, Türkiye'nin Avrupa Birliği müzakereleri ile İsrail'in su ihtiyacının ne alakası olabilir? Ama var. Avrupa Birliği, yapılan müzakerelerde Türkiye'nin önüne İsrail'in su ihtiyacını koyuyor.

Özetle diyor ki, “Fırat ve Dicle nehirleri ile bunların üzerlerindeki tesisler İsrail ve komşu ülkelerinin su ihtiyacının karşılanabilmesi için uluslararası bir konsorsiyumun yönetimine devri gündeme gelecektir.”

Bunun için AB Komisyonunun 6 Ekim 2004 tarihli değerlendirme çalışmasına bakabilirsiniz. Yine 10-11 Aralık 2009'da gerçekleştirilen AB Zirvesi'ndeki “Çevre” faslında müzakerelere bakabilirsiniz.

Suriyeli mülteciler gelmesin, diye sınırlarını dikenli tellerle örecektik kadar kendi değerleriyle gelişen Avrupa, ne hikmetse İsrail söz konusu olduğunda birden hassaslaşıyor. Bizim Fırat'ın, Dicle'nin sularını kendine dert ediniyor.

Bütün bu gelişmeler göstermektedir ki bugün bütün Ortadoğu küresel bir kuşatma ile karşı karşıyadır.

Üzülerek ifade edelim ki bizim üzerimizde bu oyunlar oynanırken bizler de büyük yanlışlar içindeyiz. Hırslarımız gözlerimizi kör etmiş durumda. Tembellik ve atalet neredeyse toplumlarımızın karakteri olmuş. Büyük oyunu görüp onunla mücadele edeceğimize, küçük hesaplarla büyük oyunun küçük figüranları oluyoruz. Oysa bu küresel kuşatmaya karşı ancak küresel bir direnişle karşılık verebiliriz.

Hiçbir gerekçe, hiçbir strateji masum bir insanın tek bir damla kanından daha önemli değildir. Bir an evvel şahsi, ırki, etnik veya bölgesel ihtiraslardan kurtulup kendimize gelmeliyiz.

İster solcu ister sağcı, ister Alevi ister Sünni, ister Arap ister Acem olsun hiç kimse bir başkasının felaketi üzerine mutluluk inşa edemez. İhtilaflarımızı, farklılıklarımızı kaşıyarak değil, ittifaklarımızı güçlendirerek bu kötü gidişi engelleyebiliriz.

Eğer güçlü bir ekonominiz, güçlü bir sanayiniz, güçlü bir teknolojiniz, güçlü bir ordunuz yoksa ve silahlarınızı kendiniz üretmiyorsanız caydırıcı olamazsınız. Bugün ne yazık ki bölgenin en önemli ülkesi olan Türkiye bile en güçlü olması gereken alanların tamamında ciddi bir çıkmazın içindedir. Ekonomi, sanayi, teknoloji, tarım, eğitim ve

aklımıza gelebilecek her alanda durumumuz ortada. Hangi alana elimizi atsak görüyoruz ki büyük bir sıkıntının içindeyiz.

Eğer bugün üzerimizde oynanan oyunları bozmak istiyorsak haklı olmamız yetmiyor. Aynı zamanda sözüne itibar edilen güçlü ülke ve ülkeler olmak zorundayız. İşbirliklerimizi geliştirmeli ve her alanda önemli atılımlar yapmak zorundayız.

Kudüs gibi önemli bir meselede bile yeterince güçlü şekilde bir araya gelmeyi beceremiyoruz. Kararlı ve caydırıcı adımlar atamıyor, tavırlar ortaya koyamıyoruz.

Elbette bu meseleler böyle kısa bir sürede konuşulabilecek konular değil. Ama sözlerimi toplamak zorundayım.

Bizim mücadelemiz dini, inancı, mezhebi, etnik kökeni ne olursa olsun bütün mazlumlar içindir. Toprakları işgal edilen, hakları gasp edilen, emekleri sömürülen bütün insanlık içindir.

Biz Saadet Partisi olarak dünyada barışının, bölge barışının tesisine bağlı olduğuna inanıyoruz. Bölgede barışın tesisi ise uluslararası adaletin kâmil manada sağlanması ile mümkündür.

Biz, AB/ABD dâhil bütün dünya ile barışçıl münasebetler kurmaktan yanayız. Onlarla bütünleşmek başka, dostane ilişki kurmak başka!

Yine Saadet Partisi olarak biz, dünyada barışın bazı temel ilkeler çerçevesinde sağlanacağına inanıyoruz. Bu sebeple D-8'in 6 umdesini hem ülkele-
rin iç barışı hem de dünya barışı için elzem görüyoruz.

Bu 6 umdeler şunlardır:

- Savaş değil, barış
- Çatışma değil, diyalog
- Çifte standart değil, adalet
- Üstünlük değil, eşitlik
- Sömürü değil, hakça paylaşım
- Baskı ve zulüm değil, gerçek manada demokrasi ve insan hakları

İki gün sürecek olan bu sempozyumun böyle bir dünyaya vesile olmasını diliyorum, saygılar sunuyorum.

KEŞMİR DAYANIŞMA GÜNÜ

5 Şubat 2018
Ataköşk - Ankara

ESAM Genel Başkanı, değerli büyüğüm Sayın
Recai Kutan,

Sayın Dışişleri Bakan Yardımcısı,

Sayın Büyükelçi ve Milletvekilleri,

Kıymetli Misafirler,

Hanımfendiler, Beyefendiler,

Hepinizi hürmet ve muhabbetle selamlıyor,
teşriflerinizden dolayı teşekkür ediyorum.

Bu buluşmamızın Keşmir başta olmak üzere iş-
gal altındaki bütün İslam topraklarının kurtulu-
şuna ve bütün insanlığın saadetine vesile olmasını
diliyorum.

Anadolu’da bir söz vardır, “Türk’ün Türk’ten
başka dostu yoktur.” diye. Ben, bu sözü şu şekilde
düzeltmek istiyorum, “Hayır, Türk’ün Türk’ten
başka dostu vardır ve en büyük dostu da Pakistan
halkıdır.”

Gerçekten Pakistan ile Türkiye arasında herkesi kışkandıracak derin bir kardeşlik bağı vardır. Bu dostluk Gaznelilere, Piri Reis'e, Kanuni Sultan Süleyman'a, Sultan Abdülhamit Han'a kadar uzanır. Ne zaman birinin başı sıkışsa yardımına ilk koşan diğeri olur.

Kurtuluş Savaşı'nda ilk yardıma koşan, parmağındaki alyansı bozduran Pakistanlı kadınlar olmuştur.

Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti ilan edildiğinde tereddütsüz ilk tanıyan ülke Pakistan olmuştur.

Necmettin Erbakan, D-8'leri kurma kararı verdiğinde yine tereddütsüz "evet" diyen ülkelerden birisi Pakistan Hükümeti olmuştur.

Depremde, selde, her türlü doğal felakette birbirinin yardımına en hızlı koşan iki ülke varsa bunlar Türkiye ile Pakistan'dır.

Sözlerimin hemen başında şunu net bir şekilde bir kez daha ifade etmek istiyorum. Türkiye, her zaman Keşmir'in mazlum halkının yanında olmuştur.

Pakistanlı kardeşlerimizin hiçbir endişesi olmasın ki, Türkiye bu güne kadar olduğu gibi bundan sonra da Keşmir'in ve Keşmirlilerin yanında

olacaktır. Çünkü Keşmir Müslümanların ikinci Filistin’idir.

Keşmir, Gazze, Arakan, İşgal altındaki bütün İslam toprakları özgürlüğüne kavuşana, huzur ve barış sağlanana kadar bu mücadele devam edecektir.

Uluslararası raporlara göre sadece 2017 yılında Keşmir’de 451 Müslüman şehit edilmiştir. Bunların 14’ü çocuk, 20’si de kadındır. İşgal sürecinin tümüne baktığımızda maalesef tablo daha da trajik hale gelmektedir.

Rakamlarda kısmi bazı farklılıklar olsa da işgal sürecinde Keşmir’de hayatını kaybeden Müslüman sayısı 90 binin üzerindedir.

138 bin kişi tutuklanmış, bunlardan 7 binden fazlası tutukluluk sırasında hayatını kaybetmiştir.

Yetim kalan çocuk sayısı 100 binin üzerindedir.

10 binin üzerinde masum sivil tecavüze uğramıştır. Yaşadıkları baskı, şiddet, taciz, tecavüz ve katliam nedeniyle maalesef binlerce Keşmirli evini, yurdunu terk etmek zorunda kalmıştır.

Peki soruyorum? Bu tablo karşısında nerede insan hakları örgütleri? Nerede evrensel değerler? Nerede hak? Nerede hukuk? Nerede Batılı sivil toplum kuruluşları?

Çok net söylüyorum; Keşmir, Hindistan ile Pakistan arasında sıradan bir anlaşmazlık meselesi değil, bütün insanlık için bir turnusol kâğıdıdır.

Her fırsatta insan haklarından dem vuran ama Keşmir söz konusu olunca gözleri kör, kulakları sağır, kalpleri taş kesilenler tarih önünde de, insanlık vicdanında da kaybedenler olacaktır.

Bu noktada şu hususa dikkatlerinizi çekmek istiyorum. Keşmir, 1948 yılından beri BM'lerin gündemindedir. BM, Keşmir halkının kendi geleceğine kendisinin karar vermesinin prensip olarak benimsemiştir. Bu prensip defalarca BM'lerin gündemine gelmiş ve bir değişikliğe de gidilmemiştir. Buna rağmen uygulanmaya bir türlü gidilmemektedir.

Bugün yaşadıklarımızı anlamak için elbette Keşmir'in neden bu kadar önemli olduğunu da bilmemiz lazım. Bunu 2 madde de özetleyebiliriz.

Birincisi, Keşmir'in stratejik konumudur. Yüksek dağların üzerinde kurulu olan Keşmir, bölge-

deki en stratejik merkezlerinden biridir. Sahip olduğu bu stratejik önem nedeniyle sadece bugün değil, tarih boyunca dikkat çekmiş ve önemini korumuştur.

İkincisi, Keşmir'in doğal zenginlikleridir. Birçok tarihi kaynakta “Cennet Vadisi” olarak tarif edilen Keşmir, seyyahların övgülerine, şairlerin şiirlerine konu olmuştur. Yine Keşmir altın, zümrüt ve yakut madenleri bakımından da dünyanın önemli bölgelerindendir.

Ama bizim inancımızda bunların hiç birinin önemi yoktur. Çünkü biz Müslümanız. Bizim için hiçbir yakut, hiçbir zümrüt, hiçbir elmas bir masumun bir damla kanından daha değerli değildir.

Bu iki maddeye şimdi ben bir üçüncüsünü eklemek istiyorum. Bizce en önemli gerekçelerden birisi de Keşmir halkının Müslüman olmasıdır. Tıpkı Arakan'da, Gazze'de olduğu gibi Keşmir halkına uygulanan kuşatmaların, ambargoların, katliamların, işkencelerin temel nedenlerinden biri de Keşmir halkının Müslüman olmasıdır.

Bugün dünyanın dört bir tarafında Müslümanlar hedeftedir. Çünkü bugünkü mevcut sömürgeci düzeni değiştirebilecek tek güç Müslümanlardır. İslam'ın Müslümanlara bahsettiği temel değerler-

dir. Hakkı üstün tutmak, mazlumun yanında olmak, sömürü, baskı ve tahakküm karşısında olmaktır.

İnancımızın temeli, “Halıkı ta’zim, mahlûka şefkat”tir. Bu sebeptedir ki Müslümanların birlik ve beraberliği büyük önem taşımaktadır.

Bugün Keşmir’de 10 milyon civarında Müslüman yaşıyor. Pakistan’da 193 milyon, Bangladeş’te 150 milyon, Hindistan’da 140 milyon, Afganistan’da 34 milyon Müslüman yaşıyor. Bu rakamları topladığınız zaman neredeyse yarım milyar Müslüman ediyor.

Peki, bu güç birleşse ne olur? Güçlerini birbirlerini yok etmek için değil birbirlerini desteklemek için kullansa ne olur? Emin olun, dünyanın gidişatı değişir.

Müslümanlara yönelik her türlü saldırı ve kuşatmanın arkasında ırkçı emperyalizmin planları vardır. Nereden çıkarıyoruz bunu? 2013 yılında idam edilen Bangladeşli âlim ve yazar Abdulkadir Molla’nın “Benim Bangladeş’im” isimli makalesinden. Bu makale, kendisinin idam edilmesine sebep olmuştu. Peki, ne anlatıyordu o makalede? Kalkata’da bulunan MOSSAD üssünde Müslümanların birliğini bozmak için yürütülen faaliyetlerden bahsediliyordu. Müslümanların birlik olması halinde

dünyada nasıl bir güç haline geleceklerinden bahsediyordu.

Allah kendisine rahmet etsin.

İşte bu yüzden Asya'dan Ortadoğu'ya oynanan oyunlar aynıdır. Irak'ta, Suriye'de, Yemen'de oynanan oyunla, Keşmir'de, Myanmar'da yaşanan soykırım aynı planın parçasıdır.

Müslümanlar her yerde kuşatma altına alınıyor. Birlik olmasınlar, diye her türlü etnik ve mezhebi farklılıklar tahrik edilerek birbirine düşürülmeye çalışılıyor.

Hukuk'ta bir kural vardır, “En kuvvetli delil hasmın şahitliğidir” diye. O zaman biz de tam tersini yapmalıyız. Bizi parçalamak isteyenlere inat bütünleşmeliyiz. Bizi birbirimize düşürmek isteyenlere inat bir birimize sarılmalıyız. Her türlü şahsi, ırki, etnik veya bölgesel ihtiraslardan kurtulup kendimize gelmeliyiz.

Tıpkı hacda olduğu gibi bütün ayrılıkları, ihtilafları bir kenara bırakıp aynı amacın etrafında birleşmeliyiz. Bu hedef İslam Birliği'dir.

Saadet Partisi olarak bizim mücadelemiz Keşmir'de olduğu gibi yeryüzünde toprakları işgal edilen, hakları gasp edilen bütün mazlumlar içindir.

Kimse İslam dünyasının bugün içinde bulunduğu duruma bakıp karamsarlığa düşmesin. Bizim inancımızda karamsarlığa yer yoktur. İslam Birliği mutlaka kurulacaktır. Dünyanın bugünkü gidişatı karşısında bu bir tercih değil zorunluluktur.

- Yeryüzünde fesadın değil, gerçek manada insan haklarının yer almasını istiyorsak,

- Yeryüzünde baskı ve tahakkümün değil, eşitlik ve kardeşliğin hâkim olmasını istiyorsak,

- Yeryüzünde sömürünün değil, adil paylaşımın olmasını istiyorsak,

- Yeryüzünde savaşın değil barışın hakim olmasını istiyorsak başka hiçbir çare yoktur.

Bu inanç ve temenni ile bu buluşmamızın başta Keşmir halkı olmak üzere bütün insanlık için hayırlara vesile olmasını diliyor, sizleri Allah'a emanet ediyorum.

